

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRAM STOKER

DRACULA'NIN

KONUĞU

KUM SAATİ

YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapy.org>

BRAM STOKER

DRACULA'NIN KONUĞU

Gözlerimle karanlığı delmeye çalıştımsa da, masanın altındaki ve köşelerdeki gölgeler siyah, bilinmez ve korkutucu görüntülerini korudular. Karanlık, koku ve mobilyalar, insanı bunaltan ürkütücü bir gerilim yaratıyordu. Köşede bir şey kımıldadı...

DRACULA'NIN KONUSU

YAZARLAR

Bram Stoker, Steven Utley, Frederick Cowley,
Richard Motheson, Charles Beaumont, Jean Ray,
Ernest Vicek, E.H.Heron

Kum Saati Yayınları

İstanbul, 2012

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitabın Adı - Dracula'nın Konuğu

**Yazarlar - Bram Stoker, Steven Utley, Frederick Cowley,
Richard Motheson, Charles Beaumont, Jean Ray,
Ernest Vicek, E.H.Heron, Johann Ludwig Tieck**

© Kum Saati Yayınları

978-605-392-319-0

Genel Yayın Yönetmeni- Ertürk Gözsöz

Kapak Tasarım- Hüseyin Özkan

Baskı

Çalış Ofset

Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Topkapı - İstanbul Tel: (0212) 482 11 04

Cilt Umut Matbaacılık

© Telif yasası gereğince bu çevirilerin yayın hakları Bilge Karınca Yayınları'na aittir. Yayıncıdan yazılı izin alınmadan hiçbir şekilde tamamen veya kısmen alıntı yapıp, sesli, resimli görüntülü vb. yayınlanıp çoğaltılamaz. Bu kitabın dizgisi, iç tasarımı, kapak tasarımı yayınevine aittir. Hiçbir şekilde kopya edilemez.

KUM SAATİ YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.

Sümer Mah. 18. Sk. No: 7/1/A Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 416 39 13-14

Fax : (0212) 415 56 95

Sertifika No: 11012

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DRACULA'NIN KONUĞU

YAZARLAR

Bram Stoker, Steven Utley, Frederick Cowley,
Richard Motheson, Charles Beaumont, Jean Ray,
Ernest Vicek, E.H.Heron

İÇİNDEKİLER

Dracula'nın Konuğu.	9
Gece Hayatı	27
Kaldenstein Vampiri	33
Kanımı İç	61
Kan Kardeş	75
Mezarlığın Bekçisi	83
Günaydın Robert Amca	97
Baelbrow'un Öyküsü	111
Kan İçen Çocuk.	129
Ölüyü Uyandırma	139

DRACULA'NIN KONUSU

Bram Stoker

Gezimize başlayacağımız sırada, güneş Münih üzerinde parılıyordu ve havaya, yazın ilk günlerinin verdiği neşe hakimdi. Tam biz ayrılacakken, Herr Delbrück (kaldığım Dört Mevsim Oteli'nin metrdoteli) aşağı inip, atlı arabaya geldi ve bana iyi yolculuklar diledikten sonra, bir eliyle atlı arabanın kapısını tutarak: “ Arabanın sürücüsüne akşam karanlığından önce geri dönmeyi unutma. Hava açık gözüküyor ama kuzey rüzgârı, ani bir fırtınanın gelebileceğine işaret ediyor. Ama geç kalmayacağına eminim.” dedi. Güldü ve ekledi, “Bu gece, ne gecesi olduğunu biliyorsun.”

Johann, “Evet, Efendim,” diye cevapladı ve şapkasına dokunup selâm verdikten sonra, arabayla oradan hemen ayrıldık. Şehri arkamızda bıraktığımızda arabacıya durmasını işaret edip: “Söylesene Johann, bu gece ne var?” dedim.

Haç çıkartıp, kısa ve öz bir cevap verdi : “**Walpurgis-nacht.**” Sonra, cebinden müthiş, eski moda ve bir şalgam kadar büyük, Alman yapımı, gümüş bir saat çıkarıp, kollarını çattı ve omuzlarını silkerek sabırsızca saatine baktı. Anladım ki, bu, sebep olduğum gereksiz gecikmeyi onun

kibarca protesto etme şekliydi ve yalnızca yola devam etmesini ima ederek, arkama yaslandım. Kaybedilen zamanı telâfi etmek istercesine, arabayı hızla sürmeye başladı. Atlar arada sırada başlarını kaldırıp, şüpheyile havayı kokluyordu sanki. O zaman, ben de korkuyla etrafa bakınıyordum. Yol oldukça soğuktu çünkü yüksek ve rüzgâra karşı korunmasız bir plâtodan geçiyorduk. Yolumuzun üstünde az kullanılmışa benzeyen ve küçük, rüzgârlı bir vadiye inen bir yol gördüm. O kadar davetkârdı ki, Johann'ı kızdırma pahasına, durmasını söyledim, arabayı durdurduğunda, o yoldan aşağı gitmek istediğimi söyledim. O yoldan gitmemek için türlü bahaneler uydurdu ve konuşurken, durmadan haç çıkardı. Bu bir bakıma merakımı arttırdı ve ona çeşitli sorular yönelttim. Kaçamak cevaplar verdi, beni protesto edercesine, gözü sürekli saatindeydi.

En sonunda : “Bak, Johann, ben bu yoldan aşağı gitmek istiyorum. İstemiyorsan, senden benimle gelmeni istemeyeceğim; ama bana neden gelmek istemediğini söyler misin, senden tek ricam bu” dedim. Cevap vermek için, sürücü koltuğundan atlayıp yere indi hemen. Sonra bana doğru, yalvarırcasına ellerini açıp oraya gitmemem için ısrar etti. Söylediklerinin genelini anlamama yetecek kadar Almanca'yla karışık İngilizcesi vardı. Her defasında bana bir şeyler söyleyecek gibi oluyordu, ama belli ki, onu korkutan bir şeyler vardı, her defasında da kendini toplayıp, haç çıkardıktan sonra: **“Walpurgisnacht!”** diyordu.

Onunla tartışmayı denedim ama dilini bilmediğim bir insanla tartışmak zordu. Avantaj kesinlikle ondan yanaydı çünkü çok kaba ve bozuk bir şekilde de olsa İngilizce konuşmaya başlamasına karşın, durmadan heyecanlanıp kendi dilinde konuşuyordu ve böyle yaptığı da, hep saatine

bakıyordu. Birden atlar huzursuz oldular ve havayı koklamaya başladılar. Bunun üzerine, yüzünün benzi soldu ve ürkmüş bir halde çevreye bakınırken ileri atıldı ve atları dizginlerinden tutarak, beş altı metre ileri götürdü. Onu takip edip bunu neden yaptığını sordum. Cevap olarak haç çıkartıp, ayrıldığımız noktayı gösterdi ve arabasını öbür yola çekip yine haç çıkardıktan sonra, önce Almanca, sonra İngilizce:

“Onu gömdüler, o ki kendini öldürmüştü.”

İntihar edenleri kavşaklara gömme gibi eski bir adetin olduğunu hatırladım: “Ah! Anladım, bir intihar. Ne ilginç!” Ama tüm bunlara rağmen atların neden korktuğunu anlayamadım.

Tam konuşurken, cızıklamayla havlama arasında, bir ses duyduk. Uzaktan geliyordu ama atlar oldukça huzursuz oldu ve onları sakinleştirebilmek, Johann’ın epey vaktini aldı. Yüzü solgundu ve, “Kurt sesine benziyor, ama bu mevsimde buralarda hiç kurt olmaz,” dedi.

“Olmaz mı?” diye sordum, “Kurtlar şehrin yakınlarında dolaşalı uzun zaman mı oluyor?”

“Hem de çok uzun zaman oluyor,” diye cevapladı,

“Baharda ve yazın gelirler ama kar yağdığından beri, kurtlar uzun zamandır ortalıkta gözükmüyordu.”

Atları okşayıp, sakinleştirmeye çalışırken, gökyüzünü kara bulutlar kapladı aniden. Güneşin parıltısı kayboldu ve üzerimize soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Yalnızca bir esintiydi, ama aslında, daha çok bir uyarı niteliğindeydi çünkü güneş tekrar, tüm parıltısıyla gözüktü. Johann, elini gözüne siper edip ufka bakarak : “Kar fırtınası, çok geçme-

den buraya gelir,” dedi. Sonra, saatine baktı tekrar, dizginleri sıkıca tutuyordu çünkü atlar huzursuz bir halde toynaklarını yere vurup, başlarını sallıyordu. Yolculuğumuza devam etme vakti gelmiş gibi sürücü koltuğuna çıktı.

İnatçılığım tuttu ve ilkin, arabaya binmedim.

Yolu işaret ederek, “Bu yolun gittiği yeri bana anlatsana,” dedim.

Tekrar haç çıkardı ve bana cevap vermeden önce bir dua mırıldandı,

“Orası lânetli.”

“Neresi lânetli?” diye sordum.

“Köy.”

“Öyleyse, orada bir köy var.”

“Hayır, hayır. Orada yüzlerce yıldır kimse yaşamıyor.

“ Merakım daha da artmıştı, “Ama orada bir köy olduğunu söyledin.”

“Vardı.”

“Peki köye ne oldu?”

Bu soru üzerine Almanca'yla İngilizce karışık uzun bir öykü anlattı, o kadar karışık ki tam olarak ne dediğini bile anlayamadım ama biraz olsun aklımda kaldığı kadarıyla, yüzlerce yıl önce, insanlar öldüklerinde mezarlarına gömüldükten sonra, toprağın altından sesler duyulmaya başlanmış ve mezarlar açıldığında da gömülen erkekleri ve kadınları hayat dolu ve ağızları kıpkırmızı kanla dolu bulmuşlar. Bunun üzerine, hayatta kalanlar, canlarını (ve de ruhlarını bunu söylerken haç çıkardı) kurtarmak için, dirilerin

diri ve ölülerin yalnızca ölü olduğu yerlere kaçmışlar. Belli ki son sözcükleri söylemeye korkmuştu. Sözlerine devam ettikçe, daha da heyecanlandı. Galiba işe biraz hayâl gücünü de katmıştı ve bir korku nöbetine girerek sözlerine son verdi. Yüzü solmuş, terler ve titrer bir halde etrafına bakınıyordu, korkunç bir varlığın, bu güneşli havada, açık düzlükte belireceğinden korkuyordu sanki. En sonunda, çaresizlik içinde, can çekişircesine: **“Walpurgisnacht!”** diye bağırdı ve binmem için arabayı işaret etti. Bu hareket üzerine, İngiliz kanım tepeme sıçradı ve geri çekilerek:

“Sen korkuyorsun, Johann, sen korkuyorsun. Eve dön, ben tek başıma geri dönebilirim; yürüyüş bana iyi gelecektir.” dedim. Arabanın kapısı açıktı. Meşeden yapılmış tatil gezilerimde her zaman yanımda taşıdığım bastonumu koltuktan aldım ve kapıyı kapatıp, Münih’e geri dönmesini işaret ettikten sonra, “Eve dön, Johann **Walpurgisnacht**, İngilizleri ilgilendirmiyor,” dedim.

Atlar, şimdi eskisinden de huzursuz olmuştu ve Johann, aptalca bir şey yapmamam için heyecanla yalvarırken, atlara hakim olmaya çalışıyordu. Zavallı adama acıdım, ciddi olduğu her halinden belliydi ama gülmekten kendimi alamadım. İngilizce’si bir parça azalmıştı şimdi. Korku içinde, benim onunla anlaşmamı sağlayan tek aracın benim dilimde konuşmak olduğunu unutmuş ve anlaşılmaz bir şekilde Almanca konuşmaya başlamıştı. Bu, gittikçe can sıkıcı olmaya başladı. “Eve!” diye bağırp gideceği yönü işaret ettikten sonra, vadiye inen kavşağa yöneldim.

Üzüntüsünü gösteren bir hareketle, Johann atları Münih’e çevirdi. Bastonuma dayanıp, arkasından baktım. Bir müddet, yavaşça yolu takip etti; birden tepenin zirvesinde uzun boylu ve zayıf bir adam belirdi. Uzakta olup bitenleri ra-

hatlıkla görebiliyordum. Adamın atların yanına gelmesiyle birlikte, atlar şaha kalkıp, çifte atmaya ve korkuyla kişnemeğe başladılar. Johann onlara hakim olamıyordu; yıldırım gibi fırlayıp, koşturdular. Gözden kaybolana kadar onları izledim, sonra gözüm yabancıyı aradı ama gördüm ki o da gitmişti.

Kaygısızca, Johann'ın gitmeyi reddettiği, vadiye giden yoldan aşağı inmeye başladım. Görebildiğim kadarıyla, gitmemizi reddetmesi için en ufak bir neden bile yoktu ve zannedersem, zamana veya ne kadar uzaklaştığıma aldırmadan, birkaç saat ne bir ev ne de bir insan görmeden gezindim. Bulunduğum yer hakkında konuşmak gerekirse, burası yalnızlığa terk edilmişti. Sonradan anladım ki, geçtiğim bu bölgenin ıssızlığından, farkında olmadan, oldukça etkilenmiştim.

Dinlenmek için oturdum ve etrafıma bakınmaya başladım. Havanın, yürüyüşüme başladığım zamankinden daha soğuk olduğunu fark ettim. Bir de, arada sırada, çevremde derin derin iç çeker gibi uğultulu bir ses duyuyordum sanki, boğuk bir gürlemeyi andırıyordu. Kafamı kaldırmamla birlikte, çok yükseklerde, büyük kalın bulutların gökyüzünde, kuzeyden güneye doğru gittiğini gördüm. Yaklaşmakta olan fırtınanın belirtileri havanın katmanlarından anlaşılıyordu. Biraz üşümüştüm ve bunun nedeninin, yürüyüş egzersizimden sonra öylece oturmak olduğu fikrine vardım ve gezintime devam ettim.

Geçtiğim yerler, şimdi daha da pitoreskti. Hemen göze çarpacak kadar çekici nesneler yoktu ama hepsinin kendine özgü bir güzelliği vardı. Zamanı pek dikkate almadım ve ancak, çökmekte olan akşam karanlığının zorlamasıyla, eve nasıl döneceğimi düşünmeye başladım. Günün aydınlığı git-

mişti. Hava soğumuştı ve yükseklerde hareket eden bulutlar şimdi daha belirgin olmuştu. Bulutlara uzaklardan, Johann'ın bir kurttan geldiğini söylediği ses, aralıklarla duyulan esrarengiz bir uluma eşlik ediyordu. Bir an tereddüt ettim. Ama terk edilmiş köyü göreceğim demiştim, bu yüzden yoluma devam ettim ve tüm çevresini tepelerin sardığı geniş bir açıklıkta buldum kendimi. Tepelerin çevresini sık kümeler halinde yayılmış, düzlüğe kadar inen ağaç kümeleri ve orada burada kendini gösteren yokuşlarla oyuklar sarmıştı. Yolun dönemecini izledim ve gördüm ki, yol kıvrılıp, bu kümelerin en yoğun olanlarından birinin arkasında kayboluyordu.

Tam etrafıma bakınırken, soğuk bir esinti geldi ve kar yağmaya başladı. Geride bıraktığım, millerce uzunluktaki rüzgâra açık araziye düşündüm ve barınacak bir yer bulma amacıyla karşımdaki ormana koştum. Gökyüzü gittikçe karardı ve kar daha hızlı ve şiddetli düşmeye başladı, ta ki etrafımdaki toprağın üzerine parıltılı beyaz bir halı serilene kadar, ilerisi sisli belirsizlikte kaybolmuştu. Yolun kenarları belli olmadığı için, kısa bir süre sonra yoldan çıktığımı anladım, ayaklarım sert zemine basmıyordu, bileklerime kadar çime ve yosuna gömüldüm. Rüzgâr daha da şiddetlendi ve gücü artarak esmeye başladı, öyle ki koşacak gücüm kalmadı. Hava buz gibiydi ve bu tür gezintilere alışık olmama karşın, ıstırap çekmeye başladım. Kar tanecikleri şimdi o kadar sık düşüyor ve çevremde bir girdap gibi dönüyordu ki, gözlerimi güçlkle açık tutabiliyordum. Gökyüzü, arada sırada, çok parlak şimşeklerle aydınlanıyordu ve bu aydınlıklarda, karşımda, yoğun bir kar tabakasıyla örtülü, porsuk ve selvi ağaçlarından oluşan bir ağaç kümesi görüyordum.

Çok geçmeden, ağaçların altına sığınmıştım. Sessizliği, tepemdeki rüzgârın uğultusu bozuyordu. Fırtına yüzünden karanlığa gömülen ortalık, gece olmasıyla zifiri karanlığa büründü. Çok geçmeden, fırtına dinmeye başladı: Rüzgârın üflemesi ya da aniden esmesi kalmıştı geriye. Böyle anlarda, kurdun esrarengiz sesi, çevremdeki benzer sesler tarafından yankılanıyordu sanki.

Arada sırada, gökyüzünde ilerleyen kara bulut kütesinin arasından, geniş bir alanı aydınlatıp porsuk ve selvi ağaçlarından oluşan bir kümenin sonunda olduğumu gösteren ay ışığı süzülüyordu. Kar durmaya başlarken, sığındığım yerden çıktım ve çevreyi daha etraflıca incelemeye başladım. Buralarda harabe de olsa, bir müddet için sığınabileceğim bir evin hâlâ ayakta kalabileceğini düşünüyordum. Ağaçlığın sonuna geldiğimde, alçak bir duvarın ağaçlığı çevrelediğini fark ettim ve bu duvarı takip ederek, bir çıkış buldum. Selvi ağaçlarından bir yol kare şeklinde bir yapıya gidiyordu. Tam bu binayı gördüğüm sırada, geçmekte olan bulutların ardında kayboldu ay ve patıkayı karanlıkta takip ettim. Rüzgâr daha da soğumuş olmalıydı çünkü yürürken bir titreme gelmişti ama barınacak bir yer bulma umuduyla, yoluma bir kör gibi devam ettim.

Durdum, ortalık ani bir sessizliğe bürünmüştü. Fırtına dinmişti ve doğaya çöken sessizliğe eşlik edercesine kâlp atışlarım da duruverdi. Fakat tüm bunlar bir an içindi; ay ışığının bulutların arasından aniden süzülmesiyle bir mezarlığa girdiğimi ve önümdeki kare objenin, üzerine ve çevresine düşen kar kadar beyaz mermerden yapılmış, muazzam bir mezar olduğunu anladım. Ay ışığıyla birlikte, birçok köpeğin ya da kurdun uzun ve alçak ulumasının takip ettiği, fırtınanın şiddetli uğultusu duyuldu. Dehşete düşmüş,

şok geçiriyordum ve soğuk içime işlemişti. Ay ışığı, mermer mezarın üzerine düşerken, fırtınanın giderek şiddetleneceğinin belirtileri ortadaydı. Gördüklerimden büyülenmiş bir şekilde mezara yaklaşıp ne olduğunu ve neden böyle bir yerde tek başına durduğunu anlamaya çalıştım. Çevresinde dolandım ve Gotik tarzındaki kapısında, Almanca şu sözlerin yazılı olduğunu gördüm:

STYRIA'LI GRATZ KONTESİ DOLINGEN
ÖLÜMÜ ARADI VE BULDU
(1801)

Büyük taş bloklardan ve saf mermerden yapılmış mezarın tepesine büyük demir bir çubuk ya da kazık çakılıydı. Mezarın arka tarafına geçtiğimde, büyük Rus harfleriyle şu sözlerin yazılı olduğunu gördüm:

ÖLÜLER HIZLI GİDER

Her şey o kadar esrarengiz ve garipti ki, başım döndü ve bayılacakmışım gibi bir hâl geldi. İlk kez, Johann'ın sözlerini dinlemediğime pişman oldum. Bu akıl almaz şartlar altında, aklıma birden korkunç bir düşünce geldi.

Bu gece ***Walpurgis Gecesi***di!

Walpurgis Gecesi, milyonlarca insanın inanışına göre şeytanın yer yüzünde gezindiği, mezarların açıldığı ve ölülerin dirilip yürüdükleri gece.

Topraktaki, havadaki ve sudaki tüm şeytani yaratıkların eğlendikleri gece. Johann'ı o kadar korkutan yer burasıydı. Yüzyıllarca yıl önce terk edilen köy burasıydı. İntihar edilenler buraya gömülürdü ve ben burada tek başıyındım.

Cesaretim kırılmıştı ve kardan bir örtü içinde, soğuktan titrer bir halde tekrar gelmekte olan şiddetli fırtınayı bekliyordum! Bir korku nöbeti geçirmemek için tüm cesaretimi toplayıp öğrendiğim tüm felsefeleri ve dinî bilgileri hatırlamak zorunda kaldım.

Sonunda şiddetli bir fırtına patlak verdi. Yer binlerce atlı koşuyormuş gibi sarsılmaya başladı; gökyüzünden dolu tanecikleri yağmaya başladı, dolu zerrelere altına sığındığım ağaçların dallarını ve yapraklarını parçalayınca kendime sığınacak başka bir yer aramak zorunda kaldım. Önce en yakınımıdaki ağaca koştum ama çok geçmeden o ağacı terk etmek zorunda kaldım ve sığınabileceğim tek yerin mermer mezarın Dorik üsluptaki kapısı olduğunu gördüm. Mezarın muazzam kapısına yaslanarak, dolu tanelerinden biraz olsun korundum, artık yerden ve mermerden sekerek doğru üzerime geliyorlardı.

Yaslandığım kapı hafifçe oynadı ve içeri açıldı. Bu korkunç fırtınada bir mezara bile sığınmaya razıyındım ve tam içeri girecektim ki çatallı bir şimşek tüm gökyüzünü aydınlattı. O anda, yaşadığımdan ne kadar eminsem, gözlerimi mezarın karanlığına çevirdiğimde bir katafalkın üzerinde uyuyan, güzel yanaklı ve kıpkırmızı dudaklı bir kadın gördüğümde de o kadar eminim. Tepemde şimşekler çakarken, sanki bir dev, beni eliyle yakalayıp, fırtınaya savurdu. Her şey öylesine çabuk gelişmişti ki, ruhsal ve fiziksel olarak girdiğim şoktan çıkana kadar, dolu taneciklerine maruz kaldım. O anda yalnız olmadığım gibi bir

düşünce kapladı içimi. Mezara doğru baktım. Tam o anda, gözümü alan bir şimşek mezarın tepesinde duran demir çubuğa düşerek, bir alev topu gibi topraktan akarak mezarı parçalayıp un ufak etti. Bir anda ölü kadın büyük bir ıztırapla yerinden fırladı, alevlerin ortasında kalmıştı, acı dolu çığlığı gök gürültüsüyle karışıp gitti. Dolu tanecikleri üzerime düşerken, duyduğum son şey, o korkunç çığlıkla birbirine karışan kurt ulumaları oldu. Hatırladığım son görüntü, kefenlerine sarılı tüm ölülerin hayaletlerini üzerime gönderdiği ve hepsinin üzerime geldiğini düşünmeme neden olan belli belirsiz, hareket eden, beyaz bir siluet oldu.

• • •

Bilincim yavaş yavaş yerine gelmeye başladı, sonra korkunç bir yorgunluk hissettim. Bir müddet hiçbir şey hatırlayamadım ama sonra yavaş yavaş toparlandım. Ayaklarımda korkunç bir acı hissediyordum, bir süre ayaklarımı oynatamadım. Uyuşmuşlardı. Ensem ve sırtım buz gibiydi, kulaklarımda ayaklarımdaki kadar korkunç bir ağrı vardı; tüm bunlara karşın, göğsümde çok tatlı bir sıcaklık hissediyordum. Bir kâbus görüyordum, eğer bir şekilde ifade etmem gerekirse fiziksel bir kâbus diyebilirim, çünkü göğsümün üzerinde nefes almamı güçleştiren bir ağırlık vardı.

Bu yarı uykululuk hali bir süre devam etti ve sonrasında ya uyudum ya da bayıldım. Sonra deniz tutulmasının ilk safhalarında olduğu gibi bir şeylerden kurtulmak için içimde çılgınca bir istek duydum. Ne olduğunu bilmiyordum. Büyük bir sessizlik beni yuttu, sanki tüm dünya sessizliğe gömülmüş ya da herkes ölmüştü, sessizliği yalnızca yakınımıdaki bir hayvanın alçak nefes alıp vermesi bozuyordu. Boğazıma sıcak bir şeyin dokunduğunu hissettim, birden korkunç gerçeğin farkına varmıştım, gözümü

araladığımda gördüklerim karşısında kanım dondu, beynime korkunç bir ağrı girdi. Büyük bir hayvan üzerime yatmış, boğazımı yalıyordu. Hareket etmeye korktum, sağ duyum hareket etmeden yatmamı söylüyordu ama vahşi hayvan da bende bir değişiklik olduğunu anlamış olacak ki o da başını kaldırdı. Kirpiklerimin arasından kocaman alev gibi gözlerle bana bakan dev gibi bir kurt gördüm. Kıp kırmızı ağzındaki parlak beyaz dişleri görölüyordu. Vahşi soluğunu yüzümde hissedebiliyordum.

Bir süre neler olduğunu hatırlamıyorum. Sonra bir cızıklama tarafından takip edilen ve sürekli tekrar edilen alçak bir ulumayla kendime geldim. Sonra, çok uzaklardan, birçok sesin hep birlikte “Holloa! Holloa!” dediğini duydum. Temkinlice başımı kaldırdım ve sesin geldiği yöne çevirdim başımı, ama mezarlık görüş alanımı kapıyordu. Kurt hâlâ tuhaf bir şekilde cızıklamaya devam ediyordu, ağaçların arasında bir parıltı dolaşmaya başladı. Sesler yaklaştıkça, kurt daha uzun ve sesli ulumaya başladı. Bir ses çıkarmaktan ya da hareket etmekten korktum. Kırmızılık daha da yakınımaya geldi. Sonra birden ağaçların arasından ellerinde fenerler tutan, bir sürü atlı çıkageldi. Kurt göğsümden kalktı ve mezarlığa yöneldi. Atlılardan bir tanesi (keplerinden ve uzun pelerinlerinden asker olduklarını anladım) karabinasını kaldırıp nişan aldı. Bir arkadaşı kolundan tuttu ve kurşun ıslık çalarak başımın üstünden geçti. Kurda nişan alacağına bana nişan aldığı ortadaydı. Tam hayvan kaçarken atlılardan biri onu gördü ve silâhını ateşledi. Sonra, atlılar atlarını mahmuzlayarak ileri atıldılar kimi bana doğru sürdü atını, kimi de karla kaplı selvi ağaçlarının arasında kaybolan kurdun peşinden.

Atlılar yaklaşırken hareket etmeye çalıştım, çevremde olup biten her şeyden haberim vardı ama gücüm tükenmişti. Askerlerden iki üç tanesi atlarından atlayıp yanıma eğildi. Bir tanesi başımı kaldırdı ve elini kalbime götürdü.

“Haberler iyi, yoldaşlar!” diye bağırdı. “Kalbi hâlâ atıyor!”

Sonra dudaklarımdan boğazıma doğru brendi döktüler, vücuduma bir kuvvet geldi ve gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Ağaçların arasında ışıklar ve gölgeler hareket ediyordu ve atlıların birbirlerine seslendiklerini duyuyordum. Atlılar bir araya geldiler, korku dolu sözler söylüyorlardı, diğerleri de ellerinde fenerlerle mezarlıktan çıktılar, moralleri alt üst olmuş gibi bir halleri vardı. Diğerlerinin de gelmesiyle, başımda bekleyenlerden biri merak içinde sordu:

“Onu bulabildiniz mi?”

Cevap çabucak geldi:

“Hayır! Hayır! Çabuk uzaklaşalım buradan çabuk! Burası kalacak bir yer değil, hele böyle bir gecede!”

“O da neydi?” diye bir soru atıldı ortaya. Düşüncelerini açıklamalarına engel olan bir gücün etkisinden sıyrılıp, konuşmaları için onları zorlayan bir gücün etkisine girmiş gibi hepsinin ağzından birbirinden farklı cevaplar çıkmaya başladı.

“Oydu, oydu gerçekten de oydu!” diye konuşmaya başladı biri ama o anda sanki konuşma yeteneğini yitirmiş gibi sustu.

“Bir kurttu, belki de değildi!” dedi biri korkudan titreyerek.

“Kutsal kurşun olmadan onu vurmayı denemek saçmalık,” dedi bir tanesi daha sakin bir şekilde.

“Bu gece dışarı çıkarak iyi ettik! Böylece bin mark kazandık!” deyiverdi dördüncüsü.

“Kırk mermerde kan izleri vardı,” dedi bir tanesi bir an duraksadıktan sonra “buraya asla yıldırım düşmemiştir. Ve adama gelecek olursak – durumu iyi mi? Boğazına bakın! Bakın, yoldaşlar, kurt boğazına yatarak onu sıcak tutmuş.”

Subay boynumu inceledikten sonra şöyle dedi:

“Durumu iyi, derisinde tek bir çizik bile yok. Tüm bunlar ne anlama geliyor? Kurdun cızıklaması olmasaydı onu asla bulamazdık.”

“Kurda ne oldu acaba?” diye sordu başımı tutan ve içlerinde en az korkuya kapılan asker, elleri titremiyordu. Üniformasının kolunda çavuş bandı vardı.

“Evine dönmüş olmalı,” diye cevapladı uzun yüzünün benzi atmış ve çevresine korku dolu gözlerle bakarken korkudan titreyen adam. “Yatabileceği kadar çok mezar var burada. Gelin, yoldaşlar, çabuk buradan gidelim! Bu lânetli yeri terk edelim!”

Çavuş doğrulup oturmama yardımcı olduktan sonra verdiği bir emirle birkaç asker beni bir ata bindirdi. Eğerimin arkasına geçip beni kollarımdan tuttu ve adamlarına hareket emri verdi, selvi ağaçlarını arkamızda bırakarak, disiplini elden bırakmadan ve süratle oradan uzaklaştık.

Dilimi kullanamadığımdan mecburen sessiz kaldım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde hatırladığım ilk şey, iki askerin koluma girip ayakta durmama yardımcı olmaya çalışmalarıydı. Neredeyse gün

doğuyordu, karlara düşmüş kan lekeleri gibi güneş ışığı bir çizgi halinde vurmuştu. Çavuş, bir köpeğin bekçilik ettiği bir İngiliz bulmalarının dışında gördükleri hiçbir şeyi kimseye anlatmamalarını söyledi askerlerine.

“Köpek?! O köpek değildi,” diye korkuyla çavuşun sözünü kesti askerlerden bir tanesi. “Bir kurtla köpeği birbirinden ayırt etmesini bilirim.”

Genç çavuş sakince cevap verdi:

“Köpekti dedim.”

“Köpekmiş!” dedi diğeri alaycı bir ifadeyle. Güneşin doğuşuyla birlikte cesaretinin de yerine geldiği belliydi ve beni işaret ederek, “Boğazına bakın. Bu bir köpeğin işi mi, efendim?” dedi.

İçgüdüsel olarak elimi boğazıma götürdüm ve boğazıma dokunmamla birlikte acıyla haykırdım. Askerler boynumu incelemek için etrafımda toplandı, birkaç tanesi eğerlerinden indi ve tekrar çavuşun sakın sesi duyuldu:

“Bir köpekti, dedim. Başka bir şey olduğunu söylersek bize yalnızca gülerler.”

Askerlerden birinin terkiine binmeme yardımcı oldular ve Münih’in banliyölerinden birine doğru at sürdük. Orada bir atlı arabaya bindirildim. Araba beni Dört Mevsim oteline kadar götürdü, genç çavuş bana eşlik edip bir asker de arkamızdan takip ederken diğerleri barakalarına döndüler.

Otele geldiğimizde, Herr Delbrück beni karşılamak için basamaklardan öyle aceleyle indi ki, beni beklediği apaçıktı. Ellerimden tutarak içeri girmeme yardım etti. Subay beni selâmladı ve gitmek üzereyken niyetini anladım ve odama gelmesi için ısrar ettim. Karşılıklı birer kadeh şarap içtikten

sonra beni kurtardıkları için ona ve cesur askerlerine en içten teşekkürlerimi ilettim. Çavuş, beni kurtardığına çok sevindiğini ve bir kurtarma ekibi kurma fikrinin Herr Delbrück'e ait olduğunu söyledi. Bu tuhaf sözler üzerine metrdotel gülüverdi, çavuş kendisini görevinin beklediğini söyleyerek ayrıldı.

“Söyler misiniz Herr Delbrück,” dedim, “nasıl ve neden askerler beni aramaya çıktı?”

Omuzlarını silkti, yaptıklarının önemine aldırmayarak sorumu cevapladı:

“Ben de bir zamanlar bu alayda hizmet ettiğimden, kumandandan sizi aramak için gönüllülerden bir ekip kurulmasını istediğimde isteğim kabul edildi.”

“Ama kaybolduğumu nereden biliyordunuz?” dedim.

“Sürücü atların kaçmasıyla birlikte arabadan arta kalanlarla döndü.”

“Herhalde sırf bu yüzden askerlerden oluşan bir arama ekibini harekete geçirmiş olamazsınız.”

“Oh, hayır!” diye cevapladı, “daha sürücü ortalıkta yokken konuğu olduğunuz Boyarlı beyden size bu telgraf gelmişti.” Cebinden bir telgraf çıkarıp verdi ve okumaya başladım:

Bistritz

Konuğuma göz kulak olun, onun güvende olması benim için çok önemlidir. Başına bir şey gelecek olursa ya da kaybolursa onu bulmak ve güvenliğini sağlamak için hiçbir masraftan çekinmeyin. İngiliz olduğu için maceracı bir

*karaktere sahiptir. Kar, kurtlar ve gece her zaman tehlike-
lidir. Başının dertte olduğunu hissederseniz bir saniye bile
kaybetmeyin. Tüm hizmetlerinizin karşılığı ödenecektir*

İmza

Kont Dracula

Telgrafi tutarken, oda etrafım da fırl fırl dönmeye başladı ve dikkatli metrdotel beni yakalamasaydı herhalde düşecektim. Tüm bu olayların garip bir yönü vardı, esrarengiz ve hayâl edilmesi imkânsız bir yönü. Kendimi zıt güçlerin çatışmasının ortasında bulmuştum sanki. Bu düşünce beni felce uğratmış gibiydi. Esrarengiz bir güç beni kesinlikle koruyordu. Tam zamanında, uzak bir ülkeden gelen bu mesaj beni donarak ölmekten ya da bir kurdun dişlerinden kurtarmıştı.

GECE HAYATI

Steven Utley

Erich, Amerika'ya gelmeden önce hırsızlar hakkında çok şey duymuştu. Ülkeye adımını atıp kendine yatacak yer bulması tüm gücünü tüketecek ve sıkıcı bir iş olmuştu. Erich, iyi bir eğlenceyi hak ettiğini düşündü. Gece yarısı olmadan Central Park'a girdi ve bir hırsızla karşılaşmak umuduyla saatlerce gezindi.

Erich pes ettiğinde gökyüzü, doğudan aydınlanmaya başlamıştı. Hayâl kınıklığına uğramış ve aç bir halde eve gitti ve bütün gün uyudu.

Yine de, ertesi gece, parka döndü. Daha yarım saat geçmeden, bir ağacın arkasından karanlık, iri yarı birisi fırladı ve sivri kamasını sallayıp Erich'den para istedi. Erich kahkahayla güldü; bu tepkisi, zaten sinirli olan hırsızı daha da sinirlendirdi çünkü aniden haykırdı ve kamasıyla üzerine doğru saldırdı.

Erich, bunu beklemiyordu. Kama göğsüne, sağ göğüs kemiğinin hemen altından, yavaşça girerken güçlükle soluk alabildi ama adamın bileğini yakalayıp sıkmayı başardı. Hırsız çığlık attı. Çığlık, kemik kırılması sesleriyle son buldu. Hırsız bayıldı.

Erich, gözlerini ve kulaklarını dört açıp, karanlıkta, birisinin ılığı duyup da ne olduğuna bakmaya gelip gelmediğini anlamak için bir ipucu yakalamaya çalıştı. Böyle bir şeyin pek mümkün olmadığını bilmesine karşın. Amerika'ya gelmeden önce, insanların duyarsızlığı hakkında çok şey duymuştu.

Dikkatini kamaya çevirdi, yavaşça ve de dikkatlice göğsünden çıkardı. Gölgeğinin arasından kan damladı. Etrafa bakındı tekrar ve yerde yatan hırsıza bakıp, bedeninin yanında diz çöktü.

Sonra, ihtiyaç duyduğu şeyi alıp adamın boğazında ağır ağır, derin bir kesik açtı. Kamayı silip temizledikten ve ceke-tinin cebine koyduktan sonra, ayağı kalkıp alaycı bir selâm verdi ve gitti. Tatmin olmuştu. Doymuştu.

• • •

Erich, Amerika'ya gelmeden önce fahişeler hakkında çok şey duymuştu. Central Park'taki macerasından sonraki gece, bir fahişe bulmak umuduyla sokaklarda yürüdü.

New York pis, kirli ve kalabalıktı. İnsafsızca çılgına dönmüş insanlarla doluydu. Suç oranı, şok edici boyutlardaydı. Pis kokular havayı ağırlaştırmıştı, dişlerini gıcırdattı. New York, cehennemin bir kopyasıydı ve sokaklarda yürüdüğü müddetçe, dost olmayan kalabalık dalgalarının onu taşıyıp götürmesine izin verip, buraya aşık olmaya başladığına karar verdi. New York, gittiği hiçbir yere benzemiyordu. New York, sayısız fırsatların diyanı! New York, parlak ışıkların ve karanlık gölgelerin kırallığı...

Erich, sokaklarda, fahişe olabilecek çok sayıda kadın gördü. Kendini, içlerinden birine seslenmek üzere her buluşunda tuttu.

Sesleneceği kadının bir fahişe olmayabileceği geldi aklına.

Ve kendi üzerine hiç de hoş olmayan bir şekilde dikkat çekebilirdi eğer bir şeyler yapmak istiyorsa. Erich, kafası karışmış bir halde kaldırımında durdu, bir sinemanın kapısının önünde durmuş, bir film posterini inceleyen bir kadınla arasında iki metreden de az bir mesafe vardı. Fahişeler hakkında duyduklarını hatırlamak için kafa patlattı.

Sonra ufak bir bar aradı, bir masaya oturdu ve daha önce hiç içmediği bir içki söyledi... ve bekledi.

Yakışıklı olduğu için, ve güzel giyiminden dolayı iyi ve parası var gibi gözüküyordu. Çok geçmeden, odayı dolduran mavi duman perdesinin arasından bir kadın süzülerek yanına geldi ve ona katılıp katılamayacağını sordu.

Evet, lütfen, dediğinde kadının yüzündeki gülümseme ve olağanüstü parıltılı ama bir o kadar da donuk gözleri bir an olsun yumuşadı çünkü yeterli derecede Avrupa aksanıyla İngilizce konuşabiliyordu.

“Adım, Joyce,” dedi kadın. Sesi boğuktu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Joyce. Adım, Erich. Bir şeyler içmek ister miydin?”

Servis çok yavaştı; Joyce’un içkisi bir buçuk dakika sonra masaya geldi. Erich ve Joyce karşılıklı kadeh kaldırdılar, sessizce. Joyce bir yudum aldı. Erich almadı.

“Biliyor musun,” dedi Joyce, “Aksanından sahiden de hoşlandım. Nerelisin?”

Erich güldü. “Çok eski bir Alman ailesinin son üyesiyim. Fakat Fransa, İsviçre, İspanya ve Britanya’da da yaşadım. Bana aslında Avrupa vatandaşı da diyebilirsin, en azından eskiden öyleydim.”

“Harika.” Joyce içtenlikle etkilenmiş görünüyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı ve bardağının kenarından, hayran olmuş bir şekilde ona baktı. “Öyleyse, burada ne işin var?”

“Artık burada yaşıyorum. Bir Amerikalı oldum. New York’a geledi yalnızca üç gece oldu fakat burayı şimdiden sevmeye başladım.”

“New York’u mu seviyorsun?” diye sordu Joyce duyduklarına inanamayarak. “Erich, tatlısın... ama sanırım beni kandırmaya çalışıyorsun. Buradan gidebilmek için her şeyimi verirdim.”

“Oh, hayır, hayır. Burası, çok ilginç bir şehir. Amerika’ya gelmeden önce burası hakkında çok şey duymuştum. Hayatımı burada çok iyi sürdüreceğimi umuyorum.”

“Bu şehirde herşey, hayatını sürdürmek üzerine kuruludur. Ve her zaman dikkatli olmak zorundasındır.”

“Ben her zaman dikkatliyimdir, Joyce.”

Joyce dalgınca başını salladı. Erich, parmaklarındaki kan kırmızısı ojelere baktı. Barda çok az ses vardı.

“Baksana,” dedi Joyce sonunda, o fahişe gülümsemesini takınıp, “Neden daha sakın ve baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmiyoruz, Erich?”

On dakika sonra, sigaradan duman altı olmuş bardan bir blok ötede, küçük ve oldukça bakımsız bir odada yalnızdılar. Joyce fiyatını söyledi. Erich de ödedi. Parayı bir kenara koydu ve profesyonel bir hız ve güzellikle soyundu.

Erich, kız kollarına geldiğinde vücudunun oldukça solgun olduğunu fark etti. Bu, yarı gölgede ve güneş ışığı yerine yapay ışık altında yaşamayı alışkanlık edinmiş birinin solgunluğuydu daha çok. Tam bir şehir sakini solgunluğuydu.

Ve kızı kendine çekip dişlerini batırdığında, kız ağzını açıp çığlık atabilmek için nefes almaya çalıştı ama çığlık sadece bir inilti olarak duyuldu çünkü zehiri çabuk yayılmıştı, Erich o anda kız ile arasında bir kan bağı hissetti.

• • •

İşin sevmediği kısmı, arkasında bıraktığı izleri silmekti. İş bittiğinde, Joyce kendinde olmamasına ve eskisinden de solgun görünmesine karşın hâlâ yaşıyordu. Biliyordu ki ona iyileşme şansını verme gibi bir riske giremezdi.

Erich, ceketinin cebinden kamayı çıkardı ve boğazını parçaladı, orada bıraktığı izleri yok etmek için oldukça zahmet çekti. Polisin çözümlenememiş suç dâvâlarına bir yenisini eklemesi, gerçek doğasıyla ilgili kanıt bulmasından daha iyiydi.

Erich, pencereye gitti ve zorlayarak pencereyi açtı. Dört kat aşağıda, sokak, elleri ceplerinde ve göz çukurlarındaki gözleri için için yanan insanların yürüdüğü şehrin gece hayatıyla dolup taşıyordu. Amerika'ya gelmeden önce hakkında bir şeyler duyduğu insanlardı hepsi de. Hırsızlar, fahişeler, pezevenkler, uyuşturucu satıcıları, eski oyuncu döküntüleri, adi hilekârlar ve de ucuz çalışan kiralık katiller. Sonraki gecelerde, hepsini daha da yakından tanıyacaktı.

Pencereden çıktı, parlak siyah ve düz yarasa kanatlarını açıp, şehrin sıcak, kokuşmuş rüzgârlarının onu ait olduğu gölgelere ve yurt dışından getirdiği mezara götürmesine izin verdi. Ve takip eden günler boyunca, orada, ölü uykusunu uyudu.

I

KALDENSTEIN VAMPIRİ

Frederick Cowles

Gençliğimden beri tatillerimi Avrupa'nın uzak köşelerinde gezinerek geçirmeyi alışkanlık edinmiştim. İtalya'da, İspanya'da, Norveç'te ve Güney Fransa'da çok eğlenceli zaman geçirmiştım ama bu adetle gezindiğim tüm ülkeler içinde favorim Almanya'dır. İmkânların az ve zevklerin basit olduğu açık hava hayatını seven insanlar için ideâl bir tatil beldesidir çünkü insanları her zaman arkadaş canlısıdır ve hanları güzel ve ucuzdur. Almanya'da mükemmel birçok tatil geçirmiştir ama başımdan çok tuhaf ve görülmemiş bir olayın geçtiği bir tatil var ki hiçbir zaman hafızamdan silinmeyecektir.

1933 yazıydı, Donald Young'la Kanarya Adaları'na deniz gezintisine çıkmaya karar vermiştim. Donald Young, aniden çok çocukça bir rahatsızlığa yakalandı birden, doğrusunu söylemek gerekirse, kızamığa yakalandı, ve hazırlıklarımı tek başıma yapmak zorunda kaldım. Organize bir deniz gezintisine hiç arkadaşım olmadan katılma fikri aklıma pek yatmamıştı. Bilhassa sosyal türden bir insan değilimdir ve bu gezintiler bana danslar, kokteyller ve toplantılar için bir

fırsatmış gibi gelir. Sudan çıkmış balığa dönmekten korkuyordum, bu yüzden deniz gezintisini unutmaya karar verdim. Bunun yerine, kendime Almanya haritaları buldum ve bir yürüyüş turu yapmayı plânlamaya başladım.

Bir tatilde, eğlencenin yarısı tatili plânlamakta yatar ve sanırım ülkenin belirli bir bölgesini kararlaştırıp sonradan altı kez fikrimi değiştirdim. İlk başta Moselle Vadisi'ni gözüme kestirdim, sonra da Lahn'ı. Black Forest fikriyle kafa kurcaladım, oradan Hartz Dağları'na atladım ve sonra Saxony'i tekrar gezmenin eğlenceli olacağını düşündüm. En sonunda Güney Bavyera'ya kilitlendim çünkü daha önce orada hiç bulunmamıştım ve burası hayatımda yeni bir sayfa açacağına benziyordu.

İki gün, üçüncü sınıf bir yolculuk yapmak, zorluklara alışkın bir dünya gezgini için bile yorucuydu, Münih'e adamakıllı yorgun ve yaralı bir halde geldim. Şans eseri Peter Schmidt'in iyi şarap ve iyi yemek sattığı, yolcuların konaklaması için birkaç odasının olduğu, Hofgarten yakınlarındaki Altın Elma Hanını keşfettim. Kanada'da on yıl yaşamış ve İngilizce'yi mükemmel konuşan Peter neler hissettiğimi çok iyi biliyordu. Gecesi bir marklığına rahat bir oda verdi bana, sıcak kahve ve kurabiye servisi yaptı ve yatağa gitmemi, tamamen dinlenene kadar orada kalmamı tavsiye etti. Öğüdünü dinleyip on iki saat deliksiz bir uyku çektim ve kendimi bir papatya kadar taze hissederek uyandım. Bir tabak domuz eti rostosu ve iki büyük bardak Alman birası yarama iyi geldi ve Münih'i bir parça görebilmek için yola koyuldum.

Şehir, Almanya'daki en büyük dördüncü şehir olup ziyaretçilerin ilgisini çekecek çok şey sunuyordu. Gün iyice ilerlemişti ama vitraylarıyla ünlü Frauen-Kirche'yi, eski

Rathaus'u ve Marien-Platz'ın yanındaki on dördüncü yüzyıl kilisesi St. Peter'i görmeyi başardım. Bir çay partisinin düzenlendiği Reginapalast'ın içine göz attım ve sonra, akşama Altın Elma'ya geri döndüm. Sonrasında, Ulusal Tiyatroda, Die Meistersinger'in bir gösterisine katıldım. Yatağa girdiğimde gece yarısını geçmişti ve Münih'te bir gün daha kalmaya karar verdim.

İkinci gün gördüklerim ve yaptığım işleri anlatarak sizleri sıkımayacağım. Sıra dışı hiçbir şeyin gerçekleşmediği her zamanki gezintilerden biriydi.

Akşam yemeğinden sonra Peter turumu plânlamam için yardım etti. Bavyera köylerini, çok kısa olarak bir bilgi vererek açıkladı ve hanların bir listesini vererek son derece değerli bir yardımda bulundu. Rosenheim'a trenle gidip yürüyüşüme oradan başlamamı öneren de oydu. Üç yüz kilometreyi kapsayan ve on beş gün içerisinde beni Münih'e geri getiren bir rota çizdik haritada. Lâfı kısa kesmek gerekirse, Rosenheim'a sabahın erken saatlerinde giden ilk treni yakaladım; insanı öldürecek kadar yavaş bir yolculuk oldu. Yetmiş beş kilometrelik mesafeyi almamız neredeyse üç saati buldu. Kasaba, kendi başına, on beşinci yüzyıldan kalma bir kilisesi olan, eski bir kilisede Bavyera tablolarının sergilendiği iyi bir müzeye sahip, ufak endüstriyel tarzda eğlenceli bir yerdi.

Oradan ayrılmak istemezdim ama Traunstein yolunda ilerlemeye koyuldum. Bavyera'daki en büyük göl olan Chiem-See'nin çevresinde kıvrılan güzel bir yoldu.

Geceyi Traunstein'da geçirdim ve ertesi gün, eski surlarla çevrili Mühldorf kasabasına ilerledim. Oradan, Pfarrkirchen yoluyla Vilshofen'a geçmeyi plânladım. Ama yanlış yola

sapıp, kendimi Gangkofen adı verilen ufak bir yerde buldum. Oralı hancı bana yardımcı olmaya çalıştı ve Pfar-
rkirchen'a kestirme yol olacak çayırılık bir patikaya yöneltti
beni. Açıklamalarını besbelli yanlış anlamıştım çünkü
akşam olmuştu ve haritamda işaretli olmayan bir dizi alçak
tepenin tam kalbinde, ümitsizce kaybolmuştum. Üzerinde
gri taştan bir kalenin durduğu yüksek tepenin gölgesi
altındaki karmakarışık, küçük bir köye vardığımda karanlık
çöküyordu.

Şansıma, köyün bir hanı vardı burası eski ama oldukça
rahat bir yerdi. Bu bölgede yabancıların nadiren görül
düğünü söyleyen han sahibi zeki bir adamdı ve oldukça da
cana yakındı. Küçük köyün adı Kaldenstein'di.

Keçi sütünden yapılma peynir, salata, çavdar ekmeği ve
bir şişe kırmızı şaraptan oluşan sade bir yemek sofraya kon-
duktan ve bunları afiyetle yedikten sonra kısa bir gezintiye
çıktım.

Ay yükselmişti ve kale, peri masallarındaki sanki bir tür
büyülü bir kaleymiş gibi, bulutsuz gökyüzüne uzanıyordu.
Küçük bir binaydı “dört kuleli ve kare” ama o güne dek
gördüğüm en romantik görünümlü kaleydi. Pencerelerinin
birinde bir ışık parıldadı, böylece burada birilerinin
olduğunu anladım. Dik bir patika ve kayaya oyulmuş
basamaklar kaleye çıkıyordu ve neredeyse, Kaldenstein Lor-
duna gecenin geç saatinde bir ziyarette bulunmayı
düşündüm. Fakat bunun yerine, hana döndüm ve meyhanede
içen çok az sayıda kişiye ben de katıldım.

Topluluk genel olarak, ahalinin işçi kısmından oluşmuştu
ve kibar olmalarına karşın bir insanın Alman köylerinde
karşılaşmaya alışık olduğu o samimi ruhtan onlarda çok az

vardı. Aksi ve tepkisiz gözüküyorlardı ve sanki korkunç bir sırtı paylaştıkları izlenimine kapılmışım. Onları konuşmaya tutmak için elimden gelenin en iyisini yaptım başarısızlıkla. Sonunda, içlerinden birini konuşturmak için, “Söyler misiniz, dostlarım, tepedeki kalede kim yaşıyor?” diye sordum.

Bu zararsız sorunun onlar üzerinde tüyler ürpertici bir etkisi oldu. İçkilerini içenler kulplu bira bardaklarını masaya koydular ve yüzlerinde meydana gelen dehşetli bir bakışla, hepsi birden bana baktılar. Kimisi haç çıkardı ve yaşlı bir adam boğuk bir sesle, “Sus, yabancı. Onun duymasından Tanrı bizi korusun,” diye fısıldadı.

Sorum hepsini ürkütmüşe benziyordu ve on dakika içinde hepsi teker teker ayrıldı. Suçlu olduğum patavatsızlığımdan dolayı han sahibinden özür diledim ve oradaki varlığımın onu müşterilerinden etmediğini umdum.

Özürlerimi bir kenara bıraktı ve zaten fazla uzun kalmayacaklarını söyledi.

“Kalenin sözünün geçmesinden korkarlar,” dedi, “Ve günbatımından sonra kaleye şöyle bir göz gezdirmenin bile uğursuzluk olduğuna inanırlar.”

“Ama neden?” diye üsteledim. “Orada kim oturuyor?”

“Kont Ludwig von Kaldenstein’in evidir orası.”

“Peki ne zamandır orada yaşıyor?” diye sordum.

Adam kapıya doğru ilerleyip, kapıyı dikkatlice kapadı ve cevap vermeden önce demir sürgüleri sürmeleyip, kapının arka desteğini taktı. Sonra iskemleme yaklaştı ve “Neredeyse üç yüz yıldır orada yaşıyor,” diye fısıldadı.

“Saçmalık,” diye itiraz ettim gülerek. “Nasıl olur da bir insan, ister kont ister köylü olsun, üç yüz yıl yaşayabilir? Sanırım ailesi o kadar zamandır kalede yaşıyor demek istediniz?”

“Genç adam, ben ne demek istiyorsam onu dedim,” diye cevapladı yaşlı adam ağırbaşlılıkla. “Kont’un ailesi on yüzyıl bu kalede yaşamıştır ve kendisi neredeyse üç yüz yıldır Burg Kaldenstein’da yaşıyor.”

“Ama bu nasıl mümkün olabilir?”

“O bir vampir. Taştan kalenin çok altında büyük mezarlar vardır ve bunların birinde. Kont gün boyunca uyur, böylece güneş ışığı ona dokunamaz. Yalnızca geceleri dışarı çıkıp gezinir.”

Ne olursa olsun bu çok hayâliydi. Korkarım şüpheli bir ifadeyle güldüm ama zavallı han sahibi belli ki çok ciddiye ve duygularını incitecek başka bir söz söylemekten çekindim. Biramı bitirdim ve yatağıma gitmek için kalktım. Tam merdivenleri çıkarken han sahibim arkamdan seslendi ve kolumdan tutup, “Lütfen, efendim, pencerenizi kapalı tutmanız için yalvarırım. Kaldenstein’ın gece havası insana yaramaz,” dedi.

Odama ulaştıncı içerinin fırın gibi olmasına karşın pencerenin sıkı sıkıya kapalı olduğunu gördüm. Tabii ki bir an önce pencereyi açtım ve ciğerlerimi temiz havayla doldurmak için başımı uzattım. Pencere dosdoğru kaleye bakıyordu ve kale dolunayın parlak ışığında sanki bir masal ülkesinin hayâliymiş gibi görünüyordu.

Tam içeri geri çekilecektim ki kulelerin birinin tepesinde gökyüzüne doğru bakan siyah bir figür gördüğümü sandım. Tam seyrederken, o muazzam figür kanatlarını çırpı ve

gecenin içine doğru süzülerek uçtu. Bir kartal için çok büyük görünüyordu ama ay ışığının şekilleri değiştirmek gibi tuhaf bir hilesi vardır. Çok uzakta küçük siyah bir nokta olana dek onu izledim. İşte o anda, çok uzaklardan, bir kurt çılginca ve acı acı uludu.

Birkaç dakika içinde yatağa girmeye hazırdım ve hancının uyarısını dikkate almayarak pencereyi açık bıraktım. Sırt çantamdan el fenerimi çıkardım ve yatağın yanı başındaki masaya koydum. Bu üzerinde tahtadan bir haçın asılı durduğu bir masaydı.

Genelde başım yastığa değer değmez uykuya dalarım ama bu özel gecede uyumak çok zor geldi. Ay ışığı beni rahatsız etti ve boşuna bir çabayla, yatağımın sağa sola dönerek rahat etmeye çalıştım. Koyunları saydım, ta ki o sevimli hayvanların çitin üzerinden atlamasından bıkip usanana kadar ama uyku benden hâlâ kaçıyordu.

Evin saati gece yarısında çaldı ve birden odada yalnız olmadığımı zannetiğim tatsız bir hisse kapıldım. Bir an korktuğumu hissettim ve sonra korkumu yenerek, sanki birinin olduğunu sandığım tarafa doğru döndüm. Orada, cam kenarında ay ışığına karşı siyah, uzun bir insan figürü duruyordu. Büyük bir korkuyla yataktan fırladım ve el fenerimi kaptım. Fakat yatağımdan fırlarken duvardan bir şey düşürdüm. Düşürdüğüm küçük haçtı ve parmaklarım onu daha masaya değmeden yakaladı. Pencere tarafından homurtulu bir küfür geldi, figürün pervazda asılı durduğunu gördüm ve birden gecenin karanlığında kayboldu. Yine o anda bir şeyin farkına vardım, adamın ya da her kimse, gölgesi yoktu. Ay ışığı onun içinden süzölmüştü sanki.

Bu olayın üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti ki yatağımdan kalkıp pencereyi kapamaya cesaret edebildim. Bundan sonra hemen uykuya daldım ve hizmetçi saat sekizde seslenene dek deliksiz bir uyku çektim.

Geceki olaylar gerçek olamayacak kadar saçma göründüler gözüme ve bir tür kâbusun kurbanı olduğuma karar verdim. Han sahibinin kibar sorusuna karşılık, çok rahat bir gece geçirdiğime yemin ettim ama korkarım bakışlarım sözlerimi yalancı çıkardı.

II

Sabah kahvaltısından sonra köyü araştırmaya gittim. Geçen akşam gözüme görüldüğünden daha büyük olduğunu gördüm, kimi evler yolun kenarındaki bir vadide bulunuyordu. Roman tarzında yapılmış ve maalesef bakıma ihtiyacı olan küçük bir kilisesi bile vardı. Binaya girdim ve gösterişsiz mabedine bakarken bir yan kapıdan içeriye bir rahip girdi. Zayıf ve tüm dünya zevklerinden elini çekmiş benzeyen bir adamdı. Hemen dostça bir selâm verdi bana. Selâmına karşılık ben de selâm verdim ve ona İngiltere'den geldiğimi söyledim. Binanın gözle görülür yoksulluğundan dolayı özür diledi, on beşinci yüzyıldan kalma camlara, aynı döneme ait vaftiz kurnası oymasına ve Meryem Ana'nın oldukça hoş bir heykeline dikkatimi çekti.

Sonradan, onunla kilise kapısında otururken, kaleye doğru bakıp, “Merak ediyorum, peder, acaba Kaldenstein Lordu da beni sizin karşıladığınız kadar arkadaşça karşılayabilir mi?” dedim.

“Kaldenstein Lordu,” dedi peder sesinde bir titremeye. “Herhalde kaleyi ziyaret etmeye niyetlenmiyorsunuz?”

“Niyetim bu,” diye cevapladım. “Çok ilginç bir yere benziyor ve dünyanın bu köşesini görmeden buradan gitmek beni çok üzer.”

“O lânetli yere girmeyi denememeniz için size yalvarırım,” diye yalvardı. “Ziyaretçiler Kaldenstein Kalesine kabul edilmezler. Bunun yanı sıra,” sesini değiştirerek devam etti, “Binada görülecek hiçbir şey yok.”

“Peki ya tepedeki muhteşem mezarlar ve üç yüz yıldır onların içinde yaşayan adam?” diye güldüm.

Pederin yüzü, gözle görülür bir şekilde beyazladı. “Öyleyse vampiri biliyorsunuz,” dedi. “Şeytana gülme, evlâdım. Tanrı hepimizi yaşayan ölülerden korusun.” Diyerek haç çıkardı.

“Ama peder,” diye bağırdım, “Ortaçağdan kalma, böyle-sine batıl bir inanca inanmıyorsunuz herhalde?”

“Herkes doğru bildiği şeye inanır ve biz Kaldenstein’lilar kalede, Kont Feodor’un öldüğü ve Bulgaristan’dan kuzeni Ludwig’in mülkü miras edindiği 1645 tarihinden beri hiç bir defin işleminin gerçekleşmediğini ispatlayabiliriz.”

“Çok saçma bir öykü,” diye karşı çıktım. “Bu sırtın mantıklı bir açıklaması olmalı. Buraya 1645’te yerleşen bir adamın hâlâ yaşıyor olması düşünülemez.”

“Konu şeytana hizmet edenler oldu mu her şey mümkündür,” diye cevapladı peder. “Dünya tarihi boyunca, şeytan her zaman iyiliğe karşı savaşmıştır ve çoğu zaman da galip gelmiştir. Kaldenstein Kalesi korkunç ve olağanüstü her kötülüğün uğrak yeridir ve oradan mümkün olduğunca uzak durmanızı tavsiye ederim.”

Bana nazikçe veda etti, elini kaldırıp beni yavaşça kutsadı ve kiliseye tekrar girdi.

Şimdi itiraf etmeliyim ki, pederin sözleri içimde huzursuzluk hissi uyandırıp, gördüğüm kâbusu düşünmeye zorlamıştı. Her şeyden önce bu bir rüya mıydı? Ya da beni de kurbanlarından biri yapmaya çalışan vampirin ta kendisi olabilir miydi ve ben haçı kazara kaptığım için mi amacında başarısız olmuştu? Neredeyse, kaleye girmek için izin is-

teme niyetimden vazgeçecektim. Sonra, sabah güneşiyle parıldayan gri, eski duvarlara baktım tekrar. Orta Çağdan kalma hiçbir mistik canavar beni buradan kaçıramayacaktı. Peder de köyün cahil insanları gibi batıl inançlıydı.

Islıkla çok bilinen bir şarkıyı çalarak, köyün sokağından yukarı yürüdüm ve çok geçmeden, kaleye giden dar patikadan yukarı doğru tırmandım. Yokuş dikleştikçe, patika, yerini binanın ana kapısı önündeki küçük bir plâtoya getiren basamaklara bıraktı. Etrafta hiç bir hayat belirtisi yoktu ve girişin önünde ağır bir zil asılıydı. Tozlu bir zinciri çektim ve kırık dökük şey ahenksiz bir gürültü çıkardı. Bu ses kulelerden birinde duran ekin kargalarını rahatsız etti ve ötmeye başladılar ama seslenişlerime cevap verecek hiçbir insan çıkmadı. Zili tekrar çaldım. Bu kez, daha kapıyı çalışımın yankıları kaybolmadan sürgülerin çekildiğini duydum. Büyük kapının sürgüleri gıcırdadı, güneş ışığından gözlerini kırpiştıran yaşlı bir adam duruyordu karşımda.

“Kaldenstein Kalesine kim gelmişti?” diye meraklı, tiz bir sesle sordu, adamın yarı kör olduğunu gördüm.

“Ben bir İngiliz ziyaretçiyim,” diye cevapladım, “Kont’u görmek istiyordum.”

Cevabı “Efendim ziyaretçi kabul etmez,” oldu ve kapıyı suratıma kapamak istedi.

“Peki kalenin tepesinden manzaraya bakmam da mı yasak?” diye sordum aceleyle. “Orta Çağ kalelerine ilgim vardır ve bu harika yapıyı görmeden Kaldenstein’den ayrılmak beni çok üzer.”

Yaşlı adam bana şöyle bir baktı ve kararsız bir sesle, “Görecek çok az şey var, efendim, korkarım ki bu, sadece zamanınızı boşa harcamak olur.”

“Ama basit bir gezinti ayrıcalığı mı da takdir edersiniz umarım,” diye sürdürdüm, “Ve eminim ki, buna Kont da karşı çıkmayacaktır. Size hiç rahatsızlık vermeyeceğimi garanti ederim ve Ekselânslarının mahremiyetine de rahatsızlık verme gibi bir arzum yok.”

“Saat kaç?” diye sordu adam.

Neredeyse on bir olduğunu söyledim. ‘Güneş hâlâ gökyüzündeysen güvenli’ gibi bir şeyler mırıldandı bana. Çürümüş kanaviçelerin asılı durduğu, rutubet ve çürüme kokan boş bir salonda buldum kendimi. Odanın sonunda üzerinde armalar bulunan, gölgelikle örtülmüş bir kürsü bulunuyordu.

“Bu kalenin ana salonudur,” diye anlaşılmaz bir seste konuştu rehberim, “Kaldenstein’in büyük lordları devrinde tarihi birçok olaya şahit olmuştur. Burada, altıncı Kont Frederic, on iki İtalyan esirin gözlerini oymuş ve sonra onları tepeden aşağı atmıştır. Buradaki Kont August’un da Württemburglu bir prensi zehirlediği ve sonra ölü vücutla beraber ziyafete oturduğu söylenir.”

Kirli ve haince öyküler anlatmaya devam etti, Kaldenstein Kontları’nın ne kadar kanlı ve aşağılık bir sülâle olduğu aşikârdı. Beni ana salondan, kırk dökük eşyalı birkaç ufak odaya geçirdi. Kendinin yatacak yeri kuzey kulesindeydi; bana tüm binayı göstermesine karşın efendisinin olabileceği hiçbir oda göremedim. Yaşlı adam her kapıyı duraksayarak açtı ve kendisi dışında, kalede hiç kimsenin yaşamadığı ortadaydı.

“Ama Kont’un odası nerede?” diye sordum ana salona döndüğümüzde.

Kafası karışmış bir halde baktı bir anlığına ve “Yer altında birtakım odalarımız vardır ve Ekselânsları bunlardan birini yatak odası olarak kullanır. Anlarsınız ya, orada rahatsız edilmeden dinlenebilir.”

Binadaki herhangi bir odanın bile yerin dibinde huzur aramaya gerek bırakmadan onun aradığı sessizliği vereceğini düşündüm.

“Peki sizin kendinize özel kiliseniz yok mu?” diye sordum.

“Kilise de yer altındadır.”

Kiliselere ilgi duyduğumu ve yer altında bir ibadet yeri örneği görmenin çok hoşuma gideceğini ima ettim. Yaşlı adam çeşitli bahanelerde bulundu ama en sonunda yer altındaki mezarlığı ve kiliseyi göstermeye razı oldu. Bir raftan, çok eski dönemlere ait bir fener alıp içinde mum yaktı ve duvar halısını bir parça kaldırarak gizli bir kapıyı açtı. Nemin yol açtığı çürümeden kaynaklanan iç bayıltıcı koku üzerimize doğru geldi. Yaşlı adam adeta kendi kendine konuşarak taştan, dik basamaklardan aşağı inerek, taşların içine oyulmuş bir koridordan geçirdi beni. Bu yolun sonunda, karşımıza kilise gibi döşenmiş büyük bir mağaraya geçit veren bir kapı çıktı. Burası, ölülerin kemiklerinin toplandığı bir mağara gibi iğrenç kokuyordu ve fenerin zayıf mum ışığı kasveti yalnızca arttırıyordu. Rehberim beni mahzenden geçirdi ve feneri kaldırarak, mabedin üstünde asılı, Lazarus’un ölümden uyandığı, sıra dışı bir tabloyu işaret etti. Tabloyu daha yakından incelemek için ilerledim ve kendimi bir başka kapının yanında buldum.

“Peki bunun arkasında ne var?” diye sordum.

“Alçak sesle konuşun, efendim,” diye ricada bulundu. “Burası Kaldenstein Kontları'nın bedenlerinin ebedi istirahatatta bulunduğu aile mezarlığıdır.”

Tam o konuşurken, kapının arkasından gelen bir ses duy-dum. İç çekme sesiyle bir insanın uykusunda dönerken çıkardığı bir sese benziyordu.

Sanırım bu sesi yaşlı adam da duymuştu çünkü eli titreyerek beni kolumdan tuttu ve kiliseden dışarı çıkardı. Mumun titreyen zayıf ışığı biz basamakları çıkarken çevreye adeta kasvet veriyordu ve kalenin salonuna tekrar girdiğimizde rahatlatanın verdiği duyguyla güldüm. Yaşlı adam telâşla bana baktı ve “Hepsi bu kadar, efendim. Sizin de gördüğünüz gibi bu eski binada insanın ilgisini çekecek çok az şey var.” Dedi.

Eline beş mark sıkıştırmaya çalıştım ama almayı reddetti.

“Para benim hiçbir işime yaramaz, efendim,” diye fısıldadı. “Ölülerle yaşadığım için para harcayacak hiçbir şeyim yok. Parayı köydeki pedere verip benim için dua etmesini söylerseniz bu bana yeter.”

İsteğini yerine getireceğime dair söz verdim ve kurusıkı kabadayılığın verdiği çılgınlıkla “Kont ne zaman ziyaretçi kabul ediyor?” diye sordum.

Cevabı yine “Efendim asla ziyaretçi kabul etmez,” oldu.

“Ama herhalde ara sıra kaleye çıkıyordur? Tüm vaktini yer altı odasında geçirmiyor herhalde,” dedim.

“Genellikle, gece yarısı birkaç saatliğine salonda oturur ve bazen mazgallı siperlerde dolaşır.”

“O zaman gece yarısı döneceğim,” diye bağırdım. “Ek-selansa olan saygımı göstermeyi kendisine bir borç bilirim.”

Yaşlı adam kapıyı açma maksadıyla döndükten sonra karanlık gözlerini yüzüme dikip, “Güneş battıktan sonra Kaldenstein’a gelmeyin çünkü burada göreceğiniz yüzünden yüreğinizi korku kaplayabilir.” Ve kalbiniz bu korkuya dayanamayabilir.

“Beni cin peri öykülerinle korkutmaya kalkma,” diye sert bir şekilde cevap verdim. Ve sesimi yükselterek, “Bu gece Kont von Kaldenstein’ı göreceğim,” diye bağırdım.

Yaşıl adam kapıyı sonuna kadar açtı ve güneş ışığı kırık dökük binadan içeri süzüldü.

“Gelirseniz, sizi kabul etmeye hazır olacaktır,” dedi, “Ve unutmayın, kaleye bir daha girmeniz tamamen kendi isteğiniz doğrultusunda olacaktır.”

III

Akşam vakti geldiğinde, cesaretim biraz azalmıştı ve pederin öğüdünü dinleyip Kaldenstein'ı terk etmiş olmayı diledim. Ama yüzümde inatçı bir ifade vardı ve kaleyi tekrar gezmeye yemin ettiğimden dolayı beni hiçbir şey hedefimden alıkoyamazdı. Akşam karanlığı çökene kadar bekledim ve hancıya niyetimden hiç bahsetmeyerek kaleye giden dik patikada yol almaya başladım. Ay henüz doğmamıştı ve basamaklardan çıkarken fenerimi kullanmak zorunda kaldım. Kırık zili çaldım ve kapı neredeyse zili çalar çalmaz açıldı. Sanki kapıyı çalmam bekleniyormuş gibi geldi bana. Yaşlı hizmetçi selâmlayarak içeri aldı beni.

“Ekselânsları sizi görecektir, efendim,” diye bağırdı. “Kaldenstein Kalesi'ne kim girerse kendi isteğiyle girer.”

Bir an olsun duraksadım. Bir şey, hâlâ vaktim varken oradan sıvışmam için beni uyarıyordu. Sonra bütün cesaretimi topladım ve eşiğe çıktım.

Kocaman görkemli ocakta odun ateşi yanıyordu ve kasvetli odaya neşeli bir atmosfer kazandırıyor. Gümüş kollu şamdanlıktaki mumlar parıltı saçıyor ve salonun başında, zeminden yüksekte bir masada bir adamın oturduğunu gördüm. Ben yaklaşıncaya bana selâm vermek için kalktı.

Kaldenstein Kont'unu nasıl tarif edebilirim ki? İnanılmayacak kadar uzun boyluydu ve yüzüne doğal olmayan bir solgunluk hakimdi. Saçı koyu siyahtı ve elleri ince yapıydı ama parmakları sivri uçlu ve tırnakları

uzundu. Beni en çok gözleri etkilemişti. Odada yürürken gözleri kırmızı bir ışıkla parıldadı, gözleri sanki birer alev halkasıydı. Yine de, karşılaşması oldukça misafirperverceydi.

“Mütevazı evime hoş geldiniz, efendim,” dedi saygıyla eğilerek.

“Size daha misafirperver bir karşılama sunamadığım için çok üzgünüm ama çok tutumlu yaşıyoruz. Konukları ağırladığımız çok nadirdir ve beni görmek için bunca sıkıntıya katlanmanız bana onur verdi.”

Teşekkür ettiğimi gösteren birkaç sözcük mırıldandım ve beni oturmam için, üzerinde bir şarap sürahiyle tek bir bardağın bulunduğu uzun bir masaya davet etti.

“Şarap alır mıydınız?” diye sordu ve bardağı ağzına kadar doldurdu. Nefis, eski bir şaraptı ama yalnız içmek zorunda kalmaktan biraz rahatsız olmuştum.

“Size katılamamamı mazur göreceğinize inanıyorum,” dedi benim duraksar tavrımı apaçık fark ederek. “Ben asla şarap içmem.” Güldü ve ön dişlerinin uzun ve sivri uçlu olduğunu gördüm.

“Şimdi, söyleyin bana,” diye devam etti. “Dünyanın bu ücra köşesinde ne işiniz var? Kaldenstein çiğnenmiş yoldan uzakta kalır ve burada çok az yabancı görürüz.”

Bir yürüyüş turuna çıktığımı ve Pfarrkirchen’a giderken yolumu kaybettiğimi anlattım. Kont sessizce güldü ve sivri dişlerini tekrar gösterdi.

“Ve böylece Kaldenstein’a ulaşip kendi isteğinizle beni ziyaret etmeye geldiniz.”

Kendi isteğime yapılan bu göndermeler canımı sıkırmaya başlamıştı. Bu sözler kaçınılmaz bir olayın habercisiydi. Hizmetçi, bu sabah yaptığım gezintinin sonunda tam ben ayrılacakken ve bu akşam bana kapıyı açarken de bu sözleri kullanmıştı ve aynı sözleri şimdi de Kont kullanıyordu.

“Kendi isteğim dışında beni buraya başka ne getirebilirdi ki?” diye sertçe sordum.

“Geçmişin o kötü günlerinde birçok insan buraya zor kulanılarak getirilmişti. Bugün ağırladığımız tek tük konuklar kendi isteğiyle gelenlerdir.”

Tüm bu zaman boyunca, tuhaf bir duygu yavaş yavaş içimi kaplıyordu: sanki tüm enerjim bedenimden çekiliyordu ve ölümcül bir bulantı tüm hislerimin üstesinden geliyordu. Kont tanıdık yerlerden bahsetmeyi sürdürdü ama sesi çok uzaklardan geliyordu. O tuhaf gözlerinin benimkilere baktığının bilincindeydim. Büyüdüler, daha da büyüdüler, iki ateş kuyusunun içine bakıyordum sanki. Ve sonra, sakar bir hareketle şarap bardağımı yere düşürdüm. Kırılgan şey parçalarına ayrıldı ve gürültüsü beni kendime getirdi. Elime bir kıymık battı ve masada kandan küçük bir gölcük oluştu. Bir mendil aradım ama ben mendili bulamadan, salonda yankılanan ve bu dünyaya ait olmayan bir ulumayla dehşete kapıldım. Bu uluma Kont'un dudaklarından dökülmüştü ve bir anda masanın üstündeki kana eğilip onu büyük bir zevkle yalamaya başladı. Hayatta şahit olduğum en iğrenç sahneydi ve birden ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim.

Ama korkudan dizlerim tutulmuştu ve ben daha birkaç metre gidemeden Kont önüme geçti. Beyaz elleriyle beni kollarımdan yakaladı ve oturduğum sandalyeye geri götürdü.

“Değerli efendim,” dedi. “Kabalığımdan dolayı ne olur beni affedin. Tarih boyunca ailemin fertleri bilhassa kan görmekten çok etkilenmiştir. Buna isterseniz mizaç da diye bilirsiniz ama kimi zamanlar bizleri vahşi hayvanlar gibi davranmaya itiyor. Bir konuğumun karşısında tüm terbiyemi unutup tuhaf bir şekilde hareket etmekten büyük üzüntü duydum. Sizi temin ederim ki bu hatamdan kurtulmaya çalıştım ve bu yüzden sevgili köylülerimden uzak duruyorum.”

Açıklama bana yeterince makul geldi ama içimi korku ve tiksinti kapladı. Dahası ağzından sarkan küçük bir kan damlacığı görüyordum.

“Korkarım Ekselânslarını uykusundan alıkoyuyorum,” dedim, “Zaten hana geri dönme vaktim geldi artık.”

“Ah, hayır, dostum,” diye cevapladı. “Gece saatleri en sevdiğim saatlerdir ve benimle sabaha kadar kalırsanız size minnettar olurum. Kale ıssız bir yer ve sizin bana eşlik etmeniz mutlu edici bir değişiklik olur. Sizin için güney kulesinde bir oda hazırlandı bile ve yarın, kim bilir, bizi eğlendirecek başka konuklarımız da gelebilir.”

Yüreğimi müthiş bir korku sardı ve kekeleyerek ayağa kalktım, “Bırakın, gideyim... Bırakın gideyim. Bir an önce köye dönmeliyim.” Diye adeta yalvarıyordum.

“Bu gece dönemezsiniz çünkü bir fırtına yaklaşıyor ve sanırım patika güvenli olmayacak.”

Bu sözcükleri söylerken pencereye döndü ve pencereyi açıp pelerinini savurarak, kolunu gökyüzüne doğru kaldırdı. Onun bu hareketine karşılık verircesine, bulutların arasında korkunç bir şimşek çaktı ve fırtınanın gürlemesi neredeyse kaleyi sarstı. Ve yağmur korkunç bir sel gibi akmaya başladı

müthiş bir rüzgâr dağlarda uğuldadı. Kont pencereyi kapayıp masaya döndü.

“Görüyorsunuz, arkadaşım,” diye güldü, “Tüm şartlar sizin köye dönmenize karşı. Bu gece size sunabileceğimiz fakir misafirperverliğimizden tatmin olmalısınız.”

Kırmızı kenarlı gözleri benimkilerle buluştu ve ruhumu bedenimden ayırıyorlar gibi bir hisse kapıldım. Sesi bir fısıltıdan yüksek değildi ve uzaktan geliyordu sanki.

Masadan bir mum aldı ve ben de onu transa geçen bir adam gibi dolambaçlı bir merdivenden çıkıp, boş bir koridordan geçerek dört direkli antika bir yatağın bulunduğu sıkıcı bir odaya kadar takip ettim.

“İyi uyuyun,” dedi sinsi ve alaycı bir bakışla. “Yarın gece başka konuklarımız da olabilir.”

Beni yalnız bırakmasıyla ağır kapının gürültüyle kapanması bir oldu ve öte yandan şimşek çaktığını duydum. Bedenimde kalan son gücü de toparlayarak, kendimi kapıya fırlattım. Kapı çok sağlamdı ve üstelik kilitlenmişti ve esir düşmüştüm. Anahtar deliğinden Kont'un hırıltılı sesi geldi.

“Evet, yarın gece başka konuklarınız olacak. Kaldenstein Lordları, atalarının evine gelmenizden dolayı size sıcak bir karşılamada bulunacak.”

Ben ölü gibi kendimden geçerken Kont'un patlattığı alaylı kahkaha bu korkunç ve kasvetli kalenin kara duvarlarına çarparak yayıldı.

IV

Bir süre sonra kendime gelip, yatağa sürünmüşüm ve tekrar kendimden geçmiş olmalıyım çünkü uyandığımda odanın çubuklarla kapatılmış camından içeri gün ışığı süzülüyordu. Kol saatime baktım. Üç buçuktu ve, öğlen olmuştu, günün büyük bir kısmı artık geride kalmıştı.

Kendimi hâlâ halsiz hissediyordum ama pencereye gitmeye çabaladım. Pencere dağın dik ve engebeli yamaçlarına bakıyordu ve görünürde hiçbir insan yerleşimi yoktu. İnleyerek yatağa döndüm ve dua etmeyi denedim. Yere vurmakta olan güneş ışığı huzmesinin yavaş yavaş azalmasını seyrettim, ta ki yerini karanlığa bırakana dek. Sonra gölgeler toplandı ve en sonunda pencerenin karanlık şekli kaldı.

Karanlık içime yeni bir korku düşürmüştü; yapışkan ve soğuk bir terle yatağıma yattım. Ayak seslerinin yaklaştığını duyarak yerimden kalktım. Kapı ardına kadar açıldı ve Kont elinde bir mumla içeri girdi.

Yüksek sesle “Kendi adıma, sizi şok eden terbiyesizliğimden dolayı beni affedin,” dedi. “Ama zorunluluklar beni gün boyunca odamda kalmaya zorluyor. Her neyse, sizi şimdi biraz eğlendirebilirim.”

Kalkmaya çalıştım ama bedenim hareket etmeyi reddetti. Kont tatsız bir gülüşle, bir kolunu belime attı ve sanki beni bir bebekmişim gibi az bir güç sarf ederek kaldırdı. Beni bu şekilde taşıyarak koridordan geçip salona giden merdivenlerden aşağı indi.

Masada yalnızca üç mum yanıyordu ve beni bir sandalyeye oturtttuktan sonra, birkaç dakika için odanın çok azını görebildim. Aradan vakit geçip gözlerim karanlığa uyum sağladığında masada iki yeni konunun daha olduğunu fark ettim. Zayıf ışık, yüzlerine vurduğu an neredeyse çılgılık atacaktım. Ölü adamların o korkunç yüz ifadelerini gördüm, her şeyleriyle şeytana benziyorlardı ve gözleri, Kont'un gözlerinde de parıldayan aynı şeytani ışıkla parıldıyordu.

“Size amcamı ve kuzenimi tanıtmama izin verin,” dedi zindancım. “August von Kaldenstein ve Feodor von Kaldenstein.”

“Fakat,” diye ağzımdan kaçtı, “Bana, Kont Feodor'un 1645'te öldüğünü söylemişlerdi.”

Üç korkunç yaratık sanki iyi bir espri yapmışım gibi katıla katıla güldüler. Sonra August masaya eğildi ve kolunun etli kısmını çimdikledi.

“İyi kanla dolu,” diye güldü. “Uzun zamandır böyle bir ziyafetin sözü ediliyordu ama sanırım beklediğimize değdi.”

Bunu duyduğumda bayılmış olmalıyım, kendime geldiğimde masada yatıyordum ve üçü de üstüme eğilmişti.

“Boğaz benim olacak,” dedi Kont. “Boğazı kendime bir ayrıcalık olarak görüyorum.”

“Benim olmalı,” diye homurdandı August. “En yaşlınız benim ve ben beslenmeyeli uzun zaman geçti. Ama gerekirse göğsü almayada razı olurum.”

“Bacaklar benim,” dedi üçüncü canavar çatlak bir sesle. “Bacaklar her zaman iyidir ve kan açısından zengindir.”

Dudakları vahşi hayvanların dudakları gibi geri çekilmişti ve beyaz, sivri dişleri mum ışığında parıldıyordu. Birden bir

çan sesi, gecenin sessizliğini bozdu. Çalan, kalenin çanıydı. Yaratıklar yerden yüksekteki zeminin üstüne gerilediler, hor-murdandıklarını duyabiliyordum. Çan yeniden, bu sefer daha da inatla çaldı.

“Onun karşısında aciziz,” diye bağırdı Kont. “Herkes yerine geri dönsün.”

İki arkadaşı yeraltındaki kiliseye giden küçük kapıdan yok oldular ve Kaldenstein Kontu odanın ortasında tek başına kaldı. Kalkıp oturur vaziyete geçtim ve tam otururken, ana kapının ardından güçlü bir sesin bağırdığını duydum.

“Tanrı adına açın kapıyı,” diye gürledi. “Yüce Kutsallık’ın gücü adına kapıyı açın. Tanrı adına.”

Kont karşı koyulmaz bir güç tarafından çekiliyor-muşçasına kapıya yaklaştı ve sürgüleri gevşetti. Kapı birden ardına kadar açıldı ve uzun boylu peder, kapıda göründü, gümüş bir kutuda saate benzeyen bir şeyi yukarı kaldırmıştı. Yanında hancı da vardı, zavallı adamın korktuğunu görebiliyordum. İkisi de salona girdiler ve Kont önlerine düşüp kaçtı.

“On yıl içinde Tanrı’nın verdiği güçle sana üç defa engel oldum,” diye bağırdı peder. “Bu günah evine, üç defa Yüce Kutsallık getirildi. Vaktinde uyarılmıştın, lânetli adam. O şeytani mezarına geri dön, Şeytanın kölesi. Sana emrediyorum, geri dön.”

Kont, tuhaf ve iniltili bir çığlık atıp, küçük kapıdan sıvıştı ve peder yanıma yaklaşıp masadan kalkmama yardım etti. Hancı küçük bir şişe çıkardı ve dudaklarımmın arasından biraz kanyak akıtmayı denedi ve ben de ayağa kalkmaya çabalıyordum.

“Aptal çocuk,” dedi peder. “Uyarımı dikkate almadın, bak, ahmaklığın seni ne hallere düşürdü.”

Kaleden çıkıp merdivenlerden inmeme yardım ettiler ama hana ulaşamadan yere yığıldım. Beni yatağa yatırdıklarını hayâl meyâl hatırlıyorum ama ondan sonra sabah uyanana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum.

Peder ve hancı beni yemek odasında bekliyorlardı, beraber kahvaltı ettik.

“Tüm bunların anlamı nedir, Peder?” diye sordum yemekler masaya gelince.

“Sana ne anlattıysam o,” oldu yanıtı. “Kaldenstein Kontu bir vampirdir- o şeytani bedeninde canlı gözükmesini, insan kanı içmesine borçlu. Sekiz yıl önce, senin gibi inatçı ve atılgan bir genç kaleyi ziyaret etmeye karar vermişti. Beklediğimiz saatte geri dönmedi ve onu canavarın pençelerinden kurtarmak zorunda kaldım. Yanımda taşıdığım İsa Haçı sayesinde içeri girmeyi başardım ve tam vaktinde yetiştim. İki yıl sonra, ne Tanrıya ne de Şeytana inanmamayı tercih eden bir kadın, Kont’u görmeye karar verdi. Yüce Kutsallık’ı tekrar kaleye götürmek zorunda kaldım ve onun gücü sayesinde Şeytanın güçlerinin hakkından geldim. Ama dün sabah Heinrich, bana gelip yatağınıza yatmamış olduğunuzu ve Kont’un sizi yakalamış olmasından korktuğunu söyledi. Sizi günbatımına kadar bekledik ve sonra kaleye doğru yol aldık. Gerisini siz de biliyorsunuz.”

“Beni o yaratıklardan kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedim.

“Yaratıklar,” diye tekrar etti peder tuhaf bir sesle. “Yalnızca Kont’u gördüğünüzden emin değil misiniz? Hizmetçide, efendisinin kana duyduğu istek yoktur.”

“Hayır, hizmetçiyi beni içeri aldıktan sonra onu bir daha görmedim. Ama iki kişi daha vardı- August ve Feodor.”

“August ve Feodor,” diye mırıldandı. “O zaman işler tahmin ettiğimizden de kötü. August 1572’de, Feodor da 1645’te öldü. İkisi de fesat canavarın tekiydi ama onların da yaşayan ölüler arasında olduklarını tahmin etmemiştim.”

“Peder,” dedi hancı titrek bir sesle. “Yataklarımızda güvenli değiliz. Bu vampirlerden bizi kurtarması için devletten yardım isteyemez miyiz?”

“Devlet bizimle dalga geçer,” oldu cevabı.

“Peki ne yapacağız?” diye sordum.

“Bu korkunç işin üstesinden gelecek ve imkânsız gözükecek bir manzaraya tanık olacak kadar cesaretin var mı diye merak ediyorum?”

Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdim çünkü hayatımı ona borçluydum.

“Peki,” dedi, “Birkaç şey için kiliseye dönmem gerek, sonra kaleye gideceğiz. Bizimle gelecek misin Heinrich?”

Hancı bir an tereddüt etti ama pedere büyük inancı olduğu apaçık ortaydı ve “Elbette geleceğim, Peder,” diye cevap verdi.

Esrarengiz görevimiz için yola koyulduğumuzda neredeyse öğle vakti olmuştu. Kale kapısını geçen gece bıraktığımız gibi, ardına kadar açık bulduk ve salonda kimse yoktu. Duvar halısının altındaki kapıyı hemen bulduk ve peder, elinde kocaman güçlü bir fenerle nemli basamaklardan aşağı bize yol gösterdi. Kilise kapısında durdu ve cüppesinden üç haç ve bir şişe kutsal su çıkardı. Her birimizin eline birer haç verdi ve kapıya kutsal su serpti. Sonra kapıyı açtı ve mağaraya girdik.

Mabede ve korkunç tabloya şöyle bir göz gezdirip, yer altı mezarlığının girişine ilerledi. Kapı kilitliydi ama güçlü bir tekmeyle kapıyı kırıp açtı. Üzerimize pis bir koku geldi ve geriye doğru sendeledik. Sonra peder haçını kaldırıp, “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına,” diye bağırarak bizi yer altı mezarlığına soktu. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama ışık, yerin içini aydınlatınca korkudan adeta nefesim kesildi. Ortadaki ağaçtan tabut sehpasında dinlenen, Kaldenstein Kontu’nun uyuyan bedeniydi. Dudakları bir gülümsemeyle birbirlerinden ayrılmıştı ve o lânetli gözleri yarısına kadar açıktı.

Mezarlığın duvarlarındaki hücrelerde tabutlar vardı ve peder hepsini sırayla inceledi. Ve içlerinden ikisini yere indirmemizi söyledi. Birinin üstünde August von Kaldenstein, ötekinin üstünde de Feodor von Kaldenstein yazdığını fark ettim. Tabutları indirmek hepimizin gücünü gerektirdi ama en sonunda onları indirmeyi başardık. Tüm bunlar olurken, Kont da hiç kıpırdamamasına karşın bizi izliyordu.

“Şimdi,” diye fısıldadı peder, “İşin en korkunç kısmı başlıyor.”

Büyük bir tornavida çıkarıp ilk tabutun kapağını açmaya başladı. Kapak hemen gevşedi ve kapağı kaldırmamızı işaret etti. İçinde, geçen gece gördüğüm Kont August’un ta kendisi yatıyordu. Kırmızı kenarlı gözleri ardına kadar açıktı ve şeytanca parılıyordu ve bozulmanın getirdiği iğrenç bir kokuya sahipti. Peder ikinci tabutu açmak için işe koyuldu ve çok geçmeden kıvrır kıvrır saçları beyaz yüzüne düşmüş Kont Feodor’un bedenini de ortaya çıkardı.

Sonra tuhaf bir ayin başladı. Peder, haçları bizden alıp iki beden göğsünün üzerine koydu ve Katolik dua kitabını

ıkarıp Lâtince dualar okumaya başladı. Sonunda, geri çekildi ve tabutlara kutsal su serpti. Damlalar kötü niyetle yan bakan cesetlere düştükçe, acıdan kıvranır gibi gözüktüler, patlayana kadar şiştiler ve en sonunda toz olup ufalandılar. Kapakları sessizce tabutların üstüne koyduk ve duvardaki hücrelerine geri yerleştirdik.

“Ve şimdi,” dedi peder, “Gücümüz kalmadı. Ludwig von Kaldenstein, şeytani numaralarıyla ölümü yendi “ en azından şimdilik” ve ona yalnızca yaşama belirtisi gösteren bu yaratıklara davrandığımız gibi davranamayız. Tek yapabileceğimiz, Tanrıya bu günahkâr canavara engel olması için dua etmek.”

Bunları dedikten sonra üçüncü haçı Kont’un göğsüne koydu ve üstüne kutsal su serperek Lâtince bir dua okudu. Bunu da bitirdikten sonra mezarlıktan çıktık ama kapı ardımızdan kapanınca içeride yere bir şey düştü. Düşen Kont’un göğsündeki ha olmalıydı.

Yukarı, kaleye çıktık ve Tanrı’nın temiz havası hiç bu kadar güzel gelmemişti. Tüm bunlar olup biterken yaşlı hizmetçinin izine rastlayamamıştık ve onu bulmayı önerdim. Kaldığı yer, hatırladığım kadarıyla, kuzey kulesindeydi. Orada, yaşlı kambur bedenini tavana asılı bir ipten sarkarken bulduk. Öleli en azından yirmi dört saat olmuştu ve peder ölümünü yetkili mercilere bildirip cenazesinin gerçekleşeceği yerin kararlaştırılmasından başka yapılacak hiçbir şey kalmadığını söyledi.

Kaldenstein Kalesi’nin esrarı hakkında kafam hâlâ karışık. Kont August ve Kont Feodor’un öldükten sonra **vampir** oldukları gerçeği kulağa her ne kadar saçma gelse de Kont Ludwig’in ölüme karşı olan bağışıklığından daha

kolayca anlaşılırdı. Peder, meseleye bir açıklık getiremedi ve Kont'un sonsuza dek yaşayıp çevre halkını rahatsız edeceğini düşündü.

Bir şey biliyorum. Kaldenstein'daki son gecemde yatağa yatmadan önce penceremi açıp kaleye baktım. Kulelerin birinin tepesinde, parlak ay ışığında, siyah bir figür çok net olarak görülüyordu. Bu figür Kaldenstein Kontu'nun gölgeler içinde ta kendisiydi.

Anlatacağım az şey kaldı. Köyde kalışım elbette tüm plânlarımı altüst etmişti ve Münih'e geri döndüğümde turum yaklaşık yirmi gün sürmüş oluyordu. Peter Schmidt bana güldü ve hangi mavi gözlü kız yüzünden bir Bavyera köyüne takılıp kaldığımı merak etti. Gecikmemin gerçek nedenlerinin iki ölü adam ve doğa yasaları gereği çoktan ölmüş olması gereken bir üçüncüsü olduğunu söylemedim.

KANIMI İÇ

Richard Matheson

Blokta yaşayan insanlar, kompozisyonunu duyduklarında Jules'un kesinlikle deli olduğu fikrine vardılar.

Uzun zamandır, hakkında birtakım şüpheler vardı.

Gözünü dikip boş boş bakması, insanları ürpertiyordu. Boğazından gelen kalın sesi, zayıf bedeni için hiç de doğal değildi. Derisinin solukluğu, birçok çocuğu üzüyordu. Derisi, sanki etinden gevşekçe sarkıyordu. Gün ışığından nefret ediyordu.

Ve düşünceleri, blokta yaşayan insanlar tarafından uygunsuz bulunuyordu.

Jules bir *vampir* olmak istiyordu.

Rüzgârın ağaçları kökünden söktüğü bir gecede doğduğu herkesçe bilinir kabul edilmişti. Doğduğunda üç dişi olduğunu ve dişlerini annesinin memesine yapışıp, sütle birlikte kan emebilmek için kullandığını söylerlerdi.

Karanlık çöktükten sonra kesik kesik gülüp havladığı, iki aylıkken yürüdüğü ve ayın her parıldadığında oturup, aya uzun uzun baktığı söylenirdi.

Bunlar insanların söylediği şeylerdi.

Annesi ve babası, her zaman onun için endişeleniyordu. Tek çocuktuk, kusurlarının çabucak farkına vardılar.

Doktor, bakışlarının yalnızca boş olduğunu söyleyene kadar kör olduğunu düşündüler. Jules'un, kocaman kafasıyla ya bir dahi ya da bir geri zekâlı olabileceğini söyledi. Sonradan, geri zekâlı olduğu ortaya çıktı.

Beş yaşına kadar tek kelime konuşmadı. Ve bir gece, akşam yemeğinde, masaya oturduğunda, "Ölüm," dedi.

Annesi ve babası, sevinirler mi üzülürler mi bilemediler. En sonunda, iki duygunun ortasında bir yerde buluştular. O sözcüğün ne anlama geldiğini Jules'un bilemeyeceğine karar verdiler.

Ama Jules biliyordu.

O gecedan itibaren, onu tanıyan herkesi kendisine hayran bırakacak bir sözcük dağarcığı kurmaya başladı. Kendisine söylenen ya da tabelalardan, dergilerden ve kitaplardan edindiği sözcükleri öğrenmekle kalmadı; ayrıca kendine özgü sözcükler türetti.

Gece dokunuşu ya da katil baykuş gibi. Gerçekten de, birbirlerinin içinde karışan, birtakım sözcüklerdi bunlar. Jules'un hissettiği ama başka sözcüklerle açıklayamadığı şeyleri ifade ediyorlardı.

Başka çocuklar seksek, sokak beysbolü ya da başka oyunlar oynarken o, verandada otururdu. Orada oturup, kaldırıma bakar ve sözcükler türetirdi.

Jules, on iki yaşına kadar belâdan uzak durdu. Tabi ki, bir keresinde, Olive Jones'u bir dar sokakta soyarken bulduklarını unutmamalı. Ve bir seferinde, bir kedi yavrusunu yatağında parçalayıp incelerken buldular.

Ama aradan birçok yıl geçti. Bu skandallar da unutuldu.

Çocukluğunda, genel olarak, insanlarda tiksinti uyandırdı.

Okula gitti ama derslerine asla çalışmadı. Her sınıfı geçebilmek için iki üç sömestr harcadı. Öğretmenlerinin hepsi onu ilk adından tanıyordu. Okuma ve yazma gibi bazı derslerde çok parlak bir öğrenciydi.

Diğerlerinde ise ümitsizdi.

On iki yaşındayken, bir Cumartesi, Jules sinemaya gitti. Dracula'yı gördü.

Film bittiğinde küçük kız ve erkek çocuklarının arasından, kalbi çarparak sinirli bir halde geçerek yürüdü.

Eve gitti ve kendini iki saat banyoya kilitledi.

Annesi ve babası kapıya vurup, onu tehdit etti ama dışarı çıkmadı.

En sonunda, kapının kilidini açtı ve akşam yemeğinde masaya oturdu. Başparmağında bir bandaj ve yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı.

Ertesi sabah kütüphaneye gitti. Pazar günüydü. Kütüphanenin açılmasını bekleyerek, tüm gün, basamaklarda oturdu. Sonunda evine gitti.

Ertesi gün, okula gideceğine kütüphaneye geri geldi.

Rafların birinde Dracula'yı buldu. Ödünç alamadı çünkü üye değildi ve üye olmak için annesini veya babasını getirmek zorundaydı.

Bu yüzden, kitabı pantolonunun içine sokup kütüphaneden ayrıldı ve bir daha geri getirmedi.

Parka gitti, oturdu ve kitabı okumaya başladı. Bitirdiğinde akşamın geç bir saati olmuştu.

Kitabı tekrar en başından okumaya başladı, eve kadar tüm yol boyunca sokak lâmbasından sokak lambasına koşarak okudu.

Öğle ve akşam yemeğine geç kaldığı için duyduğu azarın tek kelimesi kulağına girmedi. Yemeğini yiyip odasına gitti ve kitabı sonuna kadar okudu. Kitabı nereden aldığını sorular. Bulduğunu söyledi.

Günler geçtikçe, Jules öyküyü defalarca okudu. Asla okula gitmedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yorgunluktan uyuya kaldığında, annesi kitabı oturma odasına götürüp kocasına gösterirdi.

Bir gece, Jules'un bazı cümlelerin altlarını siyah kalem uçlarıyla çizdiğini fark ettiler.

“Dudaklar taze kan yüzünden koyu kırmızı olmuştu ve çenesinin üzerinden damla damla akan kan, ketenden, uzun ölüm giysisinin tüm saflığını lekelemişti,” gibi.

Ya da, “Kan fışkırmaya başladığında, ellerimi eline aldı, sıkıca tuttu ve diğer eliyle de boynumdan yakalayıp, ağzımı yaraya bastırdı...”

Annesi bunu görünce, kitabı çöp kutusuna attı.

Ertesi sabah, Jules kitabın kayıp olduğunu görünce çılgılık attı ve kitabın nerede olduğunu söyleyene kadar annesinin kolunu bükük tuttu.

Sonra aşağıya, kilere koştu ve kitabı bulana kadar çöp yığınlarını altına üstüne getirdi.

Ellerinde ve dirseklerinde kahve artıkları ve yumurta sarısıyla, parka gitti ve kitabı tekrar okumaya başladı.

Kitabı bir ay, hırsıyla okudu. Sonra, iyice ezberlediğine kanaat getirdiğinde fırlatıp attı ve üzerinde düşünmeye başladı.

Okuldan devamsızlık kağıtları geliyordu. Annesi bağırdı. Jules okula bir müddet daha gitmeye karar verdi.

Bir kompozisyon yazmak istiyordu.

Bir gün, sınıfta bir tane yazdı. Öğretmen, herkes yazmayı bitirdiğinde, kompozisyonunu sınıfa okumak isteyen olup olmadığını sordu.

Jules elini kaldırdı.

Öğretmen şaşırmıştı. Ama merhamet duydu. Onu cesaretlendirmek istedi. Dişlerini sıkıp zoraki bir ifadeyle güldü.

“Pekala,” dedi, “Çocuklar, sessiz olun. Jules kompozisyonunu okuyacak.”

Jules ayağa kalktı. Heyecanlıydı. Kağıt elinde titriyordu.

“Tutkum, yazan...”

“Jules, yavrum, sınıfın önüne çık.”

Jules sınıfın önüne çıktı. Öğretmen sevgiyle gülümsedi. Jules tekrar başladı.

“Tutkum, yazan Jules Dracula.”

Gülümseme birden durdu.

“Büyüyünce bir vampir olmak istiyorum.”

Öğretmenin gülümseyen dudakları sarktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sonsuza kadar yaşamak ve herkesten acımı çıkarıp tüm kızları vampir yapmak istiyorum. Ölümü solumak istiyorum.”

“Jules!”

“Ölü toprağı, mahzen mezarları ve tahta tabutlar gibi iğrenç kokan bir nefesim olsun istiyorum.”

Öğretmen ürperdi. Elleri yeşil sınıf defterine yapıştı. Duyduklarına inanamıyordu. Çocuklara baktı. Hayretten ağızları açık kalmıştı. Bazıları kıkır kıkır gülüyordu. Ama kızlar gülmüyordu.

“Tüm bedenimin soğumasını, etimin çürümesini ve çaldığım kanların damarlarımda akmasını istiyorum.”

“Bu kadar ... öhö!”

Öğretmen güçlükle boğazını temizledi.

“Bu kadar yeter, Jules,” dedi.

Jules daha yüksek sesle ve deliye dönmüş bir halde konuştu.

“Beyaz, korkunç dişlerimi kurbanlarımdın boynuna geçirmek istiyorum. Onların...”

“Jules! Hemen yerine geç!”

“Onların, eti jilet gibi yarıp damarların içine girmesini istiyorum,” diye vahşice okudu Jules.

Öğretmen ayağa kalktı. Çocuklar korkudan titriyordu. Artık hiçbirini kıkırdamıyordu.

“Sonra dişlerimi çekmek ve kanın ağzımda akmasını, boğazımda sıcaklığını hissetmeyi ve...”

Öğretmen, kolundan tuttu. Jules ağlamaya başladı ve sınıfın bir köşesine kaçtı. Bir iskemlenin arkasında siper aldıktan sonra bağırmaya başladı:

“Ve dilimden kan damlayarak, dudaklarımı kurbanlarımla boğazına yapıştırmak istiyorum. Kızların kanını içmek istiyorum!”

Öğretmen, ona doğru hamle yaptı. Onu köşeden çekip sürükledi. Jules, öğretmeni tırmaladı ve kapıdan çıkıp müdürün odasına gidene kadar, tüm yol boyunca çığlık attı.

“Bu benim tutkum! Bu benim tutkum! Bu benim tutkum!”

Durum onun için ümitsizdi.

Jules odasına kilitlendi. Öğretmen ve müdür, Jules’un anne ve babasıyla görüştüler. Kasvetli bir sesle konuşuyorlardı.

O sahneyi gözlerinin önünde canlandırıyorlardı.

Blokta oturan tüm anne babalar bunu konuşuyorlardı. Çoğu ilk duyduklarında inanmamıştı. Çocuklarının uydurduğunu düşünmüşlerdi.

Sonradan, çocukları böyle şeyler uydurabiliyorsa, ne kadar korkunç çocuklar yetiştirdiklerini düşündüler.

Bu yüzden inandılar.

Bu olaydan sonra herkes Jules’u şahin gibi izledi. İnsanlar kendilerine dokunmasına ve bakmasına izin vermediler. O yaklaştığı zaman, anne babalar çocuklarını sokaktan kaçırdı. Herkes onun hakkında öyküler mırıldandı.

Daha çok devamsızlık kâğıdı geldi.

Jules, annesine artık okula gitmeyeceğini söyledi. Hiçbir şey onu fikrinden vazgeçiremezdi. Bir daha asla gitmedi.

Okul kaçakları görevlisi eve geldiğinde, Jules damdan dama atlayarak, evden iyice uzaklaşana kadar kaçıyordu.

Bir yıl böyle geçti.

Jules bir şey arayarak, sokaklarda başıboş gezdi; ne aradığını bilmiyordu. Dar sokaklara baktı. Çöp tenekelerine baktı. Boş arsalara baktı. Doğu yakasına, batı yakasına ve orta yakaya baktı.

İstedikini bulamadı.

Nadiren uyuyordu. Asla konuşmuyordu. Tüm vaktini aşağı bakarak geçiriyordu. Kendine özgü sözcükleri de unutmıştu.

Sonra.

Bir gün parkta yürürken, Jules hayvanat bahçesine girdi.

Vampir yarasayı görünce içinden elektrik şoku geçmişe döndü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kocaman gülümsemesiyle birlikte rengi bozulmuş dişleri donukça parladı.

O günden itibaren, Jules her gün hayvanat bahçesine gitti ve yarasaya baktı. Onunla konuştu ve ona Kont adını verdi. Gerçekten de değişebilen bir insan olduğuna yürekten inandı.

Kültürel bir uyanış yaşadı.

Kütüphaneden bir başka kitap daha çaldı. Doğa hayatı üzerine her şeyi anlatıyordu.

Vampir yarasaıyla ilgili sayfayı buldu. Sayfayı yırttı ve kitabı attı.

O bölümü tüm kalbiyle öğrendi.

Yarasanın nasıl yara açtığını; kanı süt içen bir kedi gibi nasıl emdiğini; katlanmış azametli kanatları ve arka ayaklarıyla nasıl bir siyah örümcek gibi yürüdüğünü ve neden kandan başka hiçbir gıda almadığını öğrendi.

Aylar geçtikçe, Jules yarasaya baktı ve onunla konuştu. Hayatının tek gayesi o oldu. Yarasa, gerçekleşen düşlerinin tek sembolüydü.

• • •

Jules bir gün, kafesi örten telin dibinin gevşediğini fark etti.

Siyah gözleriyle etrafa bakındı. Bakan hiç kimse göremedi. Bulutlu bir gündü. Ortalıkta pek kimse yoktu.

Jules teli kuvvetle çekti.

Tel biraz oynadı.

Sonra, maymun kafesinden bir adamın çıktığını gördü. Bu yüzden elini geri çekti ve hemen o anda uydurduğu bir şarkıyı mırıldanarak oradan uzaklaştı.

Gece geç saatte, uyuyor olması gerekirken, annesinin ve babasının odasının önünden yalınayak geçiyordu. Annesinin ve babasının horladığını duyduktan sonra, acele edip, ayakkabılarını giyiyor ve hayvanat bahçesine koşuyordu.

Bekçinin görünürde olmadığı her fırsatta, Jules teli çekti.

Gevşetene kadar da çekmeye devam etti.

İşi bitip de eve koşması gerektiğinde, teli tekrar içeri itiyordu. Böylece, hiç kimse bir şey anlamıyordu.

Jules, tüm gün boyunca kafesin önünde durup Konta bakıyor, ona gülümseyip en kısa zamanda tekrar özgür olacağını söylüyordu.

Konta bildiği her şeyi anlattı. Konta, duvarları baş aşağı tırmanmaya çalışacağını söyledi.

Konta endişelenmemesini söyledi. Çok yakında dışarı çıkacaktı. Ve sonra, birlikte istedikleri yere gidip kızların kanını içeceklerdi.

Bir gece, Jules teli söktü ve altından sürünerek kafese girdi.

Çok karanlıktı. Tahtadan küçük eve varana kadar dizlerinde süründü. Kontun bağırıp bağırmadığını duymak için etrafı dinledi.

Kolunu siyah kapıdan içeri soktu. Fısıldamaya devam etti.

Parmağına iğne gibi bir şeyin battığını hissedince zıpladı.

İnce yüzünde büyük bir mutluluk ifadesiyle, Jules kanatlarını çırpın tüylü yarasayı çekti.

Yarasayla birlikte kafesin altından geçti ve hayvanat bahçesinden kaçıp, parktan çıktı. Sessiz sokaklarda koştu.

Sabahın geç saatleri olmuştu. Karanlık ve gri gökyüzünde ışık görünmeye başlamıştı. Eve gidemezdi. Bir yer bulması gerekiyordu.

Bir ara sokağa girip, bir çitin üzerinden atladı. Yarasayı sıkıca tutuyordu.

Bir arsaya girdi ve orada bulunan, sahihsiz derme çatma bir kulübeye sığındı.

İçerisi karanlık ve nemliydi. Molozlar, teneke kutular, sırlıklam olmuş mukavvalar ve pislikle doluydu.

Jules, yarasanın kaçabileceği hiçbir delik olmadığını gördü.

Sonra kapıyı sıkıca çekti ve duvardaki kovuğun arasına bir tahta parçası koydu.

Kalbinin güm güm attığını ve dudaklarının titrediğini hissetti.

Yarasayı serbest bıraktı. Yarasa karanlık bir köşeye uçtu ve bir tahta parçasının üstüne kondu.

Jules, heyecanla gömleğini yırttı. Dudakları titriyordu. Dudaklarında çılgın bir gülümseme belirdi.

Elini pantolonunun cebine götürdü ve annesinden çaldığı, küçük bir çakı çıkardı.

Çakıyı açtı ve bir parmağına bastırdı. Çakı, etine girdi.

Çakıyı titreyen parmaklarla boğazına batırdı. Parmaklarından kanlar akıyordu.

“Kont! Kont!” diye bağırdı çılgın bir neşeyle. “Kırmızı kanımı iç! İç beni! İç beni!”

Teneke kutuların üzerinde sendeledi ve kaydı, yarasaı arıyordu. Yarasa, tahta parçasından uçup, kulübenin içinde süzöldükten sonra dışarı kaçmaya çalıştı.

Jules'un yanaklarından yaşlar akıyordu.

Dişlerini sıktı. Omuzlarından ve ince, tüysüz göğsünden kanlar akıyordu.

Bedeni, ateşler içinde yanıyordu. Öteki tarafa doğru sendeledi. Ayağı takıldı ve teneke kutunun böğrüne saplandığını hissetti.

Elleri havaya uzandı. Yarasayı yakaladı ve boğazına doğru tuttu. Soğuk ve ıslak toprağa sırtüstü düştü. Derin bir soluk aldı.

İnlemeye ve göğsünü sıkıca tutmaya başladı. Karnı inip kalkıyordu. Boynundaki siyah yarasa, sessizce kanını emiyordu.

Jules hayatını kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

Geçmişte kalan yılları düşündü. Bekleyişi. Ailesini. Okulunu. Dracula'yı. Düşlerini. Hepsi bunun içindi. Bu anı zafer için.

Jules pırıltılı gözlerini açtı.

Derme çatma kulübenin pis kokusu ağır gelmişti.

Nefes alıp vermek güçleşmişti. Havayı teneffüs edebilmek için ağzını açtı. Biraz hava alabildi. Ama çok fenaydı. Öksürmesine neden oldu. Zayıf bedeni, soğuk zeminde sarsılıyordu.

Zihnindeki bulanık düşünceler yok oldu.

Zihnindeki esrar perdeleri teker teker açıldı.

Zihnine müthiş bir berraklık geldi birden.

Çöplerin üzerinde yarı çıplak yattığını ve bir yarasanın kanını içmesine izin verdiğini gördü.

Boğuk bir haykırıyla, uzandı ve tüylü yarasayı hırpaladı. Yarasayı uzağa savurdu. Yarasa Jules'a doğru kanatlarını çırparak yüzüne hava savurup geri geldi.

Jules sendeleyerek ayağa kalktı.

El yordamıyla kapıyı aradı. Güçlkle görebiliyordu. Boğazının kanamasını durdurmaya çalıştı.

Kapıyı açmayı başardı.

Ardından, sendeleyerek karanlık bahçeye çıkıp, ince uzun otların üzerine yüz üstü yığıldı.

Yardım istemek için bağırmaı denedi.

Dudaklarından değil birkaç cümle, hiçbir ses çıkmadı.

Yarasanın kanatlarını çırpııını duydu.

Birdenbire, her şey bitti.

Güçlü parmaklar Jules'u yavaşça kaldırdı. Jules gözleri kapanırken, gözleri yakut gibi parlayan uzun ve karanlık adamı gördü.

“Oğlum,” dedi adam.

KAN KARDEŞ

Charles Beaumont

“Pekala,” dedi psikiyatr, not defterinin üzerinden bakarak, “Ölü olduğunuzu ilk ne zaman anladınız?”

“Ölü değil,” dedi benzi atmış, kara giysili adam. “Ölümsüz. Ölü olsaydım, durumum iyi olurdu. Sorun da bu. Ölemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü yaşamıyorum.”

“Anlıyorum.” Psikiyatr bunları çabucak not defterine geçirdi. “Şimdi, Bay Smith, bana tüm öyküyü anlatmanızı istiyorum.” “Yalnız vizite ücretinin saati yirmibeş dolardır.”

Benzi atmış adam kafasını salladı. “Bir saati yirmi beş dolara mı,” dedi, “Şaka mı ediyorsunuz? Pelerinimi ayda bir kez yıkatmaya gücüm zor yetiyor.”

“Ben de sözü buraya getirmeye çalışıyordum. Neden pelerin giyiyorsunuz?”

“Siz hiç pelerinsiz vampir duydunuz mu? Tüm işin bir parçası, hepsi bu. Neden bilmiyorum!”

“Sakin olun.”

“Sakin olmak! Keşke olabilsem. Size söylüyorum, Doktor, kafayı yemek üzereyim. Şunlara bakın.”

Adının Smith olduğunu söyleyen adam ellerini gösterdi. Titrek bir beyazlık içindeydiler. “Bir de gözlerime bakın!” Gözleri, damarlardan oluşan karmakarışık, kırmızı bir dantelle süslenmişti sanki. “İnanın bana,” dedi, kendini kanepenin üzerine atarak.

“Bu, birkaç gün daha sürerse, tam tımarhanelik olacağım.”

Psikiyatr, masasından maun bir mektup açacağı çıkardı ve avucuna kızgın bir şekilde vurdu.

“Her şeye belki de en başından başlasanız, Bay Smith.”

“Tamam, Dorcas adında bir kızla tanışmıştım ve beni ısırıldı.”

“Dorcas...tuhaf bir ad...”

“Bana sizi tavsiye eden de o. Belki onu tanırırsınız?”

“Mümkün. Ama size dönelim. Sizi ısırıldı. Ve sonra?”

“Hepsi bu. Bakın, hiç uzun sürmedi.”

Psikiyatr, gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovdu. “Anladığımı kadarıyla,” dedi, “Vampir olduğunuzu düşünüyorsunuz.”

“Hayır,” dedi Smith. “Bir insan olduğumu düşünüyorum fakat ben bir vampirim. İşte sorun burada. Uyum sağlayamıyorum.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Örneğin, saatler. Çok düzenli alışkanlıklarım vardı. Dokuzdan beşe kadar çalışır, ara sıra biraz televizyona

bakardım, onda yatağıma girer ve altı buçukta kalkardım. Şimdi ise.” Kafasını öfkeli bir şekilde sağa sola salladı.

“Vampirlerde nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Bilmediğimi farz edelim,” dedi psikiyatr, yatıştırarak. “Anlatın. Nasıl olur?”

“Dediğim gibi, saatler. Her şey alt üst oldu. Gündüz uyuyup, gece çalışmam gerek.”

“Neden?”

“Ben nereden bileyim. Dorcas’a sordum ve bana araştırıp öğreneceğini söyledi fakat hiç kimse bu konu hakkında kesin bir bilgiye sahip değil. Dorcas her zaman bir gece kuşu olmuştur, o yüzden pek aldırılmıyor ama bu beni deli ediyor. Sekiz işe girdim-sekiz! ve hepsinden çıktım.”

“Bunu biraz açıklayabilir misiniz?”

“Açıklayacak hiçbir şey yok. Uyanık kalamıyorum, hepsi bu. Her gece –her gün demek istiyorum- yatakta huzursuz bir şekilde bir sağa bir sola dönüyorum saatlerce ve en sonunda uyukladığımda, akşam vakti oluyor ve tabutuma girmem gerekiyor.”

“Tabut.”

“Evet. Bu da bir başka tatlı konu. Yarasaya dönüştüğünüz an, yatağı bırakıp tabuta girmek zorundasınız. Hastalıklı bir şey olduğu kadar çok da pahalıdır.”

Smith, öfkeyle kafasını salladı. “O lânet şeyi almanız gerekir ilk olarak. Sıradan bir tabutun ne kadara olduğunu biliyor musunuz?”

“Yani,” diye başladı psikiyatr.

“Astronomik bir rakam! Hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Size ne diyorum, düpedüz soygun. Eli yüzü biraz düzgün, oldukça basit bir tabuta dahi 500 dolardan az para vermiyorsunuz. Fakat bunlar sadece ilk giderler. Sonra, işin içine toprak giriyor. Bir tabutta yatmak yeterince kötü değildir, hayır, aile mezarından getirtilen toprakla tabutu döşemek zorundasınızdır. Size soruyorum, kimin bu günlerde aile mezarı var? Sizin var mı?”

“Hayır, fakat-”

“Tamam. Peki siz ne yapıyorsunuz? Gidip bir tane alıyorsunuz. Sonra eve birkaç kilo toprak getirip tabutun içinin kenarlarına serpiyorsunuz. Gece kalktığınızda kendinizi toprağa bulanmış bulursunuz.” Smith, çileden çıkmış bir halde dilini şaplattı.

“Keşke pijama giyebilseydim “fakat hayır, kurallara harfiyen uymalıyım. Hiç böyle manyak bir şey duydunuz mu? Ayakkabılarınızı bile çıkartamıyorsunuz, canına yandığımın!” Ağır adımlarla yürümeye başladı.

“Sonra, bir de kan lekeleri eklenir. Bir ayda, yirmi beyaz gömlek değiştirdiğim oluyor. Bir gömleği iki buçuktan hesaplarsak, epey bir para eder. Neden dikkat etmiyor, diye düşünüyorsunuzdur? Bakın, dinleyin, dikkat etmeye çalışıyorum. Fakat, bir kâse domates çorbası içmeye benzemiyor bu iş.

Bir ürperti, ya da ürpertiye benzer bir şey, geldi benzi atmış adama.

“Bu da başka bir konu.

“Diyet. Bifteği ara sıra yemeyi severdim fakat bu, komik. Kahvaltıda kan, öğle yemeğinde kan, akşam yemeğinde kan. Oh, düşünmesi bile midemi bulandırıyor!”

Smith, tekrar kendini kanepeye attı ve gözlerini kapadı.

“Ve bulmak için yaptığım her zamanki işler. Her hamburger istediğinizde birini soymak zorunda kalsaydınız, ne olurdu bir düşünün? Benim için de aynısı geçerli. Plazma biriktirmeyi denedim fakat o apayrı bir iğrençlik. Birkaç gece idare edersiniz ama sonra gerçeğini aramak zorundasınızdır, kendinize ne kadar söz verdiğinizin hiçbir önemi yoktur.”

“Gerçeğini mi?”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Smith, kafasını duvara çevirerek.

“Aslında çok hassas bir insanımdır. Kibar. İyi kâplî. Şiddete asla dayanamazdım, çocukken bile. Şimdi...”

Perişan bir halde ağladı, ayağa kalktı ve ağır adımlarla yürümeye devam etti.

“İnsanları ısırmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsunuz? Ne kadar iğrenç olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsunuz? Fakat, size söylüyorum, yapmadan duramıyorum! Her gece, içimde şiddetli bir istek doğuyor... Ve, bu yüzden herkes benden nefret ediyor!”

“Size zulmedildiğini mi hissediyorsunuz öyleyse?”

“Aynen öyle,” dedi Smith.

“Ve neden biliyor musunuz? Size neden olduğunu anlatacağım. Çünkü bana zulmediliyor. İşte bu yüzden. Bir vampir hakkında güzel bir şey söylendiğini duydunuz mu hiç? Tüm hayatınız boyunca? Hayır. Neden? Çünkü insanlar bizden nefret ediyor. Fakat size daha aptalca bir şey söyleyeceğim. Bizden korkuyorlar da!”

Soluk adam vahşi ve neşeli bir kahkaha kopardı. “Bizden,” dedi.

“Tüm yeryüzündeki en zavallı yaratıklardan! Çünkü bizi devirmek için hiçbir şey gerekmez. Tıraş olurken boğazımızı kesmemiz an meselesidir, ayna olayını biliyorsunuz: yansımamız yoktur, yan komşu sarımsaklı bir yemek yaptığı için nalları dikebiliriz. Ya da bize bir damla akan su gösterin ve neler olduğunu görün. Göz kapaklarımıza vururuz. Ya da gümüş kurşunlar. Gün ışığı, canına yandığımı! Şafak vaktine kadar o tabuta girmezsem, o zaman bir kibrit gibi sönerim. Ya da bunları alın.”

İki büyük, sivri ön diş çıkartıp, ilk kez güldü. “Dişlerimiz dökülmeye başladığında bize ne oluyor sanıyorsunuz? Soladaki bu dişimi herhalde altı kere dolgu yaptırdım. Dişçi, aklım varsa hepsini çektirip, güzel bir takma diş yaptırmamı söylüyor. Elbette. Beni, birisinin boğazını bir çift takma dişle parçalamaya çalışırken düşünebiliyor musunuz?

Tanrım. Ya da tahta kazığı ele alalım. Eskiden bir tür sırdı. Şimdi ise, tüm şu rezil korku filmleri yüzünden, tüm dünya işi öğrendi. Doktor, sorarım size, bloktaki herkes kalbinize tahta bir kazık sokmak için sizi bulmaya çalışırken nasıl rahat uyuyabilirsiniz? Burada, söz konusu olan hasta ruhlular! Bu insanlar sahiden de kötü durumda!”

Yine bir ürperti geldi.

“Size haçlarla ilgili saçmalığı anlatacağım fakat doğruyu söylemek gerekirse, düşünmesi bile beni sinirlendiriyor. Ne oluyor biliyor musunuz? Her Pazar, kiliseyi görmemek için her zamanki yolumu kullanmayıp, üç blok yürümek zorunda kalıyorum. Ama sırf kiliseler sanmayın. Hayır; herhangi bir şey olabilir. Parmaklarınızla bile haç yapsanız, terlemeye

başlarım. Bir çatalı bir bıçağın üstüne koyun, camdan atarım kendimi. O zaman ne mi olur? Kaldırımdan kazırsınız beni, değil mi? Ama ölür müyüm? Kahretsin ki hayır. Dinleyin Doktor! Bana yardım etmelisiniz! Etmezseniz, biliyorum ki çıldıracağım!”

Psikiyatr, not defterini kapadı ve güldü. “Bay Smith,” dedi, “Sizin sorununuzun oldukça basit bir sorun olduğunu söylediğimde şaşıracaksınız... basit bir de çözümü var.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Psikiyatr, iskemlesinden kalkıp, masadaki maun mektup açacağına uzandı ve çabucak bastırarak, kabzasına kadar, Bay Smith’in kalbine batırdı. Birkaç saniye sonra bir telefon numarası çeviriyordu. “Dorcas’la görüşebilir miyim?” diye sordu boynundaki iki yuvarlak izi kaşıyarak.

“Nişanlısının aradığını söyleyin.”

MEZARLIĞIN BEKÇİSİ

Jean Ray

Mezarlıktaki işi neden kabul ettiğimi bilmek mi istiyorsunuz, Efendim? İki nedenden ötürü kabul ettim: Birincisi açtım, ikincisi çok üşüyordum.

Üzerinde yazlık giysileri olup, hiçbir iş bulamadığı bir kasabadan altmış kilometre yürüyerek son ümidi olan kasabaya ulaşmış bir adamı canlandırın hayalinizde. Gübre kokan donmuş havuçlar ve terkedilmiş bir yemiş bahçesinden topladığı, yere düşmüş yeşil elmalarla beslendiğini hayâl edin. Ekim yağmurunda sırsıklam olduğunu ve kuzey rüzgârının şiddetli darbeleri yüzünden uyuştüğünü da hayâl ederseniz işte o zaman o korkunç kasabanın dolaylarına geldiğimde ne tür bir tip olduğum hakkında bir fikir edinebilirsiniz.

Geldiğim ilk binaya daldım. İki Yağmurkuşu meyhanesine rast gelmişim. İyi kalpli han sahibi bana bir bardak sıcak kahve, bir dilim ekmek ve bir ringa balığı salamurası verdi; içinde bulunduğum durumu kendisine anlatınca, Saint Gutton'daki mezarlık bekçilerinden birinin işten yeni ayrıldığını ve onun yerini alacak birisini aradıklarını söyledi.

Cesetlerden korkmak için hiçbir neden göremedim. Benim hayatımı bana mezar edenler yaşayanlardı aslında. Bu yüzden mezarlığın tüm kontrolünü elinde tutar gözükken iki görevli beni işe kabul ettiğinde oldukça mutlu oldum.

Bana bir takım sıcak tutacak giysiler ve karnımı doyurmam için, sıcak yemek verdiler. Ah, ama ne yemekti. Koyun eti rostosundan büyük dilimler, yağlı suları akan bir etli börek ve bir tomar halinde nar gibi kızarmış krep.

Saint Gutton mezarlığı yirmi yıldır hiç kimsenin gömülmediği, muazzam büyüklükte bir mezarlıktı. Mezar taşları harap edilmiş ve taşların üzerlerindeki yazılar, likenler ve yağmur tarafından yenilmişti. Harabeye dönen anıtlar vardı. Diğerleri de yerin içine göçmüştü ve dışarıda yarıları gözüküyordu. Bir tür solmuş çalı örtüsü tüm patikalar boyunca yetişmişti ve mezarlığın her yeri başlı başına bir ormandı.

Şehir fakirdi ve yeni Batı Mezarlığını açtıklarında, yaşlı ağaçları kesip fabrikalar için inşaat alanları açmayı, buna benzer bir şey plânlamışlardı.

Ama üretimciler ilgilenmemişlerdi. Hiç şüphesiz, o yoldan yaşayan insanların kok kömürü ateşi karşısında oturup, Saint-Gutton'daki porsuk ağaçlarında uğuldayan rüzgân dinlerlerken birbirlerine anlattıkları öyküler kulaklarına gitmiş olmalıydı. Hem de tüylerinizi diken diken edecek öyküler.

Sekiz yıl önce bir şey oldu.

Zengin Düşes Opoltchenska –Rus ya da Bulgar'dı- kendisi için orada bir mozole inşa edilmesi ve oraya gömülecek en son kişinin o olması şartıyla, terkedilmiş mezarlığı muhteşem bir fiyata satın almayı teklif etti. Mezarlığın gece

gündüz üç bekçi tarafından beklenmesini içeren plânını açıklamıştı. İkisi onun eski hizmetkârlarından olacak, üçüncüsü de bu ikisi tarafından işe alınıp idare edilecekti.

Az önce de söylediğim gibi, şehir fakirdi ve yetkililer bu fırsata balıklama atladılar. İşçilerden oluşan küçük bir ordu hemen işbaşı yaptı ve yoldan en uzak köşede, saraya benzeyen büyük bir mozole inşa ettiler. Mezarlık duvarı eski yüksekliğinin üç katı yükseklikte inşa edildi ve tepesi demir çubuklarla örtüldü.

Mozole, Düşes'in vücudunu teslim almak için güçbela, zamanında bitirildi. Hiç kimse bu anlaşmanın paralı, yaşlı bir kadının hayâli olduğundan başka bir şey düşünmedi. Çok büyük bir değere sahip olan mücevheratın da kendisiyle beraber gömüleceği bildirilmişti ve her şey mezar hırsızlarını uzak tutmak için yapılmış dikkatli bir plânı andırıyordu.

Şimdi bütün bunların içinde bana gelince:

İki bekçi de bana karşı çok iyiydi. İkisi de iri ve buldok gibi yapılı adamlardı. Ama altın gibi kalpleri olmalıydı çünkü güçlü iştahıma ne kadar sevindiklerini görebiliyordum; eminim ki yemeğini yiyen fakir bir göçebe işçiye sırttan bir çift adam iyi huylu insanlar olmalıydı.

İşe gittiğimde, bazı kurallara sıkı sıkıya bağlı kalacağıma dair yemin etmem gerekiyordu. imzaladığım anlaşma gereğince, yıl boyunca mezarlığı asla terk etmeyecektim; dışarıyla hiçbir ilişkim olmayacaktı ve Düşes'in mozolesinin yanına asla yaklaşmayacaktım.

Özel işi, mezarlığın o köşesini korumak olan Velitcho aldığı talimatlar doğrultusunda mezarın yakınına gelen herkesi vurması gerektiği konusunda beni bilgilendirmişti.

Bana bunu söylediğinde, silâhını umursamazca uzaktaki bir ağacın dalında duran kocaman, gözle görülür bir meyvaya doğrulttu. Tetiği çekince meyva yere düştü.

Velitcho iyi bir nişancıydı. Çok pratik yapmıştı. Mezarlığa vahşi tavşanlar, büyük, türlü renkli güvercinler ve hatta sık çalılıklara da sülünler üşüşmüştü.

Ossip, diğer bekçi, içimizden mezarlığın dışına çıkan tek kişiydi. Kantin bölümüne o bakıyordu; çeşitli yiyeceklerden leziz yemekler yapmakta oldukça iyiydi. Jelatinli marmelatla kapladığı bir piliç söğüşü yapmıştı ki onu asla aklımdan çıkaramam. sanki, ağzınızda erirdi!

Yemek yemekten ve bu melankolik yerde gezinmekten başka yapacak özel bir işim yoktu.

Velitcho bana bir silâh vermişti ama ben iyi bir atıcı değildim ve atıcılığım bu unutulmuş mezarlar arasında bir melankoli ağıtı gibi birkaç saniyeliğine süren bir yankı çıkarmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Akşam, oturup sobamızın alt kapağındaki bir parça plâstikten yansıyan ışığın duvarda korkutucu şekiller oluşturmasını seyrettiğimiz küçük bir evde bir araya gelirdik. Dışarıda, yalnızca rüzgâr ve karanlık vardı.

Ossip ve Velitcho az konuşurdu. Gözleri uzun siyah pencereye dikilmiş bir halde otururlardı. Sürekli dinliyor gözükiyorlardı ve büyük, köpek gibi suratlarında her zaman bir huzursuzluk ifadesi vardı.

Onlara hayret ederdim. O çocuksu zihinlerindeki batıl düşünceye neredeyse gülerdim ve onlara yüzümde alçakgönüllü bir ifadeyle bakardım. Korkacak ne vardı ki? Dışarıda bir kış gecesinin karanlığından ve rüzgârın kasvetli

uğultusundan başka hiçbir şey yoktu. Bazen, geceleyin, gökyüzünde epey yüksekte yırtıcı kuşların çığlıklarını duyardık ve ay gözle görülür, küçük ve parlak olduğunda, en yüksek pencerenin köşesinde taşların acı soğukta çatırdadığını duyardım.

Gece yarısının ilerleyen saatlerine doğru, Ossip her zaman, chur ya da skur dediği sıcak bir içki hazırladı bize. Tuhaf bitkilerden yapılmış, güzel kokulu, siyah bir likördü ve bunu büyük bir zevkle içerdim. En son damlayı yudumladığımda, hoş bir sıcaklık duygusu tüm bedenimi sarardı. Oldukça mutluydum. Gülp kahkaha atmak ve çene çalmak, ikinci bir bardak daha içmek isterdim ama asla o kadar ileriye gidemedim; çünkü gözlerimin önünde, birden, birçok renkten oluşan bir tekerlek dönmeye başlardı ve kendimi yatağa atıp deliksiz bir uykuya dalmaya zor zaman bulurdum.

Mezarlıkta geceleyin korkacak hiçbir şey yoktu. Beni rahatsız eden tek şey günlerin mototonluğuydu, işte bu yüzden günlük, doğrusunu söylemek gerekirse bir izlenimler kitabı tutmaya başladım. Günün ya da tarihin kaydını tutmuyordum.

Eğer izin verirsiniz efendim, size bu defterden bazı satırlar okuyacağım.

• • •

Ossip ve Velitcho beni çok şımartıyorlardı. Hayatımda böyle yemekler hiç yememiştim. Bir iki gün önce, bir nedenden ötürü, pek iştahım yok gibiydi ve iki zavallı adam da benim için o kadar endişelendiler ki, bu durum çok gülünçtü.

Velitcho, Ossip'i yemeği düzgün pişirmemekle suçladı ve zavallı devi ben kendimden utanana dek taciz etti. O gündən beri, Ossip en çok hangi yemeklerden hoşlandığım konusunda bana danışıyor. İyi yürekli, zavallı adamlar!

Tüm bu hoş yemeklerle bir bildircin kadar tombul olmam gerekirdi. Ama kesinlikle değilim. Ara sıra, tuhaf bir şekilde zayıf ve ince olduğum geliyor aklıma.

• • •

Dün, buraya geldiğimden beri ilk kez, beni korkutacak bir olay oldu. Ve eminim ki bu olay herkesi korkutacak nitelikteydi.

Alaca karanlıkta geziniyordum, birden bire bir yerden korkunç bir cıglık duyuldu. Velitcho'nun kulübeden dışarı fırlayıp çalılara daldığını gördüğümü sandım.

Kulübeye geldiğimde, Ossip'i gözlerini karanlık çöken ormana dikmiş bir halde, ayakta buldum. Ne olduğunu sorduğumda, Velitcho'nun bir çulluk peşinde olduğunu söyledi. Ertesi gün, Velitcho öldürdüklerinden birini bana getirdi.

Kama kadar uzun, muazzam bir gagaya sahip, küçük ve tuhaf bir yaratıktı. Ama neden bu zavallı küçük kuşun ardından bu kadar büyük patırtı koparmışlardı ki?

Kül rengi tüylerine dokunduğumda güldüm ama biliyordum ki sahte kahkahalar atıyordum çünkü şoktan henüz çıkamamıştım.

• • •

Kurt gibi yemek yememe ve Ossip'in canla başla uğraşmasına karşın, kesinlikle olmam gerektiği gibi değilim. Sabahları üstümde tuhaf bir uyuşukluk oluyor ve güneş

cama vurduğunda Velitcho'nun silâhının sesini ve Ossip'in kap kacağının takırtısını bile duysam kendimi yataktan güçlükle atıyorum.

Sol kulağımın arkasında fena bir acının farkına varmaya başladım. Aynaya yakından baktığımda, orada küçük bir yara görüyorum ve çevresindeki et kıpkırmızı. Bir sıynktan fazlasına benzemiyor ama bu küçük yara canımı oldukça fazla yakıyor...

Bugün, bir güvercini ya da ağaçkakanı korkutup uçururum diye çalılara vururken, yakınımdaki çalılarda bir şeyin kımıldadığını gördüm. Zarif kafasını, iki ince dalın arasından uzatmış harika bir sülündü bu. Muhteşem bir fırsattı. Ateş ettim vuramadım fakat, tüfek sesinden korkan kuş bir kanadını düşürerek kaçmaya başladı.

Heyecanla arkasından kovaladım ve uzun bir takip başlamış oldu. Birdenbire durdum ve avımın benden kaçmasına izin verdim. Birisinin sesini duymuştum. Yabancı bir dilde konuşan, kulağa çok hüznü gelen ve neredeyse bir yalvarmayı andıran sözler söyleyen, boğuk ve iniltili bir sestti.

Çalılıktan kafamı uzattım, selvi ve lâdin ağaçlarının oluşturduğu kocaman bir duvarın ardında kasvetli bir yapının dış hatlarını gördüm. Düşesin mozolesi karşımda duruyordu.

Yasak topraklar üzerindeydim.

Velitcho bana unutmamam gereken bir uyarıda bulunmuştu. Aceleyle oradan çıkmamla Velitcho'yu ormandan doğru şapkasız ve bir ölü kadar soluk yüzle gelirken görmem bir oldu.

Akşam onunla göz göze geldiğimde sağ yanağı boyunca mosmor bir yara dikkatimi çekti. Yarasını görmemi engellemeye çalışıyor gibi görünüyordu.

• • •

Neredeyse gece yarısı. İki arkadaşım da zar atıyor. Aniden, kâlp atışlarım durdu sanki. Evin hemen sağ tarafında, yalnızca birkaç adım ötede, bir çulluğun çığlığını duydum.

O şey amma da korkunç bir ses çıkarmıştı! Sanki tüm Saint-Gutton mezarlığı şiddetle çığlık atmıştı.

Velitcho, deri zar kutusu parmaklarında, kaskatı bir heykel gibi kalakalmıştı. Ossip, boğuk bir çığlıkla, chur'un ısındığı tabağa koştu. Bardağı ellerime neredeyse zorla verdi, ellerinin titrediğini görebiliyordum.

• • •

Oh, bu sabah kendimi çok kötü hissediyorum! Kulağımın arkasındaki kabarmış, kırmızı yara daha da büyümüş. Yaranın ortasından hafif hafif kan sızmakta.

Hastayım ben çok hastayım.

• • •

Dün, mezarlığın doğu yakasındaki duvarın iç kısımlarını araştırdım. Tekin olmayan bir bölgeydi ve daha önce bu kadar uzağa gitmeye hiç kalkışmamıştım.

Dikenli defne çalılarından yüksek bir çitin doğu duvarını kuzey duvarından ayırdığını ve çitin görüş alanımı engelleyen üçgen biçiminde bir arsa olduğunu keşfettim.

Beni bu esrarengiz, etrafı çitle çevrili yere getiren tuhaf önsezi de neyin nesiydi acaba? İçeri girmek hiç de kolay

değildi çünkü çit çok kalındı ve her bir dikenli defne yaprağı, derimi tırmalayan küçük bir eldi. Yerin hiçbir özelliği yoktu; yalnızca, altı tane haç, yaş sırasına göre dikili duruyordu; öyle ki, ilki çürümüş ve yağmurdan rengi bozulmuştu ama en sonuncusu yeni ve parlaktı...Bunlar kesinlikle eski mezar değildi.

• • •

Dün gece rüyamda kâbuslar gördüm. Sanki, dayanılmaz bir ağırlık göğsümü eziyordu ve kulağımın arkasındaki yara berbat bir şekilde acıyordu.

Korkuyorum... hem de çok korkuyorum.

Bir şeyler yanlış gidiyor. Nasıl oldu da bunun farkına daha önceden varamadım?

Ne Ossip ne de Velitcho chur'a dokunmuyor. Bu sabah üç bardağı götürmeyi unuttular. Üçü de masada yan yana duruyordu ama yalnızca benimkinin içinde içecek vardı. Öbürleri tertemizdi.

• • •

Bu akşam, bir şeyler öğrenebilmek amacıyla uyanık kalmayı denedim. Chur'u içtim. Yatağıma uzandım ve uyku sersemliğine karşı mücadele ettim, tüm gücüm ve beynimle direndim. Ah, korkunçtu!

Ossip'in ve Velitcho'nun beni izlediklerini fark ediyordum. Kendimden geçtiğimi sandılar. Büyük bir çaba göstererek aklımı başıma topladım. Ve pencerenin kenarında bir çulluğun korkunç feryadını duydum.

Sonra korkunç bir şey oldu. Pencerenin karşısında bir an için bir yüz gördüm. Bir cesedinki gibi cam gözleri, kirpi gibi diken diken olmuş beyaz saçları ve ateşe ya da taze kana

benzeyen, siyah dişli ve yüzünü ekşiten bir ağzı vardı. Sonra ateş tekerleği başımın içinde dönmeye başladı ve bilincimi kaybettim. Ve kâbus başladı.

• • •

Chur'u içtim. Her akşam içiyordum. Beni kaplan gibi izliyorlardı ve her gece müthiş bir şey olduğunu biliyordum. Neydi? Artık ne konuşabiliyorum, ne de düşünebiliyorum. Tek yapabildiğim acı çekmek...

Beni bu haçlara tekrar bakmaya çeken esrarengiz güç de nedir? Tam uzaklaşmaya başlayacaktım ki, sekizinci haçın yanında, toprağın yukarısına çıkmış, gözle görülür kırk bir tahta parçasına takıldı gözüm. Küçük tahtayı topraktan çekip çıkardım. Acı dolu bir şeylerin yazılı olduğunu hissediyordum.

Ne olduğunu sökmek zordu ama sonunda çözdüm. Diyordu ki:

Dostum, eğer buradan kaçamazsan, burası senin gömüleceğin yer olacak. Yedi kişiyi öldürdüler çoktan. Ben sekizinci olabilirim çünkü dayanacak gücüm hiç kalmadı. Neler döndüğünü bilmiyorum; korkunç bir sır perdesi var. Kaç!

PIERRE BRUNEN

Pierre Brunen! Bunun benden önceki yardımcının adı olduğunu duyduğumu hatırladım. Sekiz haç da geçtiğimiz sekiz yıl içinde gömülen bekçilerin yardımcılarının mezarlarını işaret ediyor...

Bu korkunç yerden kaçmaya çalıştım. Ayağımı soka-bileceğim sert yerlerin olduğu bir yerde, kuzey duvarına tırmandım.

Tepedeki çubuklara neredeyse yetişmiştim ki, elimden yarım santim ötede bir taş kırıldı, sonra bir başkası ve sonra üçüncüsü. Duvarın dibinde silâhını merhametsizce bana doğrultmuş Velitcho'yu gördüm, gözlerinde bir metalin soğuk parıltısı vardı. İnsanlar öldüğünde çalan çanlara dökülen metalin.

• • •

Mezarların olduğu üçgen arsadayım. Brunen'inkinin yanına yeni bir mezar açtılar.

Oh, kaçmalıyım! Acımasız yol boyunca soğuk ve açlık, her şey bu gizemden ve korkudan bin kat iyidir.

Ama beni avuçlarının içine aldılar; beni gece gündüz izliyorlar...

Bir keşifte bulundum. Beni belki bu kurtarır. Ossip, chur'u siyah bir şişeden koyuyor.

O şişeyi nerede tutuyor?

• • •

Sonunda şişeyi buldum. İçinde hoş kokulu, renksiz bir sıvı var.

Bu akşam bir şey yapacağım...

Başardım işte. Çaylarına döktüm onu...

Farlaına varırlar mı? Oh, kalbim güm güm atıyor!

İçiyorlar! Umut var...

İlk önce Ossip uykuya daldı. Velitcho döndü ve hayretler içinde bana baktı; sonra gözlerine kötülük dolu bir ışık geldi ve tabancasına uzandı. Ama onu asla eline alamadı. İleri, masanın üstüne yığılıp derin bir uykuya daldı.

Ossip'in anahtarlarını buldum ama tam mezarlığın ağır demir kapısını açarken görevimin bitmediği düşüncesi geldi aklıma. Hâlâ, çözeceğim bir sır ve intikamını almam gereken sekiz ölüm vardı. Ve bu insanlar yaşadığı sürece de, benim peşimde olacaktı.

Geri döndüm. Velitcho'nun tabancasını alıp, sırayla ikisinin de başında, bana acı veren kırmızı, küçük yaranın bulunduğu yere yönelttim. Tetiği iki kez çektim...

Hiçbiri kımıldamadı. Hayır, Ossip bir kere titredi. Ve iki cesetle tek başıma, gecenin gizini bekledim.

Ossip'in her akşam koyduğu gibi üç bardak koymuştum masaya. Bekçilerin şapkalarını, kırmızı lekeleri kapatmaları için başlarına koymuştum. Camdan içeri baksaydınız, ikisinin de uyuduğunu sanırdınız.

Sonra oturdum ve bekledim. Oh, saatin ibreleri gece yarısına, Ossip'in chur saatine kadar öyle yavaş ilerledi ki. Ölü adamların kanı, damla damla yere düştü. Baharda, ağaçların yapraklarından damlaların dökülmesi gibi tatlı, küçük bir ses çıkıyordu.

En sonunda çulluk çığlık attı...

Yatağıma yattım ve kendimi uyuyormuşçasına kusursuz bir şekilde hareketsiz tuttum. Çulluk ilkinden daha da yakında yine çığlık attı. Bir şey pencereyi tırmalıyordu.

Sessizlik.

Kapı açıldı, oldukça yavaş bir şekilde. Birisi ya da bir şey girmişti odaya. Bir cesedinki gibi, hasta edici bir koku. Yayılıyordu, odanın içine giren şeyin üzerinden çevreye doğru.

Yatağıma sinsice yaklaşan ayak sesleri duydum. Sonra, birdenbire bedenime ağır bir yük çöktü. Keskin dişleriyle sızlayan yaramı ısırды ve o iğrenç dudakları açgözlülükle kanımı emdi.

Çığlık attım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Korkunç bir çığlık benimkine karşılık verdi.

Gördüğüm şey o kadar korkunçtu ki beni ayakta tutacak tüm gücü aldı. Benden iki adım ötede, kâbusumda pencerede gördüğüm aynı yüz, ateşli gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve dudaklarından kırmızı kandan bir sel akıyordu, benim kanımdan!

Düşes Opoltchenska, o şeytan ruhlu vampir, sekiz zavallı bekçinin genç kanını emerek o günahkâr yaşamını uzatmıştı.

Sersemliği yalnızca bir saniye sürdü. Bir sıçrayışta üstüme çıktı ve pençeleri boynuma battı.

Tabancama uzandım. Ateş ettim ve duvarları siyah kana bulayan büyük bir geçirtille, vampir yere düştü.

• • •

İşte, Efendim, Velitcho'nun ve Ossip'in cansız bedenleri nin yanında sekiz yıl önce resmen ölmüş görünen ve o zaman Saint Gutton mezarlığına gömülen Düşes Opoltchenska'nın vücudunu bulmanızın nedeni budur.

GÜNAYDIN, ROBERT AMCA***Ernst Vlcek******Çeviri: S. Halit Kakinç***

Zile basmamla kapının açılması arasında epey zaman geçti. İpek sabahlıklı bir kadın duruyordu önümde. Yuvalarına gömülü gözleri kör gibiydi. Kemikli bir yüzü ve kül rengi bir teni vardı. Parlarlığını yitirmiş pis, gri saçlarını ensesinde toplamıştı. Görünümü ürküttü beni. Bu yabancı kadının, Linda olduğundan emindim. Aynı sıralarda dirsek çürüttüğümüz, o çılgınca âşık olduğum Linda, Tanrım, ne kadar da değişmişti.

Olduğundan en az yirmi yaş büyük gösteriyordu.

- “Sonunda buradasın, Robert,” diye konuştu Sesi de dış görünümü kadar bana uzak ve yabancıydı.

- “Richard’la birlikte seni bekliyorduk.”

Arkasından koridora girdim. Boğazım kurumuştı. Bir türlü birkaç sözcüğü bir araya getiremiyordum. Linda’nın bakışları huzursuzdu. Ansızın kollarıma atıldı. Gözleri yaşla dolmuştu. Çökük yanaklarından öptüm, sonra biraz kendimden uzaklaştırıp, yüzünü dikkatle inceledim. Acı çekiyormuş gibi, elimden inleyerek kurtuldu.

- “Eh, şunu itiraf etmem gerekir” dedim. “Eski bir arkadaşını hiç de iyi karşılamıyorsun.”

Sesimi kontrol etmeye çalıştımsa da başarabildiğimi pek sanmıyorum. Şok oldukça büyüktü. Gülümsemek için kendimi zorladım.

- “Ziyarettime sevineceğini ummuştum, bununla beraber...” diye devam etmek isterken, sözümü kesti:

- “Gerçekten seviniyorum, Robert,” dedi. sesi çok ciddi çıkmıştı. Ona inanıyordum. Bu ara sesindeki derin üzüntü de gözümden kaçmamıştı.

- “İçeri gel Richard oturma odasında seni bekliyor.”

Bölgenin yabancıları olan biri için evi bulmak son derece zordu. Anayolun dışında, en yakın köyden yirmi km uzakta idi. Küçük bir patikadan başka yolu yoktu. Kesinlikle korkak değilimdir. Ne var ki, yarı harap binanın önüne geldiğimde, soğuktan mı nedir, titrediğimi hissetmiştim. Linda böyle bir yerde mi oturacaktı? O şen, zeki küçük bir kedi kadar muzip; aynı zamanda zarif ve cilveli; (ben dahil) erkekleri ardında koşturan ve hayat dolu haliyle anılarınımı dolduran kız, böyle mi olacaktı? Hem çocuk, hem kadın görünüşlüydü o zamanlar. Saflığın ve çekiciliğin birleşimi idi Linda.

Ve o kız, şimdi karanlık bir ormanın ortasındaki korkunç yıkıntıda yaşıyordu. Nasıl olmuştu bu iş? Daha bilmiyordum. Ama bu değişme, her halde Arnavutluk'ta başlarından geçen olaylardan sonra olmuştu. Bildiğim kadarıyla, on bir yıl önce Richard'la evlendikten birkaç hafta sonra Ön Asya'ya hareket etmişlerdi. Richard, arkeologdu ve araştırma gezilerini kendi finanse edebilecek kadar hatırı sayılır bir servetin sahibidir.

Linda'yla o sıralar bağlantım kopmuştu. Altı ay sonra adları dünya basınına geçti: Avrupa'ya dönerken özel uçakları Arnavutluk üzerinde düşmüştü. Batıya ulaşmaları için, aradan bir altı ay daha geçti. O günden sonra da günlük hayattan büsbütün koptular. Hiç kimse, demir perde gerisinde neler olup bittiğini öğrenemedi. Gazetecilerden ısrarla kaçıyorlardı. Bu sıkıntılı devresinde Linda'ya yardım etmek istediysen de, görüşmeyi kabul etmedi.

Olaylardan tam onbir yıl sonra ansızın beni çağırmıştı. Linda'nın, bunca yılın ardından gururunu yenip arkadaşlığımızı hatırlaması için önemli nedenleri olmalıydı. Bir saniye bile duraksamadan çağrısına uydum. Belki de onu her zaman sevmiş olduğum içindi bu. Şimdiyse, ona sadece acıyordum.

Oturma odasına girince bütün vücudumu yeniden bir ürperti sardı. Beni korkutan şeyin ne olduğunu bilemiyorum. Dekorasyonda hiç bir acayıklık yoktu. Kaba görünümlü bir masanın çevresinde üç büyük sandalye yer almıştı. Duvar da usta elinden çıkmışa benzer süslemeler ve şömine vardı. Şöminenin önüne bir salıncaklı koltuk yerleştirilmişti. İki kütük yavaş yavaş yanıyor ve şömineden vuran ışık odayı şöyle böyle aydınlatıyordu. Havada ağır bir koku vardı. Bu koku şömineden, mobilyalardan, insanlardan, âdeta her yerden geliyor gibiydi.

Gözlerimle karanlığı delmeye çalıştımsa da, masanın altındaki ve köşelerdeki gölgeler siyah, bilinmez ve korkutucu görüntülerini korudular. Karanlık, koku ve mobilyalar, insanı bunaltan ürkünç bir gerilim yaratıyordu.

Köşede bir şey kıınıldadı. Duygularım kıınıldayan şeyin, Linda'nın kocası Richard olduğunu söyledi bana.

- “Geç kaldınız, Robert; hem de çok geç kaldınız!” diyen zayıf bir erkek sesi duydum. “Gece oldu ve Alexandra neredeyse uyanmak üzeredir!”

Alexandra? Bu evde üçüncü bir kişinin varlığı ben son derece şaşırtmış ve geri kalan her şeyi unutturmuştu.

- “Alexandra, kızımdır” diye telâşla atıldı. Linda. Şöminenin titrek ışığında gözlerinin korkuyla kapıya çevrildiğini gördüm. Ayrıca, kızımız yerine kızım kelimesini kullanması da dikkatimi çekmişti.

- “Bir kızınız olduğunu bilmiyordum.”

- “Linda’nın kızıdır, duymadınız mı?” diye Richard köşesinden bağırdı. “Benim bu işle alâkam yok.”

- Richard!” derken, Linda’nın sesi uyarıcı bir ton taşıyordu. “Onu uyandıracaksın.”

- “Fark eder mi? Bu yaratık nasıl olsa şu ya da bu şekilde uyanacaktır.”

- “Richard!” diye yeniden bağırdı Linda. Hem korkuyor, hem de azarlıyor gibiydi. “Kızımız konusunda böyle konuştuğun için Robert kimbilir neler düşünecek.”

- “***SENİN KIZIN,***” diye düzeltti Richard. “Neden çekiniyorsun anlamadım. Robert’i, onu ortadan kaldırmakta bize yardım etmesi için çağırmadık mı? Öyleyse en başından neyle karşılaşacağını bilmeli.”

Konuşulanları kavrayamıyordum. Gerçek miydi bütün bunlar? Yoksa kötü bir düş mü? Her şey o denli gerçek dışıydı ki: Çevre, bu iki insanın durumu, tuhaf sözleri... Anlaşılmaz ve inanılması güç bir gerçektir.

-”Otur, Robert!” diyen Linda kolumdan çekip beni salıncaklı koltuğa sürükledi. “Sana meseleyi sakın bir dille anlatabileceğimi ummuştum. Ama, Richard sabırsızlığıyla her şeyi altüst etti.”

-”Açık konuşuyorum,” dedi Richard.

-”Biliyorum. Ama, Robert’in işin başını bilmediğini unutmuşa benziyorsun. Sözlerini dinlerken deli olduğunu sanmıştır.” Kendini bir koltuğa atıp bana döndü. “Richard’ın söylediklerini unut. Aslında çok iyi bir eş ve babadır. Alexandra’ya da ne kadar iyi davrandığını göreceksin.”

-”Evet, çünkü ondan korkuyorum,” diye atıldı Richard.

Linda duymazlıktan geldi. “Richard’da suçluluk kompleksi var”, dedi. “Arnavutluk’ta olup bitenler için kendini sorumlu tutuyor. Alexandra’yla ilgili...”

-”Hiç bir vicdan azabım yok” diye, Richard cümleyi tamamladı. “Babası olmadığımı bildiğim için, beni hiç ilgilendirmiyor o. Öyle bir yaratığın dünyaya gelme nedeni olamam ben.”

Linda ayağa fırladı va korkutur gibi kocasına yaklaştı. “Bir daha **KIZIMDAN** bu şekilde söz edersen, **ONA** söylerim!”

Richard korkuyla durakladı. Linda geri dönüp yerine oturdu. Şaşkınlıkla sordum: “Onu kızınla mı korkutuyorsun?”

Linda içini çekti. “Bazen başka çarem kalmıyor. Alexandra’nın durumunu bilmeme rağmen, ondan bu şekilde söz edilmesine dayanamıyorum.”

-”Bana her şeyi sırayla anlatsanıza. Uçağınız düştü, tutuklandınız”.

Richard sözümü yarım bıraktı: “Arnavutluk’ta resmî makamlarla hiç bir ilişkimiz olmadı. O ülkeye indiğimizden, bir kişi dışında hiç kimse haberli değildi. Kazadan sonra bizi bulan Kont, evine davet etti. Bütün o geçen zaman süresince onun konuğu ya da başka bir deyimle tutuklusu olarak yanındaydık. Linda gebe kalmasaydı, şimdi hâlâ orada olacaktık. Ve de Kont, çocuğun kendinden olduğuna emin olmasaydı tabî...”

Linda’ya göz attım. Yüzünde sakın bir ifade vardı. Suçlanmasına aldırmamıştı bile. Sakın her şey iftira olmasındı?..

Richard, düşüncelerimi okuyormuş gibi sözlerine devam etti.

–”Söylediklerim tastamam doğrudur. Yoksa öz kızım için cinayet plânları kurabilecek bir tip mi sandınız beni?”

Cinayet plânları mı? Oldukça sersemlemiştim. Yine Linda’ya baktım. Yüz ifadesinde hiç bir değişme yoktu. Yavaş yavaş, aramızdan birinin çıldırmış olmasından kuşkulanamaya başlamıştım. Richard belki de delinin biriydi ve Linda da korkusundan sesini çıkaramıyordu.

Linda’nın hatırı için ne olup bittiğini anlamam gerekliydi.

–”Neden kızınızı öldürmek istiyorsunuz, Richard?” dedim. “Ne yaptı ki?”

–”Ne mi yaptı?” diye korkunç bir sesle bağırdı.

Birden oturduğu yerden fırlayıverdi, kucağındaki örtü yere düştü. Karşımda, elindeki bastona dayanan ve kırk yaşından fazla olmaması gerektiği halde yüzü buruş buruş olan yaşlı bir adam duruyordu.

-"Ne mi yaptı?" diye üzerime doğru yürüdü. "Her halde, zavallı bebeklerin haksız yere suçlandığı masum muziplikler geliyor aklınıza."

Yanımdaydı şimdi. Yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. Tek canlı yeri, gözleriydi. Dudakları ölü gibi ve kansızdılar. "Bilmem, Linda'nın uzun yakaları ve benim balıkça yaka kazağım, hiç dikkatinizi çekti mi? Size neden böyle giyindiğimizi göstereceğim." Anî bir hareketle, Linda'nın ve kendisinin yakalarını açtı. Linda, daha iyi görebilmem için başını geriye doğru attı. Hoşa gidecek bir manzara değildi doğrusu. İkisinin de boynunda küçük küçük yara izleri vardı. Eski miş kahverengi deliklerin yanında kırmızı ve taze izler seçiliyordu.

Gördüklerimin etkisinden kurtulamadan oturma odasının kapısının açıldığını duydum.

Berrak ve pürüzsüz bir çocuk sesi konuştu:

-"Hepinize günaydın."

Saat akşamın dokuzuydu.

Linda'nın Arnavutluk dönüşü doğum yaptığını düşünürsek, Alexandra on yaşında olmalıydı. Oysa, çok daha büyük gösteriyordu. Kısa, beyaz ve modası geçmiş bir giyimi vardı. Güveli dolaplardan, yıllar sonra oyuncak bebeklere giydirilmek üzere dışarı çıkarılan giysilere benziyordu. Belki de olduğundan yaşlı görünmesinin nedeni buydu.. Bu arada alaylı ve bilgiç bilgiç bakan gözlerini de sayabiliriz. İnsan bu gözlerle bakınca, tuhaf örgülü o altın sarısı saçlara dikkat edemiyor, gözlerin on yaşında bir çocuğa ait olmadığı duygusuna kapılarak tedirgin oluyordu.

Önümde durdu, parmaklarının üstüne kalktı.

-”Demek ki, Robert Amca sensin! Böyle genç ve yakışıklı olduğuna sevindim,” dedi.

Dişleri pırıl pırıldı. Doğal olmayan bir yanı vardı, ama neydi bu, anlayamadım ve konuşmadan önce birkaç defa öksürdüm. Salt bir şeyler söylemiş olmak için: “Sen de küçük ve tatlı bir kızsın,” diye mırıldandım.

-”Hoşuna gidiyor muyum?” derken sesi cilveliydi.

-”Hoşuma gidiyorsun, Alexandra,” diye karşılık verdim. Sözler farkında olmaksızın dudaklarımdan dökülmüştü.

-”Öyleyse öp beni.”

Bir an huzursuzluk duydum. Ne gerek vardı bu huzursuzluğa? Belki de büyükler tarafından şımartılmak isteyen küçücük bir kızdı. Alnından öpmek için eğildim. Birden gözleri korku ve şaşkınlıkla açıldı, geriye kaçtı. Yüz hatları çirkin bir şekil almıştı.

-”Leş gibi kokuyorsun,” diye bağırdı. Gözleri yaşla dolmuştu. “Çirkin ve kokulu bir yaratıksın sen. Kokun midemi bulandırıyor. Kokuyorsun, kokuyorsun, kokuyorsun!”

Geri döndü, hıçkırarak odadan kaçtı.

Linda ve Richard’a baktım. Linda gözlerini kapamıştı, soluk almakta güçlük çekiyor gibiydi. Richard kıs kıs gülüyordu.

-”Nesi var, Allah aşkına?”

Linda gözleri kapalı, hafif bir sesle karşılık verdi:

-”Doğru. Kapıdan girer girmez ben de farkına varmıştım. Soluğunda keskin bir koku var.”

Bu karşılık, Alexandra'nın davranışının açıklaması olamazdı. Elimi ağzıma götürüp hohladım. Gerçekten de öyleydi. Bunun üzerine: "Yolda sucuklu bir sandviç yedim, sarmısak kokusu olsa gerek," dedim.

- "Evet, evet öyle," derken Richard kıs kıs gülmeye devam etti. "Alexandra, sarmısak kokusunu pek sevmez de..."

Linda, Alexandra'yla ilgili her şeyi anlatınca, önce onun da Richard gibi çıldırdığını sandım. Evet, Alexandra'nın on yaşında bir çocuk için tuhaf karşılanacak bazı davranışları vardı. Ama kanımca, bu çevrede yaşayan her geniş fantazi sahibi çocuğun bu kadarcık tuhaflığı olabilirdi.

- "Şimdi Alexandra'nın yok edilmesi gerektiğine inanıyor musunuz?" diye sordu Richard.

Cevabımı bekliyordu.

- "Robert, kararında seni etkilemek istemek," diye Linda araya girdi. "Alexandra çocuğumdur, her şeye rağmen ona bağlıyım. Ne var ki, bir şeyler de yapılması gerekiyor. Eğer onu öldürmezsen, sen de bizim durumumuza düşersin. Bizimse, ona el kaldırmamız bile olacak şey değil."

Sorunu bir gece sonraya ertelemeyi teklif ettim. Yarın sabah, sakın kafayla durumu yeniden gözden geçirecektik.. Arabadan bavullarımı aldım, Linda odamı gösterdi. Girişin solunda küçük, fakat rahat bir odaydı. Dolap, komodin ve geniş bir yatak vardı. Linda bir mum yaktı, bir tas sıcak su getirdi. "Lütfen yatarken dişlerini fırçalamayı unutma," dedi ve gitti.

Yatağa oturdum, düşüncelerimi bir sonuca bağlamaya çalıştımsa da başaramadım. En iyisi, arabaya atlayıp gitmek olacaktı. Ama bunun için kendimi çok yorgun hissediyor-

dum. Alexandra yüzünden kaldığımı kendimden gizliyordum âdeta.

Yorgunluğum artmıştı. Buraya kadar zorlu bir yol almıştım. Soyundum, dişlerimi fırçaladım ve yattım.

O gece karışık bir düş gördüm.

Düşler genellikle geçmiş olayların yansıması olarak nitelendirilirler. Benim başıma gelen de bu savı doğruluyor.

Mum söndüğü sırada kapı gıcırdayarak açıldı. Ayak sesleri yatağıma yaklaştı.

-”Sst.” diye fısıldadı Alexandra. “Benim!” Sonra yorganı kaldırdı, yatağa girdi ve bana sokuldu.

-”Burası ne kadar sıcak. Kalabilir miyim?”

-”Neden yatacığından çıktın bakayım?” derken, sesim sanki bana ait değildi. Yabancıнын, küçük bir çocuktan korkan bir yabancıнын sesi gibi...

-”Ev o kadar soğuk ki. Sadece senin yanın sıcak. Kalabilir miyim, Robert Amca?”

-”Kalabilirsin,” dedim ve yatağın ucuna kadar kaydım. Alexandra iyice sokuldu.

-”Seninle... konuşmalıyım Alexandra.”

-”Pst, konuşma!.. Yoksa bu anın bütün büyüsunü bozarsın. Eve yeniden sıcaklık, gençlik ve hayat getiren birisi olduğu için öyle hoşnutum ki. Uzun süre yalnız kaldım.”

-”Ama ailen var ya..”

-”Ailem! Eğer bütün aileler Linda ve Richard gibiyse, öteki çocuklar da ne kadar zavallı. Aileler, çocuklarının ihtiyaçlarını gidermekle yükümlü değiller midir?”

-”Sanırım ki öyle.”

-”Oysa, Linda ve Richard’ın bana verebilecek hiç bir şeyleri kalmadı. Yaşlı onlar ve işleri bitmiş. Kuru dallar gibi içleri çekilmiş.”

-”Onlar üstüne böyle konuşmamalısın, Alexandra! Sana çok iyi davrandıklarını biliyorum.”

-”Saçma! Benden korkuyor ve nefret ediyorlar.”

-”Doğru değil bu. Linda’nın beni neden buraya çağırdığını biliyor musun?”

Alexandra içini çekti ve iyice sokuldu.

-”Öyleyse Linda sözünü tuttu. Belki o, biraz olsun seviyordur beni. Ama Richard benden nefret eder. Elinden gelse kalbime bir kazık çakardı.”

-”Alexandra!...”

-”Pst!” Küçük elleriyle ağzımı kapattı. Sonra çenemi, boynumu ve şahdamarımı tuttu.

-”Nasıl da atıyor!” derken, sevincinden bacaklarıyla tepindi ve bir heyecan çılgılığı koyuverdi. Sonra kısık bir sesle sordu: “Linda seni neden çağırdığını anlattı mı?”

-”Evet.”

-”İyi öyleyse... Sakın korkma, hiç acımaz.” Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu tip bir olay, ancak düşlerde çıkar insanın karşısına.

Alexandra devam etti: “Linda, ne kadar güzel bir şey olduğunu da söylemiştir her halde. İkimiz için de çok güzel bir şey. Hem senin, hem de benim için. Ne yazık ki çok çabuk yaşlanacak, kısa bir süre sonra Linda ve Richard’a

benzeyeceksin. Ama senin için fark etmez değil mi? Benim için de bu kadarcık şeyi yaparsın, Robert Amca.”

Göğsümün üzerine tonlarca ağırlık koymuşlar gibi geliyordu.

-”Ban söz verir misin, Robert Amca?”

-”Ne sözü?”

-”Büyük şehirde kesinlikle birçok tanıdığın vardır. Onlara, küçük ve susamış. Alexandra’yı ziyarete gelmelerini söyler misin? Bana bunu yapar mısın? Lütfen, Robert Amca. Bir defacık buraya getirebilsen, sonra kendi istekleriyle geleceklerdir.”

-”Artık odana git, alexandra.”

-”Ama Robert Amca, daha hiç...”

Anzısın üzerime bir gölge belirdi. Küçük, siyah bir melek kanatlarını açıp üstümü örttü. Boynuma, şahdamarımın bulunduğu yere sıcak ve yumaşak bir şey yapıştı. Sonra küçük bir ırmak aktı. Kendinden geçen bir yaratığın inlemeleri, hayat pınarımın akışına karıştı ve beni mutluluğun en üst katlarına sürükledi.

Sabah olduğunda daha düşün etkisinden kurtulamamıştım. Bacaklarımda üstünde zorlukla duruyordum. Alelacele bavulumu yerleştirdim. Evden en ufak bir sesin bile yükselmemesi vaktin çok erken olduğunu gösteriyordu. Saatime bir göz attığımda yanıldığımı gördüm. Çoktan öğle olmuştu. Ev sahipleri bütün günü uykuda geçiriyorlardı sanırım.

Bu korkunç düş sınırlarımı yıpratmış, direncimi yok etmişti. İçimde karşı koyamadığım sinsici bir dürtü, düşümün gerçek olduğunu fısıldıyordu. Traş aynamı çıkardım ve boğazımı incelemek istedim.

Ayna elimden kurtulup yere düşüverdi. Şahdamarımın üstünde iki kanlı delik vardı. Korkumu yenmeye çalıştım. Bu iki yara, yeterli bir kanıtlama sayılamazdı.. Pekâlâ sinek ısırığı da olabilirdi.

Kendime cesaret vermek ister gibi yüksek sesle güldüm. Ama kahkaham başladığı yerde söndü. Düşün her sahnesi, gerçekten yaşamışım gibi belleğime kazılmıştı.

-"Çok iyi, Robert!" dedim kendi kendime. "Eğer bu saçmalık düş değil de gerçekse, Alexandra'nın eline düştün demektir. O zaman sarmısak kokusundan nefret edecek gün ışığına tahammül edemeyeceksin."

Bavulumu kararlı bir şekilde elime aldım, çıkış kapısına yöneldim. Kapı kilitli değildi. Ama kapıyı açmamla, tokat yemiş gibi geriye kaçmam bir oldu. Parlak gün ışığı karşısında allak bullak olmuştum.

Odama döndüm, ne yapacağımı düşündüm. Hava kararınca şehre dönecektim. Daha hangi tanıdıklarımı davet edeceğimi kararlaştırmamıştım.

Belki de hepsini sırayla çağırırdım. Böylece, Alexandra susuzluktan kurtulurdu!..

Bütün bunları düşünürken hava kararmıştı.

Kapı açıldı, Alexandra odaya girdi.

-"Günaydın, Robert Amca," dedi ve yorganın altına kayıverdi...

BAELBROW'UN ÖYKÜSÜ

E. H. Heron

Bay Flaxman'ın birçok anısının kariyeriyle ilgili karanlık dönemlere ait olması üzüntü verici bir mesele. Ama bu neredeyse kaçınılmaz çünkü daha bilimsel ve daha az önemle vurgulanmış dâvâlar, belki de, halkın çoğunun ilgisini çekmeyebilirdi. Fakat uzman bir öğrenci için çok değerli ve öğretici olabilirdi. Ayrıca daha etraflı dâvâları seçmek de alışlagelmişti, böyle dâvâların başı sonu yaklaşık olarak kestirilebildiği için nerede nasıl son bulacağı bilinmeyen ve inandırıcı sınavlardan geçirilemeyen dâvâlardan daha makbuldü.

İngiltere'nin doğu kıyısında, alçakta kalan bir kıyı şeridi bölgesinin güneyinde, Bael Ness burnu denize doğru kör bir çıkıntı oluşturur. Ness'te, arkasında çam ormanları kalan ve civar halkı tarafından Baelbrow diye bilinen, taştan ve konforlu bir konak vardır. Bu konak, üç yüz yıldır doğu rüzgârlarına göğüs germiş ve tüm bu süre boyunca, atalarından kalan bu yerin perili olduğu gerçeğine karşın, terk etme yanlısı olmayan Swaffam Ailesi'nin evi olmuştu. Aslında Swaffamlar, büyük bir üne sahip olan Baelbrow Hayaleti'nden gurur duyuyorlardı ve Nurembergli Profesör Jungvort, hayalet hakkında bilgi verip Bay Flaxman Low'dan acil

yardım isteyene kadar hiç kimse hayaletin hareketlerinden şikayet etmemişti.

Bay Low'la önceden tanışıklığı olan Profesör, Baelbrow'da kiracılığı dönemindeki durumları ve sonrasında takip eden üzücü olayları etraflıca anlattı.

Görünüşe bakılırsa, yaşça daha büyük olan ve zamanının büyük bir kısmını yurt dışında geçiren Bay Swaffam, evini yazın Profesöre vermeyi önermişti. Jungvortlar, Baelbrow'a geldiklerinde buradan etkilenmişlerdi. Manzara, çok değişik olmasa da, en azından genişti ve keyif verici bir hava hakimdi. Ayrıca, Profesörün kızı, nişanlısı olduğu Harold Swaffam'ın yanından ayrılıp sık sık buraya ziyaretlerde bulunuyor, Profesör de büyük bir zevkle Swaffam Kütüphanesi'ni elden geçiriyordu.

Jungvortlara eski evi diğer evlerden farklı kılan hayalet hakkında her şey anlatılmıştı fakat hayalet, ev sakinlerinin rahatını asla kaçırmamıştı. Bir müddet bu açıklamaların kesinlikle doğru olduğuna inandılar ama Ekim başlarında bir değişiklik oldu. O zamana ve tarihsel kayıtların dayandığı en eski tarihe kadar hayalet sadece bir gölge, hışırtı ve soluk sesiydi, somut ya da baş belâsı bir şey değildi. Ama Ekim başlarında tuhaf olaylar meydana gelmeye başladı ve üç hafta sonra koridorlardan birinde bir hizmetçi kadının ölü bulunması dehşeti doruğa çıkardı. Bunun üzerine Profesör, Flaxman Low'a haber gönderme vaktinin geldiğine karar verdi.

Bay Low soğuk bir akşam, ev akşamın mor karanlığında hayâl meyâl gözüktürken geldi, çam ağaçlarının reçine kokusu tatlı bir esintiyle duyuluyordu. Jungvort, onu şömine ateşi yanan, ferah salonda karşıladı. Şişman ve iriyarı, bir

tutam beyaz saçı kalmış, yuvarlak gözlerine dikkat çeken gözlükler giymiş, kibar ve dalgın yüzlü bir Alman'dı. Hayatını filoloji çalışmalarına adanmıştı ve onu rahatlatan iki şeyden biri satranç, diğeri de büyük bir Bismarck-tütün yuvalı, lületaş piposunu içmekti.

“Şimdi, Profesör,” dedi Bay Low sigara içme odasına yerleştiklerinde, “Her şey nasıl başladı?”

“Anlatacağım,” diye cevapladı Jungvort elini çenesine götürüp, geniş göğsüne vurarak, sanki özgürlüğü elinden haksız yere alınmış gibi konuşuyordu. “Her şeyden önce, ilk önce bana göründü!”

Bay Flaxman Low güldü ve hiçbir şeyin bundan daha yeterli olamayacağını söyledi.

“Fakat hiç de öyle değil!” diye haykırdı Profesör. “Burada tek başıma oturuyordum, sanırım gece yarısıydı, küçük bir köpeğin tınaklarıyla tıklar tıklar sesler çıkararak, salonun meşeden döşemesi üstünde süründüğünü duydum sanki. Işık çaldım çünkü kızımın küçük ‘Rags’i olabileceğini sandım, sonra kapıyı açtım ve” – duraksadı ve gözlüklerinin ardından Low’a sertçe baktı – “Evin iki kanadını birleştiren koridorda kaybolmak üzere olan bir şey gördüm. Bir figürdü ama insan figürüne benzemiyordu, ince ve uzundu. Saçının siyah olduğunu ve kendisinden ayrı gelen bir şeyin, bu bir mendil de olabilirdi, uçuştüğünü sandım. Korku duygusu, beni alt etmişti. Basamaklarda, sanırım müze kapısında, son bulan tıkırtılar duydum. Gelin, size orayı göstereyim.”

Profesör, Bay Low’u salona geçirdi. Karşılarında, Profesörün sözünü ettiği koridora giden, siyah ve kocaman bir merdiven duruyordu. Altı metre uzunluğundaydı ve tam ortasında, iki basamak çıktıktan sonra karşınıza bir kapının

çıktığı derin bir kemer bulunuyordu. Jungvort, bu kapının müze adı verilen büyük bir odanın girişi olduğunu ve içerisinde yaşça büyük ve amatör bir araştırmacı olan Bay Swaffam'ın yurt dışı gezilerinde topladığı çeşitli antika ve nadir eşyaların bulunduğunu anlattı. Profesör, müzeye gittiğine inandığı figürü takip ettiğini fakat Swaffam'ın hazinelerini içeren sandıklardan başka hiçbir şey bulmadığını söyleyerek konuşmayı sürdürdü.

“Bu deneyimimi kimseye anlatmadım. Hayaleti gördüğümü de aklımdan çıkardım. Fakat iki gün sonra, kadın hizmetçilerden biri, koridorda, karanlıkta yürürken kapı boşluğundan önüne bir adamın atladığını fakat kendini kurtarıp çığlıklar içerisinde hizmetçilerin odasına kaçtığını söyledi. Hemen bir araştırma yaptık fakat anlattıklarını doğrulayacak hiçbir ipucuna rastlayamadık.

“Benim yaşadıklarımla birbirini tutmasına karşın bu olayı hiç dikkate almadım. Bir sonraki hafta, bir gece, geç saatlerde kızım Lena bir kitap için aşağı indi. Tam salondan geçmek üzereyken, üzerine arkasından bir şey atlamış. Kadınlar ciddi sorgulamalarda çok az işe yarar, bayılıverdi. O zamandan beri hasta ve doktor, ‘halsiz düşmüş,’ dedi.” Profesör ellerini açtı. “Bu yüzden, değişiklik olsun diye yarın evden gidiyor. Ev halkının diğer üyeleri de aynı şekilde saldırıya uğradı ve sonuç hep aynıydı – bayıldılar ve kendilerine geldiklerinde halsiz ve hiçbir iş yapamayacak durumdaydılar.

“Fakat, geçen Çarşamba, iş bir trajedi halini aldı. O güne kadar, hizmetçiler üç dört kişilik bir kalabalık olmadan o koridordan geçmeyi reddediyordu. Çoğu, evin bu kısmına ulaşmak için terasın çevresinden dolanmayı tercih ediyordu. Ama bir hizmetçi, adı Eliza Freeman'di, Baelbrow Hayaleti'nden korkmadığını söylüyordu ve bir gece salonun

ışığını söndürme işi ona düşmüştü. Işığı kapatıp, müze kapısının karşısındaki koridordan geçerken, saldırıya uğramış ya da çok fena korkutulmuş. Sabahın erken saatlerinde, onu basamakların yanında ölü buldular. Giysisinin kolunda bir damla kan vardı ama vücudunda, kulağının kenarındaki küçük ve kabarık bir şişten başka hiçbir iz yoktu. Doktor, kızın aşırı derecede kansızlık çektiğini ve muhtemelen korkudan öldüğünü çünkü kalbinin zayıf olduğunu söyledi. Buna şaşırmışım çünkü her zaman için güçlü ve hareketli bir kadın gibi gözükürdü.”

“Yarın gitmeden önce Bayan Jungvort’u görebilir miyim?” diye sordu Bay Low, Profesör anlatacak daha başka bir şeyi olmadığını belirtince.

Profesör, kızının sorguya çekilmesi konusunda biraz isteksizdi fakat en sonunda izin verdi ve ertesi gün Low, kız evden gitmeden önce onunla ufak bir konuşma yaptı. Bitkin, korkunç derecede solgun görünmesine ve açık kahverengi gözlerindeki korku parıltısına karşın, Low kızı çok güzel buldu. Bay Low, kıza saldırganı tarif edip edemeyeceğini sordu.

“Hayır,” diye cevapladı, “Onu göremedim çünkü arkamdaydı. Tek gördüğüm, parlak tınaklı, karanlık ve kemikli bir eldi ve bayılmadan önce gözlerimin önünden bandajlı bir kol geçti.”

“Bandajlı bir kol mu? Hiç böyle bir şey duymamışım.”

“Susun – susun, düşüneyim!” diye araya girdi Profesör sabırsızca.

“Kolunda bandajlar gördüm,” diye tekrarladı kız kafasını yorgunca başka tarafa çevirerek, “Ve üzerindeki antiseptiğin kokusunu aldım.”

“Boynunuzu incitmişsiniz,” dedi Bay Low, kızın kulağının altında küçük ve daire şeklinde bir pembelik fark etmişti.

Kızın yüzü kızarıp soldu, sinirli ve ani bir hareketle elini boynuna götürüp kısık sesle konuştu.

“Beni neredeyse öldürüyordu. Bana dokunmadan önce orada olduğunu biliyordum! Onu hissetmiştim!”

Kızı bıraktıklarında, Profesör, kızının şahitliğinin güvenilemezliği yüzünden özür diledi ve kendi anlattıklarıyla kızının anlattıkları arasındaki çelişkiye dikkat çekti.

“Bir koldan başka hiçbir şey görmediğini söylüyor fakat size söyledim, kolları yoktu! Saçmalık! Yaralı bir adamın bu eve girip genç kadınları korkuttuğuna mı inanalım! Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum! Bir insan mı yoksa gerçekten de *Baelbrow Hayaleti* mi?”

Öğleden sonra, Bay Low ve Profesör sahilde gezintiden döndüklerinde, salondaki ateşin karşısında sessizce oturan, kara kaşlı, kalın enseli ve güçlü vücut hatlarına sahip genç bir adam buldular. Profesör, bu adamı Bay Low’a, Harold Swaffam diye tanıttı.

Swaffam yaşlarında gösteriyordu fakat şimdiden borsanın ileriye gören ve başarılı bir üyesi diye ün salmıştı.

“Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Low,” diye başladı, meraklı bakışlarla, “Demek burada olmanızın amacı bizim yaşlı, zavallı Baelbrow Hayaleti’mizin kökünü kazımak? Onun bir demirbaş ve ailenin malı olduğunu unutuyorsunuz! Onu kudurtan şey sizce nedir, Profesör?” diye bitirdi, konuşmasını, Jungvort’un çevresinde ters ters gezinerek.

Profesör, öyküyü en başından tekrar anlattı. Müstakbel damadından korktuğu açıktı.

“Bu anlattıklarınızın aynısına yakınıni, istasyonda karşılaştığım Lena’dan da duydum,” dedi Swaffam. “Benim görüşüme göre, bu evdeki kadınlar isteri krizi geçiriyorlar. Bana katılıyor musunuz, Bay Low?”

“Olabilir. İsterinin, Freeman’ın ölümüyle bağlantılı olabileceği her ne kadar şüpheliyse de.”

“Ayrıntıları iyice incelemeden bir şey söylemem mümkün değil. Geldiğimden beri hiç boş durmadım. Müzeyi gözden geçirdim. Dışarıdan kimse girmemiş ve koridor dışında başka hiçbir giriş yok. Zemin, bildiğim kadarıyla, kalın bir beton tabakası üzerine inşa edilmiş. Ve şu anda elimizde bir hayalet vakası var.” Birkaç dakika derin derin düşündükten sonra, birisine bir şey söyleyecekken ki o kendine özgü hareketiyle, Bay Low’un çevresinde dolandı. “Bakalım, plânıma ne diyeceksiniz, Bay Low? Profesörü, birkaç günlüğüne bir otelde kalması için Ferryvale’e göndermeyi öneriyorum, ayrıca hâlâ evde kalan hizmetkârları da, diyelim, kırk sekiz saatliğine evden uzaklaştıracacağım. Bu sırada, siz ve ben hayaletin yeni numaralarının altında yatan sırrı araştırabiliriz.”

Flaxman Low bu plânın kendi fikirleriyle tamamen uyuştüğünü söyledi ama Profesör, evden uzaklaştırılmayı protesto etti. Fakat, Harold Swaffam işleri kendi bildiği gibi ayarlamasını bilen bir adamdı ve Jungvort’la beraber kırk beş dakika içinde, iki atlı bir arabayla evden ayrıldılar.

Akşam karanlığı çöküyordu ve Baelbrow da, açık alana inşa edilen tüm evler gibi hava değişimlerinden kolayca etkilenebiliyordu. Bunun sonucunda, aradan çok saat geçme-

den, ev gıcırtı sesleriyle doldu, bora pencerelere sertçe esiyordu ve ağaç dalları duvarlara çarpıp sesler çıkartıyordu.

Harold Swaffam, eve geri dönerken fırtınaya yakalanmış ve iliklerine kadar ıslanmıştı. Bu yüzden, elbiselerini değiştirip sigara odasında birkaç saat dinlenecek ve Bay Low da salonda nöbet tutacaktı.

Gecenin ilk saatleri olaysız geçti. Tahta kaplamalı büyük salonda zayıf bir ışık yanıyordu fakat koridor karanlıktı. Denizden esen rüzgârın vahşi iniltisi ve ıslığı, bir de cama büyük bir gürültüyle çarpan yağmur damlalarının sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Saatler ilerlemişti, Bay Low bir fener yaktı ve feneriyle koridordan geçerek müze kapısını zorladı. Kapı açıldı ve rüzgâr, homurtuyla kendisini karşıladı. Odada kendinden başka, yaşayan hiçbir varlığın olmadığından emin olmak için kepenklere ve Bay Swaffam'ın hazinelerini sakladığı sandıklara göz gezdirdi.

Birden, arkasında bir gıcırtı duydu ve döndü fakat sesin kaynağı olabilecek hiçbir şey bulamadı. Sonunda, ışığı kapıdan koridora vursun diye fenerini kanepeye bıraktı ve lâmbayı bıraktığı salona tekrar döndü ve bir kez daha sigara odasının yanındaki kapalı kapının başında yerini aldı.

Rüzgâr, büyük salonun bacasından içeri doğru gürlemeyi sürdürüp, yaşlı tahtalar sanki evin her köşesinde sinsi adımlar atırmışçasına gıcırdarken uzun bir saat geçti. Fakat Flaxman Low bu seslerden hiçbirine aldırmadı; o özel bir sesi bekliyordu.

Bir müddet sonra, beklediği sesi duydu da, tahtadan bir şey döşemeye sürtünerek gıcırtı çıkartıyordu. Müze kapısını gözlemek için ileri doğru uzandı. Bir köpeğin meraklı ayak seslerini andıran tıkırtılar geldi müzenin mermer döşemeli

zemininden, ta ki o şey, her ne idiyse, açık kapının arkasında durup etrafı dinleyene dek. O an, rüzgâr sakinleşti ve Low da kulaklarını dört açtı ama başka hiçbir ses duyulmadı, sadece kapıdan düşen geniş ışık huzmesinde sinsî bir gölge belirdi.

Rüzgâr tekrar canlandı ve evin üstüne, fenerin bile ışığını titretecek kadar sert rüzgârlar esmeye başladı ama rüzgâr bir kez daha sakinleştiğinde, Flaxman Low o durgun şeklin kapıdan çıktığını ve şimdi, dışarıdaki merdivenlerde olduğunu gördü. Mazgal şeklindeki pencere boşluğunun karanlık köşesinde, hayâl meyal bir gölge görebildi yalnızca.

O anda, şekilsiz gölgeden Bay Low'un duymayı beklemediği bir ses geldi. O şey, havayı bir ayı ya da bir başka büyük hayvan gibi güçlüce ve işitilir bir şekilde kokladı. Aynı anda, salondaki cereyan, burun deliklerine hafif ve tanıdık olmayan bir koku taşıdı. Lena Jungvort'un sözleri kafasında şimşek gibi çaktı; öyleyse gelen, kolu bandajlı yaratıktı!

Fırtına yine acı bir feryat kopardı ve pencereleri titretti, ışığın önünden bir karanlık geçti. Yaratık, kapının köşesinden çıktı ve Flaxman Low salonun aldatıcı karanlığı içinde, bu yaratığın kendisine doğru ilerlediğini anladı. Bir anlığına duraksadı; sonra, sigara odasının kapısını açtı.

Harold Swaffam kanepeye uzanmış ve uykudan sersemlemişti.

“Ne oldu? Geldi mi?”

Low az önce gördüklerini anlattı. Swaffam onu biraz alaycı bir şekilde gülerek dinledi.

“Şimdi bundan ne anlam çıkarıyorsunuz?” dedi.

“Sizden bu soruyu biraz sonraya bırakmanızı rica edeceğim,” oldu Low’un cevabı.

“Öyleyse, bana anlatmak istediğiniz, sizin birbiriyle uyuşmayan tüm bu ayrıntıları açıklayacak bir fikriniz olduğu mu?”

“İlerde karşılaşacaklarımıza göre şekil alacak bir fikrim var,” dedi Low. “Bu sırada, bu evin adının, evin bir mezar tümseği ya da mezarlığın üstüne inşa edilmiş olmasından geldiği sonucuna varmakta haklı mıyım?”

“Haklısınız ama bunun, bizim hayaletimizle ilgili, son günlerde gerçekleşen garip olaylarla bir ilgisi yok,” diye karşılık verdi Swaffam kendinden emin olarak.

“Ayrıca anladığım kadarıyla, babanız Bay Swaffam eve, şu anda müzede yatan sandıklardan bir tane daha gönderdi, öyle değil mi?” diye sürdürdü konuşmasını Bay Low.

“Evet, geçen Eylülde bir tane göndermişti.”

“Ve siz de onu açtınız,” dedi Low.

“Evet, tam da yaptığım işten geriye hiçbir iz bırakmadım diye kendimle övünüyordum.”

“Sandıkları incelemedim,” dedi Low. “Yapmış olduğunuz şeyin gerçeğine başka bilgilerden ulaştım.”

“Şimdi, bir şey daha var,” dedi Swaffam, hâlâ gülüyordu. “Bir tehlike olduğuna inanıyor musunuz, demek istediğim, bizim gibi adamlar için? İsterik kadınlar pek ciddiye alınamaz da.”

“Kesinlikle bir tehlike var; hava karardıktan sonra, evin bu kısmında tek başına yürümek herkes için büyük bir tehlike taşıyor,” diye cevapladı Low.

Harold Swaffam arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

“Bay Low, konuşmamızın başına dönecek olursak, tüm dünyaya akla yatkın bir fikir sunmadan önce, açıklığa kavuşturmanız gereken birbiriyle uyuşmayan ayrıntılar olduğunu size hatırlatabilir miyim?”

“Bunun fakındayım.”

“İlk olarak, orijinal hayaletimiz sadece hayâl meyâl görülebilen bir varlıktı, anlaşılmaz sesler ve gölgelerden o olduğunu anlıyorduk, şimdiki hayaletimiz ise somut bir şey, ve elimizde, korkutup öldürebildiğine dair kanıtımız da var. İkinci nokta, Jungvort, hayaletin ince, uzun ve kolsuz bir varlık olduğunu söylerken, Bayan Jungvort bir insanın elini ve kolunu görmekle kalmadığını, ayrıca tırnaklarının parladığını ve kolunun bandajlı olduğunu anlatacak kadar açık bir şekilde, hayaleti gördüğünü iddia ediyor. Ayrıca onun gücünü de hissetmiş. Öbür taraftan, Jungvort, hayaletin bir köpek gibi sürünüp, tıkırtılar çıkardığını söylüyor, tüm bu bilgilere, bir de siz, vahşi bir hayvan gibi soluduğunu ekliyorsunuz. Öyleyse, bu şey nedir? Görülüyor, kokusu duyuluyor ve hissediliyor fakat bir kedinin bile saklanabileceği bir boşluğun ya da yeterli yerin olmadığı bir odada başarıyla gizleniyor! Siz hâlâ tüm bunları açıklayabileceğinize inandığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Elbette,” diye cevapladı. Flaxman Low kendinden emin bir şekilde.

“Katı olmak gibi en ufak bir amacım ya da arzum yok ama sağ duyu gereği, kendi düşüncelerimi serbestçe ortaya koyabilmeliyim. Tüm yaşananların, heyecandan kaynaklanan hayâllerin bir sonucu olduğuna inanıyorum ve

bunu kanıtlamak üzereyim. Bu gece, sizce başka bir tehlikeyle karşılaşır mıyız?” diye sordu. Swaffam.

“Bu gece tehlike çok büyük,” diye cevapladı. Low.

“Pekalâ; dediğim gibi, size kanıtlayacağım. Evin, sizden hiçbir yardım alamayacağım uzak bir odasına sizi kilitlemeye izin vermenizi isteyeceğim ve gecenin geri kalan kısmını, koridorda ve salonda, karanlıkta, yürüyerek geçireceğim. Böylece, bir yolunu bulup size dediklerimi kanıtlayacağım.”

“Dilediğinizi yapabilirsiniz fakat en azından sizi izlemeye izin vermelisiniz. Evden çıkıp, müze kapısının karşısındaki pencereden neler olup bittiğini seyredeceğim. Olaylara tanık olmamı geri çeviremezsiniz doğrusu.”

“Tabii ki geri çeviremem,” diye karşılık verdi Swaffam. “Fakat, bu gece, dışarısı bir köpeğin bile barınamayacağı kadar kötü ve sizi kilitlemem konusunda bir kez daha uyarıyorum.”

“Fark etmez. Siz bana bir yağmurluk verin ve feneri müzede koyduğum yerde söndürmeden bırakın.”

Swaffam kabul etti. Bay Low neler yapacağını Swaffam'ın gözünün önünde canlandıracak bir açıklamada bulundu. Evden çıktı ve anlaştıkları gibi kapı arkasından kilitlendi ve duvarların etrafından dolanıp yolunu bulduktan sonra kendini, müze kapısının karşısındaki koridorun penceresinde buldu. Kapı hâlâ açıktı ve zayıf bir ışık huzmesi karanlığa vuruyordu. Aşağıda, salon karanlık ve boştu. Yağmurdan mümkün olduğunca kendini koruyarak Swaffam'ın görünmesini bekledi. Sarı, korkunç nöbetçi karşıdaki karanlık köşede sıska bacaklarının üstünde güç toplayıp ölümcül gücüyle oradan geçenin üstüne atlamaya mı hazırlanıyordu acaba?

Low, o anda, evin içerisinde bir kapının gürültüyle kapandığını duydu ve bir dakika geçmeden, elindeki mumla, arkasında kalan karanlığa zayıf bir ışık veren Swaffam gözüktü. Koridordan aşağı hiç durmadan yürüdü, karanlık yüzünde kararlı ve sert bir ifade vardı ve tam yaklaşırken, Bay Low tuhaf bir deneyim öncesi duyulan tüyler ürpertici bir duygu yaşadı. Swaffam koridorun öbür ucuna kadar yürümeyi sürdürdü. Küçük kafalı ve zayıf bir figürün, koridora çıkmasıyla müze kapısı aniden titredi. Ve hemen ardından boğuk bir çığlık, bir düşme sesi ve karanlık geldi.

Bay Low hemen camı kırıp pencereyi açtı ve kendini koridora bıraktı. Bir kibrit yaktı ve kibritin yanmasıyla, bir saniyeliğine, biraz ilerisindeki karanlıkta, kibritin verdiği zayıf ışıkla önünde bir manzara canlandı.

İri yapılı Swaffam, kolları açık ve yüzükoyun bir halde yere seriliydi ve Low bakınca, yerde yatan adamın üstüne çömelmiş ve kötü düşüncelerle dolu, dar başını kaldırıp ayağa kalkın bir şey gördü.

Kibrit zayıf bir cızırtı çıkarıp söndü ve Low, Swaffam'ın düşürdüğü mumu daha bulamadan, döşemede birinin sıçradığını duydu. Mumu yakıp, Swaffam'ın üzerine eğildi ve onu sırt üstü çevirdi. Adamın yüzünün rengi solmuştu, saçlarının ve kaşlarının siyahlığına karşın mum gibi beyaz yüzü daha da beyaz görünüyordu ve kulağının altındaki küçük bir şişten elmacıkkemiğine ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

İçgüdüsel bir his, Low'u o anda yukarı bakmaya zorladı. Müzenin kapı aralığından bir yüz ve kemikli bir boyun uzanmıştı, burnu kalkık, gözleri donuk renkli, kötü niyetli bir ifadesi olan, göz yuvaları çukur ve kara dişlerini gösteren

bir yüz. Low elini cebine attı ve koridorla salonda bir silah sesi yankılandı. Flaxman Low, Swaffam'ı yarı sürükleyip yarı taşıırken sigara odasına, kırk pencerelerden içeri rüzgâr girdi ve cilalı zeminde bir şerit uçtu, hepsi bu kadardı.

Aradan çok zaman geçmeden, Swaffam kendine geldi. Low'un kendisini nasıl bulduğunu karanlık gözlerinde öfkeli bir parıltıyla dinledi.

“Hayalet beni aptal durumuna düşürdü,” dedi tuhaf ve somurtkan bir gülüşle, “Ama sanırım, şimdi sıra bende! Müzeye gidip etrafı incelemeden önce bir de sizin tüm bu olanlar hakkındaki görüşünüzü dinlemek istiyorum. Tehlike olduğunu söylerken gerçekten de haklıymışsınız. Kendi adıma size yalnızca şunu söyleyebilirim, o da üzerime bir şeyin fırlamış olduğudur, gerisini bilmiyorum. Başıma bu gelmeseydi, korkarım size ikinci bir kez, bu konu hakkındaki görüşünüzü sormazdım,” diye bitirdi açık sözlülükle ama yüzü asıktı.

“Elimizde iki ipucu var,” dedi Low. “Az önce koridorda, yerden aldığım bu sarı bandaj şeridi ve boynunuzdaki iz.”

“O dediğiniz de nedir?” Swaffam hemen ayağa kalktı ve şömine rafının yanındaki küçük bir aynada, boynunu inceledi.

“Bu iki ipucunu birleştirirseniz, sanırım geri kalanını kendiniz de çıkartabilirsiniz,” dedi Low.

“Lütfen bana tüm fikrinizi anlatın,” diye rica etti Swaffam. “Pekalâ,” diye cevapladı Low içtenlikle. Swaffam'ın sinirli olmasının bu şartlar altında doğal olduğunu düşündü. “Profesöre görünen kolsuz, uzun ve ince figür bir sonraki olayda değişti. Çünkü, Bayan Jungvort bandajlı bir kol ve parlak, elbette ki yaldızlı demek istemişti. Tırnakları olan

karanlık bir el gördü. Tıkır tıkır ayak sesleri de bu bilgilerle uyuşuyor çünkü biliyoruz ki deri şeritlerden yapılmış sandaletler ve yaldızlı tırnaklarla bandajlar pek sık rastlanan bir şey değildir. Eski ve kuru deri, doğal olarak cilalı döşemelerinizde tıkırtı çıkarır.”

“Bravo, Bay Low! Bu evde, bir mumyanın gezindiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?!”

“Bu, benim fikrim ve fikrimi doğrulayacak her şeyi gördüm.”

“Hakkınızı vermek gerekirse, bu fikri bu geceden önce edinmişsiniz, aslında, kendiniz bir şeyler görmeden önce. Babamın eve bir mumya gönderdiğini ve benim de sandığı açtığım sonucuna mı vardınız?”

“Evet. Dıştaki bandajların çoğunu ya da hepsini çıkarıp, bedenini serbest bıraktığınızı ve yalnızca, her bir uzvunu saran alttaki sargıları koruduğunuzu tahmin ediyorum. Sanırım bu mumya güzel kokulu baharatlar kullanılarak derinin zeytin rengine, kuru, esnek, tıpkı güneşten yanmış deri gibi muhafaza edildiği, yüz çizgilerinin belirgin kaldığı ve saçların, dişlerin ve kaşların mükemmelce korunduğu Theban yöntemiyle saklanmış.”

“Buraya kadar iyi geldiniz,” dedi Swaffam.

“Fakat ara sıra dirilmesine ne demeli? Peki ya saldırdığı kişilerin boynundaki şişler? Ve nerede bizim eski Baelbrow Hayaleti’imiz?”

Swaffam şakacı bir tonda konuşmaya çalıştı fakat heyecanı ve bir parça olsun azalan öfkesi, her ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın ortadaydı.

“En başından başlamak gerekirse,” dedi Flaxman Low, “İspirizma fenomenini araştıran her akli başında ve dürüst insan, er ya da geç, bilinen teoriler aracılığıyla açıklanamayan ve insanın kafasını karıştıran bir unsurla karşılaşır. Şu anda girmek istemediğim kimi nedenlerden ötürü, şimdi ki bu olay da bana bunlardan biri gibi geliyor. Varlığı hakkında karanlık ve tuhaf belirtiler gösteren hayaletin aslında bir *vampir* olduğuna inanıyorum.”

Swaffam, kuşkusunu belirten bir el hareketi yapıp başını arkaya yasladı.

“Bay Low, Orta Çağ’da yaşamıyoruz artık! Ve ayrıca, bir *vampir* buraya nasıl gelebilir?”

“Bu tür konular üzerinde uzmanlıkları olan bazı kişiler, belirli şartlar altında bir vampirin kendi kendini yaratabileceğini söyler. Bana bu evin eski bir mezarlık üzerine inşa edildiğini söylüyorsunuz. Aslında burası, kaynağını doğadan alan ruhsal bir tohum bulabileceğimiz bir nokta. Burada yatan ölü insanların bedenlerinde iyilik ve kötülük tohumları saklıydı. Bu tohumların yetişmesine yol açan, düşüncedir ve uzun müddet yer ettikten sonra düşünce en sonunda, çevresinden kaynaklanan uygun elementlere kenetlenerek, gittikçe artan, gizemli bir hayat kazanabilir. Bu tohum da uzun bir süre zavallı bir yaratık olarak kalıp, arzularını yerine getirebilmek için maddesel bir şekil alana kadar bekledi. Gerçek olan, görünmeyen kısmıydı; maddesel şekli onun yalnızca bir belirtisiydi. Mumyayı serbest bırakarak onun için fiziksel bir ortam sağladığınızda, elle tutulmayan gerçekliği çoktan var olmuştu bile. Şimdi, tek yapabileceğimiz, madde aracılığıyla belirti gösteren tohumun doğasını yargılamaktır. Bir vampirin, ölü insan bedeninde hayat bulup, enerji kazandığına dair elimizde her

tür kanıt var. Kurbanların boynundaki izler ve hepsinin kansız kalıp anemiye(*) tutulması yeterli. Çünkü, bildiğiniz gibi, bir vampir kan emer.”

Swaffam ayağa kalktı ve lâmbayı aldı.

“Şimdi, kanıt bulalım,” dedi açık açık.

“Bir saniye, Bay Low. Siz bu figüre ateş ettiğinizi mi söylediniz?” Low’un masaya bıraktığı tabancayı aldı.

“Evet, basamakta gördüğüm ayağının ufak bir kısmına nişan aldım.”

Daha fazla konuşmadan, tabanca elinde, Swaffam müz-eye doğru yürüdü.

İki adam, insanı ürpertecek en tuhaf görüntülerden birine şahit olurken, rüzgâr, evin çevresinde uğuldadı ve dünyaya şafaktan önce gelen karanlık çöktü.

Büyük odanın köşesindeki, dikdörtgen ve tahta bir sandığın içinden, yarısı içeride, yarısı dışarıda çürümüş, sarı bandajlar içinde sıska biri yatıyordu, darmadağınık, bukle bukle saçları sıska boynunu sarmıştı. Sandaletinin kayışı ve sağ ayağının bir kısmı yerde yatıyordu.

Swaffam, yüzünde meşgul bir ifadeyle, dikkatlice baktı ve onu dökülen bandajlarından tutup, sandığın içine fırlattı, canlı bir beden gibi düştü ve geniş, nemli dudaklı ağzı onlara doğru açık kaldı.

Swaffam, bir an o şeyin üzerinde durdu; sonra küfür ederek tabancasını kaldırdı ve o şeyin sırttan yüzüne duyduğu kinle, ard arda ateş etti. En sonunda, o şeyi sandığın içine soktu ve silahıyla müthiş bir güçle vurarak başını

(*). **Anemi:** Kansızlık hastalığı (y.n.)

paramparça ederek, bir cinayet işlendiği izlenimini verecek korkunç bir manzaraya neden oldu.

Sonra, Low'a dönerek,

“Üzerindeki örtüyü kapamama yardım edin,” dedi.

“Onu gömecek misiniz?”

“Hayır, tüm dünyayı bu belâdan kurtarmalıyız,” diye cevap verdi vahşi bir şekilde.

“Onu, eski kanoya koyup yakacağım.”

Şafakta, eski kanoyu kıyıya indirdiklerinde yağmur dinmişti. Kanoya, içindeki korkunç yaratığıyla beraber mumya tabutunu yerleştirdiler ve üzerine çalı çırpı demetleri yığdılar. Kano yelken açtı ve çalı çırpı yığını ateş aldı. Swaffam ile Low kanonun gelgitte yavaş yavaş uzaklaşmasını seyrettiler. İlk bir kıvılcım parıltı saçtı ve sonra kano alevler içinde yandı, ta ki, Amen rahiplerinin üç bin yıl önce kararlaştırdıkları piramitte ebedi istirahatine yatırdıkları ölü şey açık denizde tarihten silinene kadar.

KAN İÇEN ÇOCUK

Çeviri : Gönül Suveren

Soluk yüzlü küçük erkek çocuğun pek açmış gibi bir hali vardı. Oyun alanının kenarında yalnız başına durmuş, diğer çocukları seyrediyordu. Diğer küçüklerin hiçbiri de onunla oynamayı istemiyordu.

Çocuğun adı Paul'dü. Adı, gri üniformasının koluna işlenmişti. Yetimler evindeki diğer çocukların ki gibi. Ama başka bakımlardan onlara hiç benzemiyordu. Paul pek güzeldi. Saçları sapsarıydı. Ciddi ifadeli iri gözleri çini mavisiydi. Sesi yumuşak, tavırları da çekingendi. Ve diğer çocuklar Paul'ün onları ısırıldığını söylüyorlardı.

Fazla parlak sarı saçlı, çok süslü, boylu poslu, şişman kadın Paul'ün üzerine eğilerek, "Adın nedir, küçüğüm?" diye sordu. Paul ona mahcup mahcup cevap verdi. Kadın, oyun alanının kenarındaki banka oturarak çocuğu da yanına çekti. Ona kırların ortasındaki evinden, kedilerden, köpeklerden ve tarlalardan söz etti. "O yeşil, yemyeşil çayırlar çok hoşuna gidecek" dedi. Paul sabırla oturarak kadını dinledi. Gözlerini pek sevimli bir tavırla onun yüzüne dikmişti. Gülümsediği zaman iki iri ön dişi gözüküyordu.

Bayan Burnell o gece kocasına, “Pek hoş, pek uslu bir çocuktu” dedi. “Ama rengi çok uçuktu. Acaba yetimler evindeki çocuklara uygun besinler veriyorlar mı?” Ama George Burnell sadece bir şeyler mırıldandı. Bayan Burnell, tekrar Paul’ü görmeye gitti. Hatta yetimler evini her ziyaret edişinde oyun alanının kenarındaki banka oturarak Paul’la konuşmayı adet edindi. O küçük solgun yüzlü çocukla. Ona çayırlar ve tarlalardan, bahçesinin dibinden geçen çaydan ve onun kenarındaki salkım söğütten söz etti. Kedisi Trixie ve onun yavrularından da. Soluk yüzlü çocuk ona gülümseyerek iki iri ön dişini gösterdi.

Bayan Burnell, “Bize gelip Trixie’nin yavrularını görmek ister misin, Paul?” diye sordu. “Müdire hanıma terbiyeli terbiyeli sorarsan bize gelmene izin verir. Bundan eminim. Bütün hafta sonunu bizim evde geçirir ve oradaki güzel şeylerin hepsini de görürsün.” Soluk yüzlü küçük çocuk kadının boynuna sarılarak onu öpmek için başını kaldırdı. Bu acayip bir öpücüktü. Şişman kadın da bu yüzden irkildi.

Sanki Paul’ün iki ön dişi yanağına batmıştı.

Bayan Burnell daha sonra kocasına “Başka ne yapabilirdim ki?” dedi. “Zavallı küçük benimle geleceği için çok sevindi.”

George, “Bütün hafta sonu mahvolacak” diye homurdandı. “Senin şu saçma sapan fikirlerin yok mu? Çocuk buralarda koşuşup duracak! Yakında bütün yetimler evini de buraya taşırsın.”

Bayan Burnell öfkeyle ayağa kalkarak odadan çıktı. George çocuklara karşı hiç de anlayışlı davranmıyordu. Kadın kendi kendine, “Zavallı küçük” dedi, “Sevgiye susamış.” Ve elini, adeta okşarcasına Paul’ün yanağında bıraktığı küçük diş izlerine sürdü.

Bayan Burnell ertesi gün Paul'ü almaya gitti. Çocuk müdirenin odasında bekliyordu. Küçük çantasını zayıf dizlerinin arasına sıkıştırmıştı. Yüzü yeni yıkanmıştı. Neşeyle gülerken dişleri gözükiyordu. Çocuğun beklenti dolu yüzünü görmek kadının hoşuna gitti. "George da bu seferlik bu konuğa katlansın" diye düşündü.

Müdire, "Pek iyi bir çocuk o" dedi. "Ama korkarım buraya henüz alışamadı. Ona böyle kısa bir tatil yapma fırsatı sağladığınız için size gerçekten büyük bir minnet duyuyoruz. Belki sizin yanınızda kaldığı zaman yanaklarına biraz renk gelir. Sanki çok açmış gibi gözükmeye başlıyor."

Kadın bürokratlara özgü o tavırlarla yalandan güldü.

Bayan Burnell, "Ah, o bize geleceği için çok seviniyorum," diye cevap verdi. "Artık Paul ile eski arkadaşız. Oyun yerinde tek başına otururken çok yalnızmış gibi bir hali var. Bu yüzden onu neşelendirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum."

Müdire başını salladı. "Evet, o yalnız bir çocuk. Korkarım burada henüz arkadaş edinmedi. Tabii yetimler evine geleli çok olmadı. Buraya verilmesine neden olan olaylar da çok acıklı. Bundan başka Paul gibi son derecede duyarlı bir çocuk için böyle yurtlara alışmak gerçekten zordur. Nedense diğerleriyle pek anlaşıyor. Çocuklar sanki bir nedenle ondan korkuyorlar."

Kadın bu sözleri söylerken Paul'ün çini mavisini gözlerine baktı ve kelimeler sanki gırtlığına takılıp kaldılar. Soluk yüzlü çocuğun gözlerinde çok kötü bir şeyler vardı. Ama Paul başını kaldırarak Bayan Burnell'e gülümserken bu ifade de kayboldu.

Müdire onların arkasından baktı. Çocuk kırmızı yüzlü, şişman kadının elini tutmuştu. Müdire nedense acayıp bir duyguya kapıldı. Birdenbire rahatlamıştı. Sanki pek habis bir şey ondan uzaklaşmıştı. “Bu küçük çocuk da acayıp bir şeyler var...” Ama müdirenin bu konuyu düşünmek için zamanı yoktu. Paul’la aynı odada kalan küçük Cecil revirde onu bekliyordu. Bacaklarındaki esrarlı ısırıkların tedavisi için. Çocuk bunların nedenini ya açıklayamıyordu, ya da bunu yapmayı istemiyordu.

Bayan Burnell, sokak kapısını açarken, “İşte bu benim küçük evim, yavrum” dedi. Sarı saçlı küçük çocuğun çantasını koltuğunun altına sıkıştırarak holde önünden koşması pek hoşuna gitti.

Paul’ün paltosunu çıkardı. Sonra çay içip, bal ve çörek yediler. Bayan Burnell çocuk için limonata da yaptırmıştı. Paul, çöreği ağır ağır yemişti. Sanki yiyecekler onu ilgilendirmiyormuş gibi. Zaten iştahlı bir çocuk de değildi. Pek az bir şey yediği kadının gözünden kaçmadı.

Bayan Burnell, “Seni şöyle tombul bir çocuk haline pek de kolaylıkla sokamayacağız, öyle değil mi?” diye gülümsedi. “Yemeklerde bu kadarcık bir şey yersen tabii yüzün böyle solgun olur.”

Kadın sonra Paul’ün elinden tutarak onu bahçe yolundan indirdi. Dereyi ve salkım söğütü göstermek için. Sonra da onu bahçıvan kulübesine götürdü. Trixie’yle yavruları oradaydılar. Bayan Burnell çocuğun kapıda durarak gözlerini yummasını istedi. Sonra kulübeciğin kapısını ardına kadar açarak geri çekildi.

Soluk yüzlü küçük çocuk gözlerini açtı. Orada durarak kediyle yavrularına baktı. Dudaklarını yalayarak öne doğru

eğildi. Çocukların yaptığı gibi o küçücük tüylü şeylere dokunmak için. Hemen sonra Trixie, Paul'ün koluna sıçradı. Çocuk bu saldırı yüzünden sendeleyerek geriledi ve yere yuvarlandı. Ana kedi onun yüzünü ve havaya kaldırdığı ellerini tırmaladı. Bayan Burnell, çocukla kediyi birbirlerinden ayırmak için ilerlerken Trixie can acısıyla haykırdı. Sonra Paul'ün üzerinden yere atlayarak koştu. Vücudu acayip bir biçimde çarpılmıştı, topallıyordu. Ağaççıkların arasına girerek gözden kayboldu.

Bayan Burnell, Paul'ün yüzündeki tırmıkları silerek onu teselliye çalıştı. “Ah, ne kötü bir kedi o! Zavallı Paulie. Zavallı Paulie!” Ama çocuğun öyle sarsılmış gibi bir hali yoktu.

Neşeyle, “Yaramaz pisicik” dedi.

Bayan Burnell, “Evet, yaramaz pisi, zavallı Paulie'yi tırmaladı” diyerek onu eve götürdü. Trixie'nin saklandığı yerde durmadan inlemesine de aldırmadı.

Tırmıklar öyle derin değillerdi. Küçük çocuğun da fazla canı yanmış, ya da korkmuş gibi bir hali yoktu.

Bayan Burnell, Paul'ün ellerini ve yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı. Sonra kocası için çay yaparken çocuğa gidip bahçede oynamasını söyledi.

Paul korkusuzca, “Trixie'yle oynayacağım” dedi.

Kadın, “Pisi pisiye yaklaşma, yavrum” diye onu uyardı. Ama soluk yüzlü küçük çocuk ona sadece gülümsedi ve ağaççıkların arasını aramak için koştu.

Kadın bir ara banyonun penceresinden bahçeye baktı. Paul, bir şeyleri kovalayarak koşup duruyordu. Ama Bayan Burnell onun neyi kovaladığını anlayamadı. Paul, çelimsiz

bacaklarıyla mümkün olduđu kadar hızlı kořmaya çalıřıyordu. Kadın, “Belki George’un fikrini de deđiřtirmesini sađlayabilirim” diye dűřündű.

Bayan Bumell, kűűk çocuđu, kocasının çalıřma odasına sokarak adamın karřısına dikti. “Bu Paulie, George” dedi. “Ne de tatlı bir ocuk, öyle deđil mi?”

Bay Bumell okuduğu rapordan başını kaldırarak çocuğa baktı. Ve, “Rengi biraz uçuk” diye fikrini açıkladı. “Yurtta ona uygun olmayan yemekler veriyor olmalılar.” Ve ondan sonra Paul’la ilgilenmedi. Sadece kendi kendine, “Karım ocukla hiç olmazsa bu hafta sonu biraz oyalanır” dedi. “Onun her zaman oynayacağı bir şeye gereksinimi var.”

Ama Bayan bumell bu kez çok kararlıydı. Paul’ű yatırdıktan sonra kocasına karşı saldırıya geti.

George, kadının durmadan tekrarladığı soruya, bıkkınca, “Kendi kűűk oğlumuzun olmasını istemiyorum” diye cevapladı. “Bunun hoř bir řey olacağını da sanmıyorum. Bu eski konuyu yeniden amanın da hiçbir yararı yok.”

“Ama George, hayatım...”

“Ethel, buraya bak! O çocuđu evlat edinecek deđilim. Yűzű çok solgun, kendisi de ne kadar zayıf nahif olursa olsun, bir çocuđun burada kořuşup çalıřmalarını engellemesine izin veremem.”

Böylece konuşma sona erdi. Bayan Burnell öfkeyle odadan ıktı. George da tekrar çalışmaya başladı.

Kadın merdivenden ağır ağır çıkarak çocuğun odasına gitti. Karanlıkta onun karyolasının yanında durarak yastığa yayılmaş olan sapsarı saçlarını okşadı. Usulca, “Zavallı, Paulie” diye fısıldadı. “Suç bende değil, yavrum. Gerçekten

değil, Pauile. Ben senin burada her zaman, her zaman kalmanı istiyorum.

George bu kadar inatçı olmasaydı...” Sonra eğilerek çocuğun solgun yanağını öptü.

Bayan Burnell odadan çıkarken çocuk çini mavisi gözlerini açarak onun arkasından düşünceli düşünceli baktı.

Bay Burnell ertesi sabah karısına, “Görüyorum ki o lânet olasıca kedi yavrularını başımızdan atmışsın” dedi. “İşte bu beni rahatlatıyor. Kediye de ameliyat ettirip kısırlaştırmalıyız.”

Bayan Burnell, “Saçmalama George” diye cevap verdi. “Yavrular bahçıvan kulübesinde.”

Ama orada değillerdi.

Bayan Burnell, “İşte bu çok garip” dedi. “Her halde Trixie Paul’den korktuktan sonra yavruları başka yere taşıdı.”

Bay Burnell, bahçeyle ilgilenmek için dışarı çıktı. Bayan Burnell’de Paulie’yi kiliseye götürdü.

Eve döndükleri zaman çocuk, “Burnell anne dedi, “Yetimler evine dönmem çok mu gerekli?” Sesi hafif ve kederliydi.

Zavallı Bayan Burnell öfkeyle, “Georg’a öyle kızıyorum ki,” diye düşündü. “Ama ne olursa olsun çocuğa gerçeği açıklamam da gerekiyor.”

Sonra, “Burnell anne, senin onun yanında sonsuza kadar kalmanı istiyor” dedi. “Ama Burnell baba bir işi adamı. Ve işi de başından aşkın. O küçük çocukların çok görültü ettiklerini söylüyor. O yüzden doğru dürüst çalışamayacağını düşünüyor. Onun için burada kalmana izin veremeyeceğim, Paulie. Ama Burnell anne her hafta seni görmeye gelecek.

Seni de pek çok kez alıp buraya getirecek. Sana söz veriyorum.

Bu sözleri söylemek hiç hoşuna gitmemiști kadının. Paul'ün gözlerinde beliren aç ve kırgın ifade de onu çok üzdü.

Çocuk kayıtsızca, "Burnel baba benden hoşlanmıyor" diye açıklayarak kadına baktı. Bayan Burnell'de söyleyecek bir söz bulamadı.

Kadın, çocuğu oynaması için bahçeye çıkardı. Kocası hâlâ orada çiçeklerle uğraşıyordu. Bayan Burnell, "Belki Paul, George'a kendisini sevdirmeyi, onu yumuşatmayı başarır" diye düşündü. "George'un yüzüne bakmayı bile istemiyorum! Nasıl da böyle acımasız olabiliyor?"

Bayan Burnell, rahatlamak için banyo yaptı. Sonra da Paulie'nin veda çayını hazırlamak için mutfığa indi.

Ekmeklerin kabuklarını kesip çıkararak sürüyle küçük sandviçler yaptı. Tabaklara kremalı küçük pastalar ve çikolatalı bisküviler koydu. Sonra da çayın hazır olduğunu haber vermek için gongu çaldı. Ama kimse gelmedi. Kadın tekrar tekrar gonga çaldı. Sonunda kocasıyla çocuğu bulmak için bahçeye çıktı. Etrafta dolaştı ama bahçe bomboş gibiydi. Sonra birdenbire soluk yüzlü çocuk salkım söğüdün yere kadar inen dallarının arasından fırlayarak Bayan Burnell'in boynuna atıldı.

Kadın, "Ah Paulie", dedi. "Ödümü patlattın."

Çocuğun saçlarını okşadı, "Ah, herhalde çok eğlendin. Bak yanakların pespembe olmuş."

Ama Bay Burnell görünürlerde yoktu. Adam sanki bahçeden birdenbire kaybolmuştu. Paulie'de anlaşılan onun

nereye gittiğini bilmiyordu. Bayan Burnell, çocuğu çay içmesi için eve sokarken, “Yaptıklarından sonra küçüğe gözükmekten korkuyor olmalı” diye kararını verdi.

Ama kadın çay sofrasında da düş kırıklığına uğradı. Paulie’yi sevindirmek için neler yapmıştı ama çocuk pek bir şey yemiyordu. “Haydi. Paul bir şeyler yemelisin, hayatım. Yanaklarının her zaman öyle pespembe kalmalarını sağlamalıyız” Sonra kadın için için ekledi. “Çocuk, doğru dürüst yemek yer yemez bayağı düzeldi.”

Paul, “Karnım iyice tok, Burnell anne.” diye cevap verdi. “Gerçekten çok tokum.” Lütfen.. Bahçeye çıkıp oyunumu sürdürebilir miyim?”

- Tabii.

Kadın, onun tekrar bahçeye çıkmasına izin verdi. Çocuk, yetimler evine gitme zamanı gelinceye kadar ortadan kayboldu. Sonra evin arka kapısına geldi. Yanakları daha da pembeleşmişti. İyice doymuş gibi de bir hali vardı.

Bayan Burnell sevinçle, “Seni böyle sağlıklı görünce çok şaşıracaklar, yavrum” dedi. Paulie de ona gülümseyerek dişlerini gösterdi.

Bay Burnell’i adam ortadan kaybolduktan iki ay sonra buldular. Bir köpek etrafı koklayıp da salkım söğüdün dallarının altına girdiği zaman. Bay Burnell’in vücudunun tombulca kısımlarında hemen hemen hiç et kalmamıştı. Adamın kemiklerinin de kemirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Bay Burnell’in nasıl öldüğünü anlayamadılar. Sonunda ona iyice acıkmış olan bir hayvanın saldırdığına karar verdiler.

Paul artık Burnell annesiyle oturuyor. Ama rengi yine solmaya başladı. Çocuk, Burnell annesini çok seviyor ve kadın

da çok etli. Ve Paulie de gün geçtikçe daha çok acıkıyor. İki ön dişi de gitgide daha keskinleşiyor.

Ah, evet kedi yavrularının iyice dişlenip çiğnenmiş kemiklerini hiç bir zaman bulamadılar.

ÖLÜYÜ UYANDIRMA

Johann Ludwig Tieck

Ölüyü uyandırma – ölüleri yalnızca karanlık geceler getirir

Ve gündüzü yalnızlığa ve kedere boğarlar;

Çünkü mezarlarında çürüyenler

Artık ne ışığı hissedebilirler

Ne de güneşin ışığı onları geri getirebilir;

Bırak toprağın altındaki yuvalarında dinlensinler –

Boşu boşuna çabalayıp, çürümelerini

Hızlandırırsın – öldürücü bir felâkete sebep olursun;

Ne güneşin sıcaklığı ne de çiyin ıslaklığı

Ve rüzgârın esintisi ölüleri diriltebilir.

Hayatını kaybetmiş kimse, olur düşmanı

Hayatın, onu uyandıran kederi de uyandırmış olur.

Ölümlülerin gözlerinden uzakta uyudukları

Uykularından ölüleri uyandırmaya kalkışma.

“Sonsuza kadar uyuyacak mısın? Bir daha asla uyanmayıp, dünyadaki bu uzun ve çetin yolculuğundan sonra sonsuza kadar istirahat mi edeceksin, sevgilim? Kefen sana gelinlik duvağından daha çok mu yakışıyor? Mezar odası, aşk döşegimizden daha sıcak bir yatak mı yoksa? Ölüm denen hortlağa, aklını başından aldığın eşinden daha çok mu kollarını sarmak istiyorsun?” Genç ve tutkulu aşkı Brunhilda’sı için Walter’ın ağzından feryatlarla dökülen sözler bunlardı; böylece, gece yarısı, gölgeler ordular halinde ayın altında ve dünyanın etrafında dolaşıp günahkârın göğsündeki çılgın ve kışkırtıcı düşünceleri naklederken Brunhilda’sının mezarının başında ağladı; başını soğuk taşa yaslayıp, mezarın yanı başındaki uzun ıhlamur ağaçlarının altında feryatlar etti.

Burgonya’da güçlü bir Lord olan Walter gençliğinin ilk dönemlerinde, güzellik açısından tüm rakiplerini geride bırakacak bir güzelliğe sahip olan zarif Brunhilda’nın cazibesine kapılmıştı çünkü omuzlarından dökülen, kuzgun rengi kadar karanlık olan lüleleri ince uzun vücudunu tüm ihtişamıyla ortaya çıkarıyordu. Yanaklarının rengi güneşin doğuşuyla aydınlanan gökyüzü kadar kırmızı ve güzeldi. Gözleri, donuk kızılığı gecenin karanlığını süsleyen ya da ruhu sonsuzluğa ait derin düşüncelere sürükleyecek, ölçülemeyecek uzaklıkta yanan gözler olmaktan çok, ölümler diyarını neşelendirip, dünyayı neşe ve sevgi parıltılarıyla aydınlatan gözlerdi.

Brunhilda, Walter’ın karısı olmuş, ikisi de birbirlerine aynı derecede bağlanmış ve kendilerini adanmışlardı. Dünya umurlarında olmadan, kendilerini büyüleyici bir hayâle sürükleyen bir aşkın eğlencesine kapıldılar. Tek korkuları, sonsuza kadar sürmesi için dua ettikleri bu çılgınlıktan uyanmaktı. Takdir-i ilâhi birlikteliklerine son vereceği için bu dilekleri boşunaydı – kendi çevrelerinde dönen gezegenler bile bir gün yörüngeden çıkabilirdi. Bu coşkulu aşkın ömrü kısa oldu; aralarındaki aşk yavaş yavaş azalmadı ya da aralarına bir soğuk-

luk girmedi ama ölüm, kurbanını gençliğinin baharında yakaladı ve Walter da dul kaldı. Aceleciydi, ilk üzüntü patlamasından sonra, teselli edilemez bir halde olmasına rağmen çok geçmeden başka bir kadın, bu genç adamın eşi oldu.

Swanhilda da güzeldi – doğa, cazibesini Brunhilda'nın sahip olduğu niteliklerden daha farklı bir şekilde vermişti. Lüleleri, sabahın ilk ışıkları kadar parlak bir şekilde dalgalanıyordu. Sadece ruhundaki bazı duygular onu heyecanlandığı zaman, bir papatya kadar solgun yanaklarına bir gül kırmızılığı geliyordu. Kolları ve bacakları, vücuduna oranla oldukça orantılıydı ama hayvan hayatının dolgunluğuna sahip değillerdi. Heyecanlandırarak insanın içini ısıtmaktan çok insanı sakinleştirerek şefkat duygusu uyandıran gözleri zarif bir parıltıyla anlamlı bakıyordu. Böyle olduktan sonra, Walter'ı önceki çılgınlığında olduğu kadar tatmin edemese de, sabahın ilk saatlerinde onu mutlu ediyordu. Sakin ve ağırbaşlı bir kadın olan Swanhilda, kocasının zevk aldığı her şeyi öğrenerek aileye düzeni ve huzuru geri getirdi. Ilımlı ve iyiliksever yaklaşımı Walter'ın ateşli ve düşünmeden hareket eden tabiatını bastırırken, aynı zamanda, sağduyusuyla da bir parça olsun, Walter'ın boş ve zaptedilemeyen arzulardan, asla elde edilemeyecek zevklerden ve çok yüksek fikirlerinden sıyrılıp gerçek hayatın görevlerini ve zevklerini hatırlamasını sağladı.

Swanhilda, biri erkek biri kız, iki çocuk dünyaya getirdi. Kız, annesi kadar nazik ve sabırlıydı – annesinin huylarını almıştı. Erkek, babasının ateşli ve hiç rahat durmayan tabiatıyla annesinin dayanıklılığını almıştı. Çocuklarının annesine aşırı bir sevgiyle bağlanan Walter, birkaç yıl çok mutlu bir hayat sürdü. Düşünceleri ona sık sık, eskisi kadar şiddetli olmasa da, Brunhilda'sını hatırlatıyordu, ama bu çok önceleri birlikte olduğumuz bir arkadaşla ilgili unutmadığımız anıların, zamanın çabucak akarak onun mutlu olduğunu bildiğimiz bir yerlere götürmesinden öteye gitmiyordu.

Ama bulutlar gökyüzüne karışıp yok olur, çiçekler solar ve kum saatinin tanecikleri hiç fark etmeden akar gider, tıpkı insanların duygularının da yok olup, solarak biteceği ve bunun beraberinde mutluluğu da götüreceği gibi. Walter'ın vefasız yüreği, kendisi kadar romantik sevgilisi Brunhilda'yla geçirdiği zevk dolu günlerin özlemiyle yanıyordu. Brunhilda'yı, güzelliğinin tüm ihtişamıyla ateşli hâyallerinde tekrar görmeye başlayıp ve geçmişle içinde bulunduğu dönem arasına bir çizgi çekmeye başlamıştı. Hayâl gücüyle, alışlageldiği gibi, eski karısına en parlak renklerden giyecekler giydirirken, aynı zamanda düzenli bir şekilde ikinci karısını kafasında kötölemeye başladı. Böylece, ona daha çok zevk vereni gözünün önünde canlandırıp, öbürünü de daha az bir şekilde düşünmeye başladı.

Kocasındaki bu değişme Swanhilda'nın gözünden kaçmadı, bunun üzerine, kocasına ve çocuklarına olan ilgisini arttırarak gevşeyen bağları sıkılaştırmak istedi. Ama sevgisini ne kadar kazanmaya çalıştıysa, Walter kendisinden o kadar soğudu. Kadının sevgisi dayanılmaz geliyor ve Brunhilda'nın hayâli hiç aklından çıkmıyordu. Sevgi sözcüklerini duymak zorunda hissettiği çocukları, tek başlarına ebeveynlerinin arasında uzlaştırmacı bir nokta olarak duruyorlardı ve ikisi tarafından da sevildikleri için aralarında birleştirici bir unsur oluşturuyorlardı. Ama kötülük insanın kalbinden sökülüp atılsa da, kökü her zaman derinlerde kalır – kökünden sökülüp atılamayacak kadar sıkıca yerleşmiştir – Walter'ın hastalıklı düşleri de, karışıklığın önüne geçilemeyecek kadar büyümesine yol açmış ve en sonunda onun üzerinde tamamen egemenlik kurmuşlardı. Sık sık, geceleri, karısının odasına gideceğine Brunhilda'nın mezarının yanı başına gidip, hoşnutsuzluğunu belirten şu sözleri söylüyordu: “Sonsuza kadar uyuyacak mısın?”

Bir gece, çimlerin üzerine boylu boyunca uzanmış, kendini her zamanki üzüntüsüne kaptırmıştı ki, komşu dağlardan bu

ölüm sahasına, gizemli büyülerinde kullanmak için yalnızca ölülerin yattığı toprakta yetişen, ölümlülüğün son ürünüymüş gibi güçlü ve doğaüstü bir etkiye sahip otlar toplamak amacıyla bir büyücü geldi. Büyücü, yas tutan adamı fark etti ve yattığı yere yöneldi.

“Zavallı yaratık, neden bu ölümlünün arkasından bu kadar ağlıyorsun ki – o da etten kemikten değil mi? Milletler, arkalarından kimse ağlamadan yıkıldı. Dünyamız yaratılmadan çok önce, gezegenler yok oldular ve onların da arkasından kimse ağlamadı. Senin kadar zayıf ve yine senin gibi bu dünyada ömrü elverdiğince yaşayan, toprağın bu çocuğunun arkasından neden böyle boş yere üzülyyorsun ki?”

Walter ayağa kalktı. “Gök kubbede parlıdayan bu sözleriniz,” diye söze başladı, “izin verin de, insanlar kaybettiklerinin arkasından yas tutsunlar. Toprakta yaratılmış olan ben, sevgilimin mezarı başında yas tutuyorum. Ama vücudumu oluşturan hamura öyle bir ateş katılmıştır ki – yaratılıştaki hiçbir unsurun sahip olmadığı bir özdür bu – bu, aşk ateşidir. Bu mezarda yatan sevgilim için tarifi mümkün olmayan büyük bir aşk besliyorum.”

“Sızlanmaların onu uyandıracak mı sanıyorsun; ya da uyandırdılar diyelim, derin bir sessizlik içindeki ebedi istirahatinden onu uyandırdığın için sana kızmayacağını nereden biliyorsun?”

“Defol, taş kâplili yaratık! Sen aşkın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Oh! Göz yaşlarım, onu gözlerden saklayan bu toprak örtüsünü silip götürebilir – ıstırabımdan inlesem onu ölüm uykusundan uyandırabilirim! Hayır, bu toprak yatağı asla aramayacaktır!”

“Duygusuz adam! Peki söylesene, mezarından dirilen birine tüylerin ürpermeden gözlerini dikerek bakmaya dayanabilir misin? Sen hâlâ sevgilinin geride bıraktığı insan mısın yoksa zaman geçip de yüreğinde hiçbir iz bırakmadı mı? Aşkın, nefrete ve tiksilmeye dönüşmez mi?”

“Yıldızların gökyüzünden ayrılacaklarını ya da bundan böyle gökyüzünden güneşin ışıklarının yeryüzüne süzülmeceğini söylesen daha iyiydi! Oh! Keşke bir kez daha karşımda olsaydı; keşke tekrar göğsüme başını yaslayıp dinlenebilseydi! Ölümün ya da zamanın aramıza girdiğini çok çabuk unuturduk.”

“Palavra! Kaynayan kanın seni böyle düşünmeye zorlayan. Amacım seni kızdırmak değil ölü sevgilini sana geri getirmektir, doğru söylediğimi yakında anlarsın.”

“Nasıl?! Onu bana geri getirmek mi?!” diye haykırdı Walter. “Oh, bunu gerçekten başarabilirsen, en içten dualarımı kabul et; bir kez olsun kalbi atarsa, göz yaşlarım yardımcın olsun. Bana sevgilimi geri getir; böylece ileride yaptığına şükreder ve ne büyük iyilik yaptım dersin.”

“Büyük iyilik! Yaptığıma şükretmek!” dedi büyücü alaylı bir gülümsemeyle. “Benim için iyi ya da kötü yoktur – benim kararım her zaman aynı kalacaktır. Sen yalnızca kötülüğü biliyorsun, dilememen gereken şeyler diliyorsun. Onu hayata geri döndürecek kadar güçlüyüm. İşin senin saadetinle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını iyi düşün. Ayrıca yaşamak ve ölüm arasındaki derin uçurumu da aklından çıkarma. Gücüm sayesinde bu uçurum arasında bir köprü kurabilirim ama bu korkunç uçurumu asla kapatamam.”

Walter tam söze başlayıp, bu güçlü varlığı tatlı dille razı etmeye çalışacaktı ki, büyücü sözünü kesti: “Huzur! İyi düşün ve yarın gece yarısı buraya yanıma gel. Seni bir kez daha uyarıyorum: ölüyü uyandırma.”

Bu sözleri söyledikten sonra, esrarengiz yabancı kayboldu. Walter sevinçten çılgına döndüğünden o gece yatakta gözüne uyku girmedi çünkü parıltılı bir gelecek hayâli – Brunhilda'sıyla ilgili pek çok hayâli vardı – aklından çıkmıyordu ve bir

mutluluk hayâlinden ötekini gözlerinin önüne getirmekten kendinden geçerken heyecandan gözleri yaşarmıştı.

Ertesi gün, gün boyunca ağaçların arasında gezinirken, bir yandan da, sonradan ve daha az mutlu olduğu anları hatırlamanın, Brunhilda'sını tekrar görmek, onu bağrına basmak ve gün ışığında parıldayan yüzüne bakmak gibi neşe dolu düşüncelerin tadını kaçıracağını düşündü; o tüm bu hayâllere dalmışken, içinde en ufak bir şüphenin olması ya da esrarengiz yaşlı adamın uyarısını dikkate alması mümkün değildi.

Çok geçmeden gece yarısı oldu. Büyük bir heyecanla ve aceleyle büyücünün Brunhilda'nın mezarının yanı başında ayakta beklediği, mezarlığa gitti. "İyice düşündün mü?" diye sordu.

"Oh, bana coşkulu aşkımı, sevgilimi geri ver," diye haykırdı Walter hiç düşünmeden ve büyük bir sabırsızlıkla. "Bu yüce ruhlu hareketi daha fazla geciktirme, bu gece dileğim gerçekleşmezse onun yüzünü asla göremezsem şuracıkta ölebilirim."

"Pekala," dedi yaşlı adam, "yarın aynı saatte burada ol. Ama bir kez daha seni dostça uyarıyorum: ölüyü uyandırma."

Sabırsızlığın verdiği üzüntüyle, Walter az kalsın büyücünün ayaklarına kapanacak ve ona şiddetli bir ıstırap veren dileğini şimdi yerine getirmesi için yalvaracaktı ama büyücü gecenin karanlığında kaybolmuştu. Daha çılgınca ve şiddetle feryat ederek, günün ilk ışıkları doğudan yükselene kadar biricik sevgilisinin mezarının üzerinde yattı.

Hayatının en uzun günü gibi gelen bu gün boyunca, uykusuz ve sabırsızca, elinde hiçbir şey olmadan ve kendi düşüncelerine dalmış bir halde, ilk cinayetini işlemiş bir katilin endişesiyle gezinip durdu. Akşam olup da gökyüzünde yıldızlar gözüktüğünde tekrar buluşma yerindeydi. Gece yarısı büyücü de geldi.

“İyice düşündün mü?” diye sordu, “dün gece olduğu gibi?”

“Oh, neden düşünecekmişim ki?” diye cevap verdi Walter sabırsızlıkla. “Düşünmeme gerek yok. Senden tek isteğim, sözünü yerine getirmen – böylece eski saadetime kavuşacağım. Yoksa benimle alay mı ediyorsun? Öyleyse karşımdan defol yoksa sana zarar vermek zorunda kalacağım.”

“Seni bir kez daha uyarıyorum,” diye cevap verdi yaşlı adam sükunetini hiç bozmadan, “ölüyü uyandırma – bırak, dinlensin.”

“Haklısın ama soğuk mezarında dinlenmeyecek. Onu bağrına basmanın arzusuyla yanıp tutuşan yüreğime başını koyup dinlenmesi çok daha iyi olur.”

“Düşün, yüreğini nefret ve korku sarsa bile, ölene kadar ondan ayrılamazsın. Böyle olursa geriye korkunç bir yol kalır.”

“Bunak!” diye bağırdı Walter, adamın sözünü keserek. “Bu kadar çok sevdiğim kadından nasıl nefret edebilirim? Kanımın her damlası onun özlemiyle yanıp tutuşurken ondan nasıl nefret ederim?”

“O zaman dilediğin gibi olsun,” dedi büyücü. “Geri çekil!”

Yaşlı adam büyülü sözler mırıldanırken mezarın çevresine bir çember çizdi. Birdenbire, ağaçların tepesinde bir fırtına kopmaya başladı; baykuşlar kanatlarını çırpıp gelecekle ilgili kehanette bulunurcasına kısık sesle öttüler; yıldızlar bu korkunç ve günahkâr sahneyi görmemek istercesine parıltılarını sakladılar. Mezarın üstündeki taş yankılı bir ses çıkararak yuvarlanırken, bu korkunç yerde yatan kimsenin dışarı çıkabileceği bir geçit açıldı. Büyücü yarılan toprağın içine en sihirli güçlere ve kurtların bile sürünüp yuvalarından çıkarak, mezarın üzerinde kıvranmalarına neden olacak kadar insanın içine işleyecek bir kokuya sahip köklerden ve otlardan atarken,

rüzgâr da mezarın üstünde tüm şiddetiyle esiyordu, ta ki tabutun üzerinde toprak kalmayana kadar şiddetini arttırarak esti. Ay ışığı, tabutun üzerine düştü ve kapak korkunç bir gürültüyle açıldı. Kapak açılırken, büyücü bir kurukafadan kan akıtırken şu sözleri söyledi: “İç, uykudaki insan! Bu sıcak kanı iç ki, göğsündeki kalbin tekrar atmaya başlasın.” Kısa bir duraksamadan sonra, kadının üzerine esrarengiz bir sıvı döktü.

Ardından heyecanla ve yüksek sesle bağırdı: “Evet, kalbin bir kez daha hayat dolu bir şekilde atıyor. Gözlerini açarak çevrene bakabilirsin. Bu yüzden, mezarından kalk.”

Bir ada birdenbire, okyanusun karanlık dalgaları arasından ya da yeraltındaki gizli ateşlerin gücüyle derinlerden yükselir gibi, Brunhilda da görünmez bir gücün etkisiyle ileri doğrularak mezarından kalktı. Büyücü, Brunhilda’yı elinden tutarak az ötede şaşkınlıktan olduğu yerde kalakalmış Walter’ın yanına götürdü.

“Tekrar senindir,” dedi, “tutkulu özlemlerinin varlığı. Bir daha benim yardımuma asla ihtiyacın olmayabilir ama bir şey olursa dağlarda üç yolun kesiştiği noktada dolunay vaktinde beni bulabilirsin.”

Walter karşısında duran, çılgınca sevdiği kadını vücudundan hemen tanıdı; sevgilisini hayata geri döndürdüğü için gözlerinde bir parıltı belirdi ama gecenin ayazı kollarını ve bacaklarını dondurmuş ve dili tutulmuştu. Bir müddet, hiç hareket etmeden ve konuşmadan ondan bakışlarını ayırmadı ve bu arada, her şey bir berraklık kazanıp, derin bir sessizliğe gömüldü ve yıldızlar tüm parıltılarıyla gökyüzünde yine parıltıya başladılar.

“Walter!” diye bağırdı figür ve bu çok iyi tanıdığı sesi duymasıyla birlikte yaşadığı korkuyla, etkisi altında kaldığı büyüden sıyrıldı.

Walter, Brunhilda'nın yanından pek az ayrılıyordu. Adı bilinmeyen bir büyü onu Brunhilda'ya bağlamıştı – onun yanında hissettiği ve ona dokunmasına engel olan ürperti bile sevinçle birlikte heyecan verici, bir tapınağın altındaki mezarlıktan kutsal müzik duyulduğunda hissedilen dehşetle karışık bir his uyandırıyordu. O yüzden, bu duygudan kaçmaktansa, aramayı tercih etti. O ana kadar sesi hiç bu kadar tatlı çıkmamıştı; dili asla onunla geçmiş üzerine konuşurken kullandığı dil kadar düzgün olmamıştı. İşte bu, sözleriyle Walter'ı götürdüğü periler diyarıydı. Birbirlerine ilk kez âşık olduklarında geçirdikleri günlerde ve birbirlerinden zevk alırken sevinçle geçirdikleri saatlerde bile bu kadar kendilerinden geçtiklerini, akıllarının başlarından gittiğini ya da onunla daha önce bu kadar büyük bir saadet yaşayıp yaşamadığını ya da mutlu olup olmadığını Walter bilemiyordu. Geçmişte yaşadıkları zevk dolu anları canlı bir şekilde Walter'ın gözlerinin önünde canlandırırken, kendilerini bekleyen saadet dolu saatlerin daha parlıtlı ve daha büyüleyici bir şekilde yaklaştığını tasvir ediyordu – önceden birlikte geçirdiklerinden daha zevkli saatlerdi bunlar. Böylece, gelecekle ilgili kurduğu düşlerle kendinden geçen ve ölümlülerin tadamayacağı zevkler veren rüyalara sürüklediği dikkatli dinleyicisini büyülemişti; Walter onun güzel sözlerini dinlerken tekrar birleştiklerinde, kendisine ve ev halkına gösterdiği kötü ve kaba tavırlar yüzünden ne kadar az mutlu olduğunu çoktan unutmuştu. Acaba bunu hatırlasaydı bile çılgınca kendinden geçmiş olduğu için hiç dert eder miydi? Yoksa ölümlülerin tüm zayıflıklarını mezarında mı bırakmıştı? Baharda sabahın ilk ışıklarında olduğu kadar neşeli değil miydi – ya da bir sonbahar güneşi kadar sevgi dolu ve yumuşak değil miydi?

Aradan on dört gün daha geçtikten sonra Walter eskisinden daha çok sevdiği varlığı ilk kez gün ışığında gördü. Yüzünde, mezardan artakalan tüm izler yok olmuştu; şafağın kırmızı huzmeleri solgun yanağına gül kırmızısı bir renk vermişti san-

ki; mezarın pis kokusu yerini hoş bir menekşe kokusuna bırakmıştı – topraktan geriye kalan tek iz buydu. Walter, gün ışığında onu seyrederken, artık korku ya da endişe duymuyordu. Walter, onu tamamen iyileştirdiğini düşünüp, ona karşı eskiden duyduğu heyecanın tekrar uyanmasıyla birlikte onu bağrına basacaktı ki Brunhilda kibarca iterek, “Henüz değil. Tekrar dolunay çıkana kadar sevgini sakla,” dedi.

Sabırsızlığına karşın, Walter yedi gün daha beklemek zorunda kalmıştı ama dolunay gelince, eskisinden daha güzel bulduğu Brunhilda'sına koştu. Birlikte geçirecekleri zevk dolu saatlerden onu hiçbir engelin alıkoyamayacağını düşünerek, onu derin bir aşk besleyen ve başarılı bir âşığın duyduğu şiddetli arzuyla kucakladı. Brunhilda, yine de, ihtirasına boyun eğmeyi reddetti. “Nasıl olur?!” diye haykırdı, “topraktan yaratılmış bir kız, karın unvanını taşıırken, nasıl olur da ölüm sayesinde ölümlülerin tüm zayıflıklarından arınmış benim senin kapatman olmamı aklından geçirebilirsin? Bu asla olamaz. Birleşmemiz bir zamanlar kraliçesi olduğum ve ikimizin de son dileklerinin gerçekleştiği sarayımızın duvarlarının ardındaki yatak odasında olmalı,” diye ekleyip, Walter'ın dudaklarına ateşli bir öpücük kondurup geri çekildi.

İhtiras ateşiyle yanan ve arzularını gerçekleştirmek için her şeyini feda etmeye kararlı olan Walter hemen odadan ve ardından kaleden çıktı. Dağı aştı ve fırtına hızıyla çalılıklardan geçti; öyle ki, atının toynakları toprağı öteye beriye savuruyordu. Eve varana kadar durmadı.

Evde, Swanhilda'nın ya da çocuklarının sevgi dolu davranışları onda ne bir his uyandırdı ne de içindeki şiddetli arzuları bastırdı. Önüne çıkan ne varsa mahveden şiddetli bir seli güzel çiçekler mi yolundan alıkoyacaktı? Sel onları hiç dikkate almadan akacak ve önüne çıkan ne varsa yutacaktı.

Kısa bir süre sonra Walter, Swanhilda'ya hastalıklı bir ilişkileri olduğunu ima etmeye başladı – Walter, kendi cinsinin verdiği ruhtan ötürü çılgın ve kuralların olmadığı bir hayatın tadını çıkarmak için sabırsızlanırken, Swanhilda'ya ev işlerinin kısır döngüsü yeterli geliyordu – Walter kendisine vaat edilen yenilikleri merakla beklerken, Swanhilda huyları sonucunda alıştığı hayatına sıkı sıkıya sarılmıştı – ve son olarak, Swanhilda'nın soğuk denebilecek mizacı, Walter'ın ateşli kişiliğiyle hiç uyuşmuyordu. Bu yüzden, birlikte oldukları zaman farkına varamadıkları mutluluğu birbirlerinden ayrı aramaları daha akıllıca olacaktı.

Swanhilda söylenenlere karşılık iç çekmekten ve durumu uysallıkla kabullenmekten başka hiçbir şey yapmadı. Ertesi sabah, Swanhilda'ya babasının evine dönmekte özgür olduğunu belirten, boşanmalarıyla ilgili bir belge gösterdi. Bu belgeyi büyük bir uysallıkla kabul etti ama ayrılmadan önce Walter'ı uyarmaktan geri kalmadı: “Ayrılığımızı kime borçlu olduğumu gayet iyi biliyorum. Seni sık sık, hatta gökyüzü bulutlardan bir örtüyle kapalı olduğunda bile Brunhilda'nın mezarının başında görüyordum. Ölümlülerin düşledikleriyle düşlemedikleri arasındaki korkunç örtüyü yırtıp atmaya hiç düşünmeden cesaret ettiysen, kendine şimdiden acı, zavallı adam çünkü sen kendi sonunu kendin hazırladın.” Sustu. Walter ona cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadı: aynı sözleri büyücüden de duyduğunu hatırlayınca kafasında şimşek gibi bir fikir çaktı, her şey aşkta olduğu gibi karmaşık bir hâl almıştı; bu, şimşegin gecenin kasvetli karanlığında sürekli çakarak karanlığı dağıtmasına benziyordu.

Ardından, Swanhilda çocuklarına gözyaşları içinde elveda diyerek evden ayrıldı çünkü çocuklar – geleneklere göre – babaya aitti. Kocasıyla birlikte yaşamaktan vazgeçti ve babasının evine döndü.

Kibar ve iyi kâllpli Swanhilda, büyük bir nezaketle yaşadığı şimdi ise yeni sahibesini ağırlamak için yeni baştan dekore edilen koridorlardan işte böyle sürülmüştü.

Walter'ın, Brunhilda'yı ikinci bir kez eve gelin olarak sokağı gün geldi çatı. Yeni karısının, eski eşi Brunhilda'ya olağanüstü denecek kadar benzemesiyle kocasının sevgisini kazandığı söylentisinin yerel halk tarafından yayılmasına engel olamadı. Sevgilisini yeni baştan ve pahalı bir şekilde dekore edilmiş, eskiden yaşadıkları zevk dolu anlara tanıklık eden odaya götürürken sevinci sözlerle anlatılamayacak kadar büyüktü. Güller dağıtan melek figürleriyle süslenmiş olan mor perdelerin geniş kıvrımları düğün yatağını gölgede bırakmıştı. Çoktan yüksek bir bedel ödediği zevklere sahip olmak için sabırsızlıkla bekliyordu ama bu zevklerin ona pahalıya mal olacağını bilmiyordu.

Ev halkının Walter kadar mutlu olduğu söylenemezdi. Yeni hanımefendinin rahmetli Brunhilda'ya tuhaf bir şekilde benzemesi onları gizliden gizliye korkutuyor, yüreklerine tarif edilemez bir korku düşürüyordu. Çünkü görünüşünde, ses tonunda ya da hareketlerinde hiçbir fark yoktu. Bu esrarengiz özelliklere bir yenisini eklemek gerekirse, o da kadın hizmetçilerin keşfettiği, yeni hanımefendinin sırtında Brunhilda'nın kine benzeyen bir lekenin varlığıydı. Herkesin ağzında yeni hanımefendilerinin, büyücülük sayesinde hayata geri döndürülen Brunhilda olduğu söylentisi dolaşmaya başlamıştı. Mezar da yatmış bir insanla aynı çatı altında yaşamayı, onun yanında bulunmayı ve ona hanımefendi diye hitap etmeyi düşünmek bile insanı korkutuyordu. Brunhilda'da ev halkının korkularını arttırıp batıl inançlarını haklı gösterecek birçok özellik vardı. Onun emrinde çalışan hiçbir hizmetçinin üzerinde altın ziynet eşyası bulunamazdı. Diğer tüm hizmetçiler altına alışkındı ama o, gümüşü tercih ediyordu. Üzerinde zengin renkli ya da göz kamaştırıcı mücevherler yoktu; inciler, saçtıkları do-

nuk parlıltıyla göğsünü süslemeye yetiyordu. Hayat dolu gün ışığından kaçmaya büyük özen gösteriyordu. En aydınlık günleri en ıssız ve kasvetli odalarda geçirmeye alışmıştı. Yalnızca günün başındaki ve sonundaki alacakaranlıkta dışarı çıkıp yürüyordu. Ama günün en sevdiği saati, ayın hayalete benzeyen ışığının tüm nesnelerin üzerine düşüp gölgemsi bir görünüş ve kasvetli bir renk oluşturduğu saatti. Her sabah, horozun ötüşüyle birlikte elinde olmadan titrediği görülürdü.

Ölümünden önceki herkese hükmeder tavrıyla, çevresindeki herkesi boyunduruğu altına alırken, her zamankinden daha korkunç görünüyordu çünkü doğaüstü korkunç bir güç kendisine yaklaşan herkesi kontrolü altına alıyordu. İnsanları susturucu, kötülük dolu bakışlarıyla, öfkesini üzerine çekmiş zavallı insanları, kurbanlarını yok edercesine cezalandırıyordu. Çok geçmeden, Swanhilda'nın zamanında neşe ve mutluluk saçan koridorlar, ıssız birer mezara döndüler. Solgun yüzlerinden silinmeyen korku ifadesiyle, ev halkı kaleden çıktığı zaman, bu korku kalesinin ıssız bir köşesinde, Brunhilda'yla akşamın karanlığında ya da ay ışığında ürpermeden birlikte olacak tek insan Walter'dı. Kadın hizmetçilerin korkusu o kadar büyüktü ki devamlı tedirgin olmaktan bitkin düşmüşler ve hepsi yavaş yavaş Brunhilda'nın yanından ayrılmıştı. Zaman geçtikçe, evdeki diğer hizmetçiler de kaçtılar. Çünkü yüreklerini dayanılmaz bir korku sarmıştı.

Büyücü, hüneriyle Brunhilda'ya sahte bir hayat vermişti; geri kazandığı vücuduna kuvvet toplaması için beslenmesi devam ediyordu ama bu vücut, canlı olmanın gerektirdiği, tüm duyguların ve ihtirasların – aşk ve nefret gibi – kaynağı olan ateşi besleyecek diriliğe sahip değildi. Çünkü ölüm, bu özelliğini sonsuza kadar yok etmişti. Brunhilda'nın sahip olduğu tek şey, yılanın soğukluğundan başka bir şey değildi. Yine de aşkı yüzünden yeni hayatını borçlu olduğu, kendisinin büyüüne kapılmış olan kocasının sıcak sevgisine aynı şekilde karşılık

vermesi ve onu sevmesi gerekiyordu. Sihirli bir rüzgârın damarlarındaki durgun akıntıyı harekete geçirip, içindeki hayat parıltısını ve aşk ateşini canlandırması gerekiyordu – kötülük dolu bir iksir – adı lânet okunmadan anılmayacak bir iksir – bu gençlerin damarlarından emilecek insan kanıydı. Susuzluğunu çektiği bu korkunç içki, kandı!

İnsanca ve saf hiçbir duyguya önem vermiyor, hayatta ilgisini çekecek ve türlü saatlerini meşgul edecek hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Sevgili kocasının kollarının arasında olmadığı zaman varlığı yalnızca bir boşluktı ve bu korkunç susuzluk yüzünden sürekli kıvranıyordu. Yanı başında uyurken Walter'ın da kanını emmemek için insanüstü bir gayret gösteriyordu. Ne zaman güzel yüzünden sağlık ve enerji akan mاسum bir çocuk görse onu sakinleştirici sözler ve şefkat dolu hareketlerle kandırarak en gizli odasına götürüyor ve kollarında uyutup, göğsünden sıcak ve kıpkırmızı kanını emiyordu. Cinsiyet ayrımı göz etmediği için, her genç onun korkunç saldırısına maruz kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Başını zavallı kurbanının üzerinden kaldırıp soluklandıktan sonra – kurban uzun bir uykuya asla öyle çabucak dalmıyordu – kurbanının hayat sıvısını son damlasına kadar emiyordu. Bu yüzden, genç erkekler ve kızlar, kurtlar tarafından kemirilen çiçekler gibi çabucak solup gidiyordu. Kollarının ve bacaklarının tüm dolgunluğu yok oluyordu; yanaklarının gül rengindeki tazeliği yerini solgun bir renge bırakıyordu; gözlerindeki parıltı kayboluyor ve saçları, hayatın fırtınası tarafından harap olmuş gibi zayıflayıp gri bir renk alıyordu. Mezarlar, durmadan Brunhilda'nın kurbanlarını yutuyordu. Zavallı kurban kurtulabilmişse, hayatının daha erken bir döneminde bir kadavraya benziyor ve cildi kırışıyordu. Anne ve babalar, evlâtlarının bu korkunç salgının pençesinde can vermelerini dehşet içinde izliyordlardı – ne kadar etkili olursa olsun hiçbir otun ya da büyüün, kutsal sembollerin ya da dualarla şeytan çıkarmanın başa çıkamadığı bir salgındı. Çocuklarının teker teker

mezara girmesine ya da günahkâr vampir Brunhilda'nın kucağına alması sonucu sararıp solmasına, erkenden yaşlanmışlar gibi elden ayaktan kesilmelerine tanık oluyorlardı.

En sonunda, tuhaf şüpheler ve rivayetler yayılmaya başladı. Gözle görülür hiçbir şiddet izi olmadığından, insanlar Brunhilda'nın kurbanlarını nasıl öldürdüğünü açıklayamasa da, tüm korkularının nedeninin Brunhilda olduğu ağızdan ağza dolaşıyordu. Ama gençlerin, Brunhilda'nın kendilerini kollarına alıp sık sık uyuttuğunu ve yaşça daha büyük olanların onunla konuşmaya başladıkları zaman uykunun bastırıldığını itiraf etmeleri üzerine, şüpheler kesinlik kazandı. Çocukları bir zarar görmeden kurtulanlar, dünyada sahip oldukları biricik varlıklarını korkunç bir sondan korumak için evlerini barklarını terk ederek kaçtılar.

Bu yüzden, kale daha da ıssız bir görünüme sahip oldu; gün geçtikçe çevresi de ıssızlaştı. Bir zamanlar orada yaşayan onca kişiden geriye eli ayağı tutmayan birkaç yaşlı kadınla saçları ağarmış hizmetçiler kalmıştı. Çocuk doğuracak kimsenin kalmadığı, gençlerin artık görülmediği ya da sessizce kaderini bekleyenlerin yerini alacak kimsenin kalmadığı son günlerde, bu yerde yaşayan son nesil onlardı.

Walter çevresindeki yalnızlığı ne fark etmiş ne de bu yalnızlığa önem vermişti. Ölümünden korkmuyor, parlıtlı bir aşk cennetinde yüzüyordu. Brunhilda'nın kendisine hükmetmesi sonucu eskisinden de mutlu görünüyordu. Eski birlikteliklerinin üzerindeki kapris ve kavga bulutları dağılmıştı. Mutlu geçen balayı dönemleri boyunca gösteremediği sevgisini de büyük bir sıcaklıkla gösteriyordu çünkü gençlerin kanının verdiği ateş – diğer gençlerden emdiği kanın ateşi – damarlarında geziyordu. Geceleri, Walter gözünü kapar kapamaz, Brunhilda'nın soluğuyla daldığı tatlı rüyalardan uyandığında insanı kendinden geçiren zevkler tadıyordu. Gündüzleri, ölümler diyarının dışındaki mutlu ruhların yaşadığı saadetten bah-

sedip, Walter'ın sevgisinin onu mezarından çıkardığını ve bir daha ayrılmamak üzere birleştiklerini söylüyordu. Böylece, ar-
dı arkası kesilmeyen bir büyü'nün etkisi altına giren Walter çev-
resinde neler olup bittiğinin farkına varamıyordu. Yine de,
Brunhilda gençlik ateşinin gün geçtikçe söndüğünü görüyor-
du çünkü kısa bir süre sonra, Walter ve çocukları dışında genç-
lik dolu hiç kimse kalmamıştı ve yeni kurbanlarının kim
olacağına karar vermişti bile.

Kaleye ilk dönüşünde, çocuklara karşı içinde nefret hissi
uyandığı için çocukları, Swanhilda'nın tayin ettiği dadıların
bakımına bırakmıştı. Çocuklara yine de gözle görülür bir şek-
ilde şefkat gösteriyor ve sık sık onları yanına çağırıyordu. Yaşlı
dadılar, Brunhilda'nın çocuklara gösterdiği ilgiden dolayı de-
hşete kapılmışlardı ama korkunç ve karşısındakine söz hakkı
tanımayan hanımefendilerine karşı gelecek cesaretleri yoktu.
Brunhilda kısa zamanda, tüm saf yürekleriyle kendisinden bir
kötülük gelebileceğini akıllarının ucundan geçirmeyen çocuk-
ların sevgisini kazanıp, çok geçmeden onları tamamen kendi-
ne bağlamıştı. Neşe dolu oyunlarını izlemektense, onları yeni
eğlenceler gösteriyordu. Onlara sık sık, dadılarının anlattıkları
öyküler dışında, garip ve korkunç hikâyeler anlatıyordu. Oyun
oynamaktan ya da hikâye dinlemekten yorgun düştükleri za-
man, onları dizlerine oturtup, uyutuyordu. Birbirinden muhte-
şem rüyalar görüyorlardı. Çok geçmeden, bu rüyalar
çocukların gözüne öyle güzel görünmeye başladı ki hiçbir şe-
yi Brunhilda'nın dizinde oturup uyumaktan daha çok istemez
oldular çünkü daha önce hiç bu kadar güzel rüyalar görmemiş-
lerdi. Sonlarını getirecek bu rüyalar için can atıyorlardı.

Bu masum yavrular, kollarıyla ölüme sarıldıklarının farkın-
da değillerdi çünkü onlar tatlı rüyalar görüp uyurlarken, Brun-
hilda da göğüslerinden kanlarını emiyordu. Uyandıklarında,
kendilerini zayıf ve yorgun hissediyorlardı ama acı duymadık-
larından ve hiçbir iz olmadığından nedenini anlayamıyorlardı.

Kısa zamanda, yazları akan bir dere nasıl kurursa, onlar da öyle güçten düştüler. Oyun oynamaları azalmış ve daha az gü-rültülü olmuştu; neşe dolu kahkahaların yerini donuk bir gülümseme almıştı. Gür çıkan sesleri bir fısıltıya dönmüştü. Dadıların yüreğini korku ve üzüntü sarmıştı. Korkunç gerçeğin ne olduğunu çok iyi tahmin ediyorlardı ama korkunç eşine son derece sadık olan Walter'a, Brunhilda hakkında duydukları şüpheleri anlatmaya cesaret edemiyorlardı. Ölüm son darbesini çoktan indirmişti: o neşe dolu çocuklar artık birer gölge-den ibaretti ve bu gölgeler de çabucak yok oldu.

Kederli baba çocuklarının arkasından çok ağladı çünkü her ne kadar onları ihmal ettiyse de onlara son derece bağlıydı. Onlara duyduğu sevginin bu kadar büyük olduğunu ölümle-rinden sonra anlamıştı. Kederi, Brunhilda'nın gücenmesine neden olmuştu: "Bu küçüklerin arkasından neden bu kadar üzülüyorsun? Bu olgunlaşmamış varlıkların, sen anneleriyle birlikte olmadıktan sonra seni mutlu edeceklerini mi sanıyordun? Öyleyse senin gönlün hâlâ onda mı? Ruhunun bu kadar güvenilmez, aşkının böylesine zayıf ve inancının da boş olduğunu söylüyorsan, sonsuza kadar benim olup bana dokunmayı aklından çıkar." Brunhilda, eşinin kederine karşı duyduğu öfkeyi bu şekilde dile getirdi ve Walter'ın yanına yaklaşmasını yasakladı. Brunhilda'yı kendisini affetmeyecek kadar öfkelendirmekten korktuğundan ve onu bir an önce yatıştırma endişesiyle gözyaşlarını geride bıraktı ve yaklaşmakta olan felâket en sonunda kendisini bu düştten uyandırana kadar kendini yine ölümcül aşkının kollarına bıraktı.

Genç kızlar ve erkekler artık ne kalenin kasvetli duvarlarının ardında ne de komşu bölgelerde görülür olmuştu. Hepsi kaybolmuştu çünkü mezarların yutamadığı gençler, bu ölüm bölgesinden kaçmışlardı. Dişi vampirin kana duyduğu susuzluğu gidermek için burada Walter'dan başka kim kalmak isterdi ki? Onun ölümünü de düşünmemiş değildi çünkü iki varlığı

mutlulukta ve üzüntüde birleştiren o yüce duygu, onun yüreğinde yer etmemiştir. Walter da mezara girseydi, kendine başka kurbanlar aramakta özgür kalıp, tüm dünyanın kanını içerek çevresine yıkım saçacaktı.

Dişi vampir verdiği nefesle derin bir uykuya sürüklediği Walter'ın göğsüne kana susamış dudaklarını yapıştırmaya başlamıştı. Walter kendisini bekleyen sondan habersiz bir halde yatıyordu. Çok geçmeden hayat enerjisini kaybetmeye başladı, siyah saçlarının arasından ağarmış saçlar görünüyordu. Gücüyle beraber aşkı da azalmaya başladı. Sık sık Brunhilda'nın yanından ayrılarak avlanmaya gidiyor ve böylece eski kuvvetine kavuşacağını umuyordu.

Bir gün ormanda, bir meşe ağacının gölgesi altında dinlenirken, bir ağacın tepesinde daha önce görmediği, tuhaf görünüşlü bir kuş gördü ama yayını gerip nişan alamadan, kuş, Walter'ın ayaklarının dibine gül renginde bir kök düşürerek bulutların arasında kayboldu. Kökü hemen yerden aldı ama her bitkiyi çok yakından tanımasına karşın, buna benzeyen hiçbir şey hatırlayamadı. Güzel kokusunun etkisiyle, Walter tatmayı denedi ama tadı pelinden on kat daha acıydı, ağzında yara açmıştı. Bu hayâl kırıklığının verdiği sinirle, kökü fırlattı. Kökün mucizevi özelliğinden ve Brunhilda'nın uyku getirici soluğuna karşı koyacağından haberi olsaydı, acı olmasına karşın bu kökü bağrına basardı. Ölümlüler çoğu zaman kendilerini sağlıklarına kavuşturacak ilâçları tatsız oldukları için fırlatıp atabiliyordu.

Walter, akşam eve dönüp, her zamanki gibi Brunhilda'nın yanına yattığında, vampirin nefesi ilk kez sihirli etkisini gösteremedi ve onca ay sonra Walter gözlerini kapadığında ilk kez doğal bir uykuya daldı. Ama uykuya daldıktan kısa bir süre sonra korkunç bir acıyla düşlerinden uyanmak zorunda kaldı. Gözlerini açtığında, odayı aydınlatan lâmbanın kasvetli ışığında gördüğü manzara karşısında donakaldı: Brunhilda, dudak-

larını göğsüne yapıştırmış, sıcak kanını emiyordu. Korku sundan kendini tutamayarak attığı vahşi çığlıkla, ağzına sıcak kan bulaşmış Brunhilda'yı bile ürküttü. "Canavar!" diye bağırdı yataktan fırlayarak, "beni bu yüzden mi seviyorsun?"

Kötülük dolu soğuk bir ifadeyle, "Evet, ölümler böyle sever," diye cevap verdi Brunhilda.

"Kana susamış yaratık!" diyerek sözlerine devam etti Walter, "bu kadar zamandır beni kör eden düş sona erdi: çocuklarını mahveden yaratık sensin – bana hizmet eden insanların çocuklarının katili de sensin!"

Brunhilda ayağa kalkıp, Walter'ı korkudan olduğu yere mihlayacak bir bakış attıktan sonra cevap verdi: "Onları öldüren ben değilim – senin ateşli arzularını tatmin edebilmek için gençlerin sıcak kanıyla güçlenmek zorundaydım – katil, sensin!" Bu korkunç sözler, Walter'ın gözünün önüne hayatını kaybetmiş insanların ürkütücü gölgelerini getirerek korkunç bir vicdan azabı duymasına neden oldu. Üzüntüden, dili tutulmuştu. "Neden," deyip Walter'ın korkusunu arttırarak sözlerine devam etti, "neden bir kukla gibi benimle alay edercesine dudaklarını büküp yüzünü buruşturuyorsun? Bir ölüyü sevecek – kurtlara arkadaşlık ederek mezarında uyuyan bir ölüyü – yatağına alacak kadar cesareti olan sendin. Mezarda bedeni çürümeye başlamış bir ölüyü şehvetli kollarına alan da sendin. Senin gibi kötü biri, nasıl olur da birkaç kişinin hayatını kaybettiği için feryat eder? Onlar, fırtınanın dallarından kopardığı yapraklardı. Yaklaş, bu aptal düşlerin peşinde koş ve sana pahalıya patlayan mutluluğu tat!" Bunları söyledikten sonra, kollarını Walter'a uzattı ama bu hareket, Walter'ın daha çok korkmasına ve "Lânetli yaratık!" diye bağırarak odadan kaçmasına neden oldu.

Günahkâr zevklerinin verdiği sarhoşluktan uyanmış, kirli ve kendini suçlayan vicdanında geçen düşüncelerle baş başa

kalmıştı. Sürekli, kendi çocuklarının dadılarının verdiği öğütlerin ve söyledikleri üstü kapalı sözlerin kuru iftiralar olduğunu sanacak kadar gözü kararmış olmasına lânet ediyordu. Ama üzölmek için artık çok geçti çünkü tövbe etmek günahkâr insanın her ne kadar bağışlanmasına yardımcı olsa da, insanın kaderine yazılanları değiştiremiyordu – ölüleri mezarlarından geri getiremiyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla birlikte, böylesine korkunç bir yaratıkla aynı çatı altında yaşamamaya kararlı bir şekilde, dağlardaki ıssız kalesine doğru yola koyuldu. Ama boşuna kaçıyordu çünkü ertesi sabah uyandığında, kendini Brunhilda'nın kollarında buldu, uzun siyah saçları onu sarmış ve kaderine mahkûm etmiş gibiydi: soluğunun güçlü büyüsu onu kendine daha çok esir etmişti, öyle ki, başından tüm geçenleri, bir rüyadan uyanana kadar onun sevgisine karşılık verdiğini, sarılırken dehşetle geri çekildiğini unutmuştu. Gündüz boyunca, peşindekilerden kaçarken sığınacak bir yer arayan bir mahkûm gibi dağın vahşi güzellikleri arasında gezindi. Gece ıssız bir mağaraya sığındı, Brunhilda'yla tekrar karşılaşmak böylesine ıssız bir yerde uyumaktan daha korkunçtu. Ama ondan kaçmaya çalışması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Uyandığında yine Brunhilda'yı derme çatma yatağında buldu. Dünyanın merkezine de kaçıp saklansa, kayaların altına da sığınsa ya da okyanusların derinliklerinde de kaybolrsa onu sürekli yanında bulacaktı çünkü onu hayata döndürerek, onun kendinden ayrılamaz bir varlık olmasına neden olmuştu – onları birleştiren bağlar ölümcüldü.

Walter, kendini ele geçirmeye başlayan deliliğın pençesinde boğuşup, elinde olmadan korkunun ele geçirdiğı aklına gelen dehşet verici görüntüler üzerinde düşüncelere dalarak, güneşin doğuşundan akşam olup da korku veren gölgeler belirene kadar ormanın en kuytu köşelerinde hareketsiz yatmıştı. Ama çok geçmeden gün ışığı kaybolmuş ve ağaçlar zifiri cehennem karanlığı içinde kalmıştı ki uyuyakalmaktan korktuğundan tepeleri açık dağlara doğru yola koyuldu. Fırtına, es-

rarengiz bulutlarla vahşice oynayıp, meşe ağaçlarının tepesinde hiddetli bir sesle gürliyordu. Fırtınanın uzak tepelerde yankılanan sesi, ölmek üzere olan bir günahkârın iniltilerini ya da bir katilin elleri arasında can vermekte olan bir zavallının zayıf çığlığını çağırıyordu. Walter'ın saçları rüzgârda, kara yılanlar şakaklarında ve omuzlarında kıvrılıyormuşçasına darmadağın bir halde uçuşuyordu. Tehlikenin nereden geleceğini kestirmek için pür dikkat kesilmişti. Bulutlarda hayatını kaybedenleri görür gibi oluyordu; uğuldayan rüzgârda kurbanların feryatlarını ve iniltilerini duyuyordu; soğuk ve şiddetli rüzgâr, Brunhilda'nın korkunç öpücüğünü hatırlatıyordu; acı acı öten kuşun sesini her duyduğunda onun sesini hatırlıyordu; çürümüş yaprakların kokusu, Brunhilda'yı uyandırdığı mezarı hatırlatıyordu. Geceyi ve kargaşa unsurlarını daha da korkunç bir hale getiren bir sesle, "Kendi çocuğunun katili!" diye bağırdı. "Kana susamış bir vampirin kocası, mezardaki ölüyle sevişen herif!" Bir yandan da üzüntüden saçını başını yoluyordu. Birden, ay bulutların arasından sıyrıldı ve gördüğü bu manzara, Brunhilda'yı ölüm uykusundan uyanırken gördüğünde korkudan titrerken büyücünün söylediklerini – dolunay zamanında dağlarda üç yolun kesiştiği noktada büyücüyü bulabileceğini – hatırlattı. Bu umut ışığı, çılgına dönmüş zihninde parıldar parıldamaz kararlaştırılan noktaya koştu.

Walter buluşma yerine vardığında, yaşlı adamı etraf günlük güneşlikmiş gibi, tepesindeki fırtınanın gürlemesinden habersizmişçesine bir taşın üzerinde otururken buldu. "Gelen sen miydin?" diye bağırdı, nefes nefese kalmış bir halde ayaklarına kapanarak acı içinde, "Yalvarırım, kurtar beni – yardım et – beni, çevresine ölüm ve yıkım saçan canavardan kurtar!" diye haykıran zavallıya.

"Her şeyden haberim var," diye cevap verdi büyücü, "Öğüdümün ne kadar önemli olduğunu anladın umarım – ÖLÜYÜ UYANDIRMA."

“Neden anlaşılmaz bir uyarıda bulunmakla yetindin ki? Mezarın kutsiyetini saygısızca bozmanın sonucunda beni bekleyen tüm tehlikeleri neden bana anlatmadın?”

“Ateşli tutkularının sesinden başka bir ses duyabilecek durumda mıydın? Seni tam uyaracağım sırada konuşmama engel olan, senin sabırsızlığın değil miydi?”

“Haklısın, haklısın; sitemlerinde haklısın. Ama şimdi tüm bunlar boşuna – yardımına çok ihtiyacım var.”

“Pekala,” diye cevap verdi yaşlı adam. “Seni kurtarmanın bir yolu var ama bu çok korkunç ve tüm cesaretini gerektiren bir yol.”

“Hemen söyle, söyle! Şu anda yaşadığım acıdan daha korkunç ne olabilir ki?”

“Unutma,” diye sözlerine devam etti büyücü, “o yalnızca yeni ay gecesinde ölümlülerin uykusunu uyur ve işte o gece, ona mezarından kalan doğaüstü güçler etkisini tamamen yitirir. Ancak o zaman onu öldürebilirsin.”

“Nasıl? Onu öldürmek mi?!” diye tekrarladı Walter.

“Evet,” dedi yaşlı adam sakince, “sana vereceğim bilenmiş bir hançeri onun göğsüne saplayacaksın; aynı anda onu anılarından sonsuza kadar silecek ve bir daha onu asla düşünmeyeceğine yemin edeceksin. Bunu istemeden yapacak olursan, bu lânet sürecektir.”

“Ne korkunç! Ama ondan daha korkunç ne olabilir ki? Dediklerini yapacağım.”

“Bu kararını öbür yeni aya kadar düşün öyleyse.”

“Ne, o zamana kadar beklemek zorunda mıyım?” diye bağırdı Walter. O zamana kadar, ya kana duyduğu susuzluk beni karanlık mezara sürükler ya da korkudan deliliğin karanlığında kaybolurum.”

“Hayır,” dedi büyücü. “Başına bir şey gelmesini engellerim.” Bunları söyledikten sonra, Walter’ı dağların arasındaki bir mağaraya götürdü. “İki hafta burada kal,” dedi, “böylece seni onun ölümcül hareketlerinden korumuş olurum. Burada ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin ama hiçbir şeyin seni buradan çıkarmamasına dikkat et. Hoşça kal. Ay kendini yenilediğinde, buraya geri döneceğim.” Büyücü, mağaranın çevresine bir çember çizdikten sonra karanlıkta kayboldu.

Walter, on dört gün, bu ıssız yerde korkunç düşüncelerle ve duyduğu vicdan azabıyla baş başa kaldı. Hayatı perişan olmuştu; önünde yapması gereken korkunç bir görev vardı; geçmişi ise ona sürekli işlediği suçu hatırlatıyordu. Brunhilda’yla geçirdiği önceki mutlu birlikteliği düşündüğünde aklına Brunhilda’nın dudaklarından kanlar damlayan korkunç hali geliyordu ya da Swanhilda’yla geçirdiği huzur dolu günleri hatırlayınca, gözünün önüne kadıncağızın öldürülen çocuklarının gölgesindeki üzgün halini getiriyordu. Her gün duyduğu korkular bunlardı. Geceleri çok daha korkunçtu çünkü Brunhilda gelmişti ve büyücünün çizdiği çemberi geçemeyen Brunhilda, çemberin çevresinde dolanırken Walter’ı çağırıyor ve korkunç sesi mağaranın boşluğunda yankılanıyordu. “Walter, sevgilim,” diye bağıyordu, “benden neden kaçıyorsun? Bu ve öteki dünyada sonsuza kadar yalnızca benim değil miydin? Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun? Ah! İkimizin de sonsuza kadar cehennem azabı çekmesine neden olacak bir davranışta bulunma – ikimizi de düşün.” Korkunç ziyaretçi her gece gelip böyle işkence ediyor ve oradan ayrıldığında bile, Walter’ın tüm uykusu kaçmış oluyordu.

En sonunda yeni ayın gecesi geldi, görevin getireceği sonuçlar kadar karanlık bir geceydi. Büyücü, mağaraya girdi; “Gel,” dedi Walter’a, “buradan gidelim, vakit geldi.” Walter’ı sessizce kömür siyahı bir atın yanına götürdü. Walter, atı görünce o talihsiz geceyi hatırladı. Sonra, yaşlı adama Brunhil-

da'nın geceleri yaptığı ziyaretleri anlatıp, merak içinde Brunhilda'nın cehennem azabıyla ilgili korkularının yersiz olup olmadığını sordu. "Ölümlü göz," diye bağırdı büyücü, "öteki dünyanın karanlık sırlarını deşmeye çalışma ya da dünyayla cenneti birbirinden ayıran derin uçuruma girme." Walter, ata binecekken duraksadı. "Cesur ol," dedi büyücü, "sana böyle bir şans bir kez verilir, başarısız olursan, seni onun gücünden kimse kurtaramaz."

"Onun yaptığı kötülüklere son vermekye kararlıyım." Atına atladı; büyücü de terkisine bindi.

Ovayı altüst eden fırtınayla aynı hızda, çok geçmeden Walter'ın kalesine vardılar. Büyücünün emretmesiyle tüm kapılar açıldı, çabucak Brunhilda'nın odasına koşup yatağının başucunda durdular. Boylu boyunca uzanmış, tüm güzelliğiyle sakin bir uyku uyuyordu. Yüzünden korkunun bütün izleri silinmişti. O kadar saf, uysal ve masum görünüyordu ki sevişerek geçirdikleri mutlu anlar, Brunhilda'nın adına yalvaran melekler gibi, Walter'ın aklına geldi. Cesareti kırıldığından elini büyücünün verdiği hançere götüremiyordu. "Darbeyi şimdi indirmelisin," dedi büyücü, "bir saat daha gecikirsen, gün ağarırken onu göğsüne eğilmiş, kalbinden sıcak kanını emerken bulacaksın."

"Korkunç! Çok korkunç!" diye söylendi Walter titreyerek ve yüzünü yana çevirerek, hançeri Brunhilda'nın kalbine sapladı: "Seni sonsuza kadar lânetliyorum!" Eline soğuk kan sıçradı. Gözlerini son bir kez açıp, kocasına korkunç bir bakış attı ve ölüirken yankılanan bir sesle: "Sen de cehennem azabına mahkûmsun," dedi.

"Elini cesedin üzerine koy," dedi büyücü, "ve yemin et."

Walter, kendisine emredilenleri yaparak, "Onu asla sevgiyle anmayacağım, onu asla düşünmeyeceğim ve elimde olma-

dan onun hayâli zihnimde canlanırsa, ona sen lânetlisin diye bağıracağım,” dedi.

“Sen elinden gelen her şeyi yaptın,” diye karşılık verdi büyü, “onu aptalca çağırdığın mezarına geri götür ve yemini ne sadık ol çünkü dediklerini bir kez olsun unutursan geri döner ve sonun kaçınılmaz olur. Elveda: birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.” Büyü bu sözleri söyledikten sonra odadan çıktı, Walter da cesedin hemen gömülmesi için gereken emirleri verdikten sonra bu korku yuvasından kaçtı.

Brunhilda tekrar mezarına gömülmüştü ama görüntüsü sürekli Walter’ın aklına geliyordu, bu yüzden hayat, Walter için geçmişine ait korkunç hayaletleri kafasından söküp atmaya çalıştığı bir işkence haline gelmişti. Ama bu düşüncelerden kurtulmak için ne kadar çaba sarf ederse etsin, onlar daha da sık ve canlı bir şekilde geri dönüyordu, bataklık yakamozu yüzünden saplandığı bataklıktan kurtulmaya çalıştıkça daha çok batan gece-gezginine benziyordu. Aklına Brunhilda’dan başka hiçbir düşünce gelmiyordu. Son nefesini vermek üzereyken, güzel göğsünden kan fışkırdığını hayâl ediyor; başka zamanlar da gençliğindeki güzeller güzeli eşinin, mezarındaki ebedi istirahatinden uyanarak kendisine yaklaştığını düşünüyordu ama her seferinde aynı korkunç sözleri söylemek zorundaydı: “Seni sonsuza kadar lânetliyorum.” Korkunç lânet dudaklarından eksik olmuyordu ama lânet etmeyi unutacağından ya da sözleri söyleyemeyip bir sabah onun kollarında uyanmaktan sürekli korkuyordu. Ya da son nefesini verirken söylediklerinden korkunç anlamlar çıkarıp cehennem azabı çekmeye mahkûm olduğunu düşünüyordu. Kendinden nasıl kaçabilir ya da bu görüntülerle korkunç düşünceleri kafasından nasıl silip atabilirdi?

En sonunda, yorucu ve sonuçsuz gezintilerden sonra kaleye geri döndü. Terk edilmişlik ve sessizlik havası hakimdi; sanki kılıç gücü ya da ölümcül salgın bir hastalık ortalığı viraneye

çevirmişti. Çünkü orada hâlâ yaşayan az sayıda insan ve bağlılıklarından şüphe edilmeyen tanınan hizmetçiler bile onu gördüler mi Kâbil'in işaretini görmüş gibi kaçıştılar. Korku içinde görmüştü ki, dirilerle olan bağları kopmuştu. Hiçbir umudu kalmamıştı ve teselliden yoksundu: mezarın bu tarafında bir ölümlünün içinde bulunabileceği en zavallı durumdaydı.

Kalesinin yakınındaki ormandan, kasvetli düşüncelere dalmış bir halde, at sırtında geçerken, bir boru sesi daldığı derin düşüncelerden uyandırdı. Çok geçmeden siyahlar giyinmiş ve kendisi onuninkiyle aynı renkte bir ata binmiş bir kadın figürü gördü. Kıyafetinden kadın bir avcıyı andırıyordu ama elinde bir şahin değil bir kuzgun vardı ve kendisine şövalyelerden ve hanımefendilerden oluşan neşeli bir gurup eşlik ediyordu. Selârn verip hatır sormalardan sonra kadının da kendisiyle aynı yolu takip ettiğini gördü ve kadın Walter'ın kalesinin çok yakında olduğunu görünce, akşam olduğu için bir geceliğine Walter'ın kendisini kalede ağırlamasını rica etti. Bu ricayı büyük bir memnuniyetle kabul etti çünkü güzel yabancının görünüşü onu adeta büyülemişti – saçlarının kahverengi, gözlerinin de siyah ve ateşli olması dışında Swanhilda'yı çok andırıyordu. Muhteşem bir akşam ziyafeti vererek son zamanlarda sessiz olan koridorları, neşeleri ve şarkılarıyla canlandıran konuklarını eğlendirdi.

Bu şenlik üç gün sürdü ve Walter'a üzüntülerini ve korkularını unuttuğunu gösterdi; konuklarını göndermeye içi razı değildi, kaleyi terk ederlerse kalenin eskisinden yüz kat daha ıssız olacağından ve üzüntüsünün gün geçtikçe artacağından korkuyordu. İçten ricası üzerine, yabancı, yedi gün, ardından bir yedi gün daha kalmayı kabul etti. Kendisinden istenmesine rağmen, ev halkının yönetimini üzerine aldı ve işleri Swanhilda'nın alışkın olduğu gibi akıllıca ve neşeyle yoluna koymaya başladı. Böylece, son zamanlarda bir melankoli ve korku yu-

vası kimliğine bürünmüş olan kale, neşe ve mutluluk ve eğlence yerine döndü; bu sırada, bu kadar neşe sonucunda Walter'ın üzüntüsünden de eser kalmamıştı.

Gün geçtikçe tanımadığı güzel kadına olan ilgisi arttı; onu, kendine dert ortağı bile yaptı ve bir akşam, kadının maiyetinden ayrı yürürlerken, üzücü ve korkunç geçmişini anlattı.

“Sevgili arkadaşım,” diye söze başladı, Walter sözlerini bitirir bitirmez, “başınızdan geçen bunca olay üzerine sizin gibi akli başında bir insanın bu kadar üzülmesi hiç yakışık almıyor. Bir ölüyü, mezarındaki ebedi istirahatinden uyandırmışsınız ve beklediğiniz şey başınıza gelmiş – ölülerin hayata ilgi duymadığını görmüşsünüz. Ne olmuş yani? Bu hataya bir kere daha düşmezsiniz. Hayata geri döndürdüğünüz varlığı öldürmüşsünüz – bedenini öldürdüğünüzü söylemek daha doğru olur çünkü ona hiç hayat verememişsiniz. Aynı zamanda bir eş ve iki çocuk kaybetmişsiniz ama yıllar geçtikçe bu yaralarınız kolayca kapanır. Sizinle aynı yatağı paylaşıp sizi tekrar baba yapmak isteyecek birçok güzel kız vardır. Ama siz öbür dünyada hesap verme gününden korkuyorsunuz. Gidip mezarları açın ve mezarlarda yatanlara öteki dünyanın onları rahatsız edip etmediğini sorun.” Böyle konuşup Walter'a akıl vererek, neşesini yerine getiriyordu ve bu çabalarında öyle başarılıydı ki kısa zamanda Walter'ın tüm üzüntüsü kayboldu.

Bu tanımadığı kadına, kendisine aşıladığı sevgiyle bir teklifte bulundu, kadın elini tutmayı reddetmedi. Yedi gün sonra, muhteşem bir düğünle evlendiler.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber, şenliklerin hazırlanmasıyla meşgul olanların işleri başladı; kalenin duvarlarında böyle neşeli ve şamatalı sesler önceden yankılanmamış olsaydı, kale, bu gürültülü patırtılı eğlenti yüzünden temellerinden sarsılırdı. Şarap, su gibi akıyordu; kadehler sürekli boşalıp doluyordu. Taşkınlık had safhaya varmıştı. Bu sırada, kadının maiyetindekiler

deli olduklarını düşündürecek kadar yüksek sesli kahkahalar atıyorlardı.

Walter, en sonunda, şarabın ve aşkın ateşiyle, gelini yatak odasına götürdü. Ama tam gelini kolları arasına alacaktı ki, kadın aniden canavar gibi bir yılan dönüşüp korkunç bir şekilde Walter'ı sardı ve kemiklerini kırana kadar sıktı. Odanın her yanı alevler içinde kalmıştı. Birkaç dakika içinde, alevler tüm kaleyi sarıp yutmuştu; duvarlar korkunç bir gürültüyle yıkılırken, birinin yüksek sesle – “ÖLÜYÜ UYANDIRMA!” – diye bağırdığı duyuldu.